

π. 68
61.

Η

ΒΑΡΒΙΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΩΝ ΛΥΡΙΚΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βιβλιοθήκη

ΑΘΗΝΑΙ,

ΤΥΠΟΙΣ Π. ΣΟΥΤΣΑ ΚΑΙ Δ. ΚΤΕΝΑ.

(Κατὰ τὴν ἔδδον Ἀδριανοῦ).

1860.

Γ. Δ. Ν.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ**

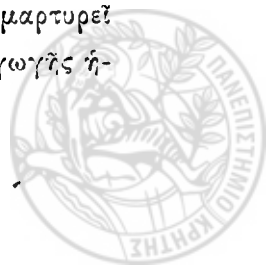
123459

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Κ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

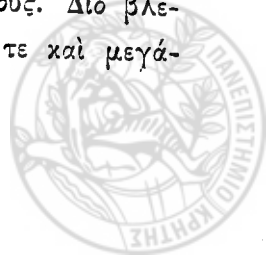
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ὁ ἀναγνώστης τῆς παρούσης ποιητικῆς συλλογῆς, ἥτις εἶναι ἔργον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νεαρωτάτης ἡλικίας, διότι πρὸ δέκα ἤδη ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα ἀνήρτησα τὴν λύραν εἰς τὸν τοῖχον, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν ποιητῶν, ὁ ἀναγνώστης, λέγω, θέλει ἀπορήσει βλέπων πλησίον ἀλλήλων ποιήματα ὅλως ἐναντίας φύσεως, ἐδῶ ὠδὴν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἐκεῖ ὕμνον εἰς Ἀφροδίτην, τὰς παραδόσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς πολυθείας συνηνωμένας εἰς τὴν βάρβιτόν μου. Ἀλλὰ τοῦτο, φρονῶ, εἶναι φυσικὸν καὶ εὐεξήγητον. Οἱ σήμερον ζῶντες Ἕλληνες ζῶμεν οὐ μόνον ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ παρελθόντι καὶ μέλλοντι ἢ ἐν τῷ παρόντι. Ἀναμνήσεις καὶ ἐλπίδες ἰδοῦ ὁ ἠθικὸς ἡμῶν βίος· ἡ δὲ προσλιπάρησις αὕτη εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν, ὁ δύσερος αὐτὸς πόθος τῆς προγονικῆς δόξης μαρτυρεῖ ἴσως ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ταυτότητα τῆς καταγωγῆς ἡ-

δ.

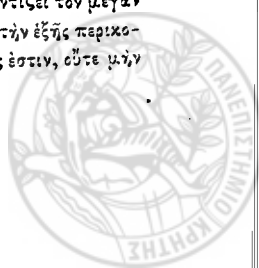
μῶν, καὶ δύναται νὰ προβληθῆ ὡς ἀκαταμάχητον ἐπι-
χειρήμα κατὰ τῶν ἐπιβούλων σοφισμάτων τοῦ καθ' ἡ-
μᾶς ἐλληνομάχου Γερμανοῦ. Φυλὴ ξένη πόθεν ἤ-
θελεν ἔχει τὴν πρὸς τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς τάφους υἱ-
κὴν ταύτην εὐσέβειαν, καὶ τὰ πρὸς ἀποιχομένης ἐπο-
χᾶς σφοδρὰ ταῦτα ἄλματα καὶ ὀρμήματα τῆς ψυχῆς ;
Διότι ὡς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὑφίσταται κατὰ τοὺς
φυσικοὺς διηνεκῆ ἀλλοιώσιν καὶ ἀντικατάστασιν τῶν
συνιστώντων αὐτὸ μορίων, ἀλλ' ὅμως ἡ ὑπόστασις
αὐτοῦ διαμένει αἰεὶ ἡ αὐτὴ καὶ ὡσαύτως ἔχουσα, διατη-
ροῦσα τὰς αὐτὰς δυνάμεις καὶ ἦθη καὶ πάθη, οὕτω καὶ
τὸ μέγα σῶμα τὸ καλούμενον ἔθνος διασώζει τὴν πρῶ-
την αὐτοῦ φύσιν καὶ τὸν ἀρχικὸν χαρακτῆρα, συνεχι-
ζόμενον καὶ διαρκοῦντα ὑπὸ πάσας τοῦ μακροῦ χρόνου
τὰς παντοίας ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολάς. Ἐντεῦθεν ἐξ-
ηγεῖται καὶ ἡ τάσις ἡμῶν πρὸς τὴν ἀρχαίαν φωνήν,
καὶ εἰς ἀποτριβὴν τοῦ χυδαῖσμοῦ ὅστις δὲν ἐνθυμίζει βε-
βαίως ἡμῖν τὴν ἐνδοξοτέραν τοῦ ἐθνικοῦ βίου ἐποχὴν,
ἀλλ' εἶναι μία τῶν προσκαίρων αὐτοῦ φάσεων καὶ ἀλ-
λοιώσεων. Ἡ τάσις αὕτη δὲν εἶναι κυρίως ἔργον τοῦ
δεῖνος ἢ δεῖνος προσώπου, εἶναι ἢ εἰς ἑαυτὸ ἐπιστροφή
τοῦ ἔθνους, εἶναι ἀνάτασις πρὸς τοὺς εὐγενεστέρους
καὶ ὡραιότερους τῆς ὑπάρξεώς του καιροῦς. Διὸ βλέ-
πομεν πάντας τοὺς Ἕλληνας, μικροὺς τε καὶ μεγά-

λους, φιλοτιμουμένους οίκοθεν ν' αποβάλωσι τὰ πενιχρὰ βράκη τῆς μεσαιωνικῆς δουλείας, καὶ ἀναλάβωσιν αὐθις τὴν λαμπρὰν ἐσθῆτα τοῦ ἑλληνισμοῦ, διεῖρρυθμισμένην, ἐννοεῖται, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παρόντος χρόνου. Ἐχομεν δὲ πεποιθήσιν ὅτι καὶ ἡ ἀρτιγενῆς τέχνη θέλει βαδίσει ἐπὶ τῶν αὐτῶν προγονικῶν τρίβων, καὶ ἀνεύρει ἴσως τὸν τύπον ἐκεῖνον τοῦ καλοῦ ὅστις ἐπιφαίνεται εἰς τ' ἀρχαῖα ἀριστουργήματα καὶ ἀπελπίζει τοὺς Ἑσπερίους.

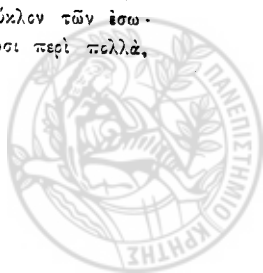
Οἱ ποιηταὶ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ τοὶ ὑπὸ παντοίων οἱ πλεῖστοι βιωτικῶν ἀναγκῶν κατατρυχόμενοι, καὶ τοὶ ἀναγκασθέντες πολλοὶ νὰ σιγήσωσι πρόωρα, κατώρθωσαν ὅμως ἐν ὀλίγοις ἔτεσιν ὅ,τι ἄλλοτε οἱ περὶ τὸν Μαλέρβην ἐν Γαλλίᾳ, ἤτοι τὴν μόρφωσιν κανονικῆς, σοφῆς καὶ εὐρύθμου ποιητικῆς γλώσσης. Οἱ μεταγενέστεροι θέλουσιν βεβαίως ἐκτιμήσει τοὺς ἀγῶνάς των. Καὶ σήμερον δὲ, ὅσα καὶ ἂν λέγωσι καὶ γράφωσι λίαν τινὲς δύσκολοι καὶ περιφίλαυτοι τῶν παρ' ἡμῖν σοφῶν (α), οἱ ποιηταὶ ὑπάρχουσι ποθεινοὶ εἰς τοὺς

(α) Εἰς τούτων ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ συγγράψῃ ὀλίκληρον βιβλίον κατὰ τοῦ Π. Σούτσου, ἐνθα διυλίζει μικροσκοπικῶς πᾶσαν λεκτικὴν ἀμαρτὰδα τοῦ ποιητοῦ μέχρι κεραίας καὶ ὑποστιγμῆς. Ἄλλ' ὁ τίσον αὐστηρὸς ἐπικριτὴς τοῦ Σούτσου εἶναι ἄραγε αὐτὸς ἀναμάρτητος; Ἐν τῷ πολυθρολήτῳ ἐκείνῳ περὶ Εὐριπίδου ἄρθρῳ, οὗ μακρὰν τοῦ μέρους ἐνθα ὁ Κ. Ἀσώπιος ἐξακοντίζει τὸν μέγαν κατὰ τῆς νεωτέρας ἡμῶν ποιήσεως ἀφορισμὸν του, ἀπαντῶμεν τὴν ἐξῆς περιεκτικὴν Διογυσιῦ τοῦ Ἀλικαρνασσέως. «Ὁ δ' Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλὸς ἐστίν, οὔτε μὴν

Ἕλληνας καὶ μάλιστα τοὺς ἐν δουλείᾳ ἐτι ζῶντας. Τῶν ποιητῶν ἢ φωνὴ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐνθυμίζει εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα. Οἱ ποιηταί, ὡς αἱ Ἑστιάδες παρθένοι τῆς

λιτός, ἀλλὰ κεκραμένη τῆς λέξεως μεσότητι κέχρηται· τῶν δὲ κωμῶδων μι-
μῆται τὰς λεκτικὰς ἀρετὰς ἀπάσας· εἰσὶ γὰρ καὶ τοῖς νοήμασι καθαροὶ καὶ
σαφεῖς καὶ βραχεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ δεινοὶ καὶ ἠθικοί. Μενάνδρου δὲ καὶ
τὸ πρακτικὸν θεωρητέον.» (Ἀσωπίου Ἱστορ. τῶν Ἑλλ. Ποιητῶν καὶ Συγγραφέων
Σ. 587) Ἰδοὺ λοιπὸν εἰσηγμένη ἢ ἀλλόκοτος ἰδέα ὅτι ὁ Εὐριπίδης μιμεῖται
τὰς λεκτικὰς ἀρετὰς τῶν κωμῶδων, ἐνῶ ὁ Διονύσιος οὐδέποτε ἐξήνεγκε ται-
αύτην κρίσιν. Ἵπάρχει προφανὲς ὅτι τὸ «μιμεῖται» ἐκεῖνο εἶναι σφάλμα τῶν
ἀντιγραφῶν καὶ πρέπει νὰ τραπῇ εἰς τὸ «μιμητέον». Ὁ Διονύσιος δηλαδὴ
τελειώσας τὰς περὶ Εὐριπίδου καὶ τῶν ἄλλων τραγικῶν κρίσεις καὶ μετα-
βαίνων εἰς τοὺς κωμῶδους λέγει· τῶν δὲ κωμῶδων μιμητέον τὰς λεκ-
τικὰς ἀρετὰς ἀπάσας» καὶ δίδει τὸν λόγον «εἰσὶ γὰρ καὶ τοῖς νοήμασι σαφεῖς
κ.τ.λ. Μενάνδρου δὲ καὶ τὸ πρακτικὸν θεωρητέον. Τὸ θεωρητέον τοῦτο
δὲν ἔπρεπε νὰ δώσῃ νόξιν εἰς τὸν Κ. Ἀσώπιον ὅτι καὶ τὸ ἀνωτέρω μιμεῖται
ἦτο ἐξ ἀρχῆς μιμητέον, ὥστε νὰ μείνῃ μέχρι τοῦ «κέχρηται» διότι τὰ λοι-
πὰ ἔλα οὐδὲν κοινὸν πρὸς τὸν Εὐριπίδην ἔχουσι; Ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω
ἀπαντῶμεν ἕτερον ἐσφαλμένον χωρίον τοῦ Διονυσίου περὶ τοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου
ἐπίσης ἄβασανίστως μετενεχθὲν «εἶδέ τι ἄσεμνον καὶ ἄνανδρον καὶ ταπεινὸν
σφόδρα δεῖ εἶναι αὐτὸν ἠκριβωκότα» (Σ. 534). ἔνθα τὸ ὀρθὸν εἶναι «σφόδρα ἰδεῖν
εἶσιν αὐτὸν ἠκριβωκότα.» Καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἠδυνάμεθα νὰ προσθεώσωμεν, ἀλλὰ
σκοπὸς ἡμῶν ἐνταῦθα εἶναι μόνον νὰ ὑποδείξωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς πρὸς
τοὺς ἄλλους ἐπιεικείας καὶ περὶ τὰς κρίσεις μετριότητος. Ὁ Π. Σούτσος ὁ
τοσοῦτον πικρῶς ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀσωπίου ἐπικριθεὶς ἔγραψε τὸ μόνον ἴσως παρ'
ἡμῖν ἄξιον τοῦ ὀνόματος δραματικὸν ποίημα, τὸν Ὁδοιπόρον. Ὁ Ὁδοι-
πόρος εἶναι ὁ Προμηθεὺς δεσμώτης τοῦ ἀτυχοῦς ἔρωτος, τὸ δὲ ἄγιον ὅρος ὁ
Καύκασος αὐτοῦ. Ὁ Π. Σούτσος ἔγραψεν ὡσαύτως τὸ ἄριστον τῶν παρ' ἡμῖν
μυθιστορικῶν δοκιμῶν, τὸν Λεάνδρον, φαιδρῶνας διὰ μιᾶς ἀκτίνος ἑλληνικοῦ ἡ-
λίου τὰ μεταφυσικὰ νέφη τοῦ γερμανικοῦ πρωτοτύπου. Ὁ Π. Σούτσος διαπρέπει
ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἐνατενίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐσάκις λαμβά-
νει τὸν κάλαμον, εἰς τὴν ἔξω Ἑλλάδα, καὶ δεικνύων οὕτω πολιτικώτερον
νοῦν παρὰ τοὺς ἀναστρεφόμενους ἀενάως εἰς τὸν μικρὸν κύκλον τῶν ἰσο-
τερικῶν παθῶν καὶ ἐρίδων. Οὗτοι μεριμνῶσι καὶ τρυβάζουσι περὶ πολλὰ,
ἐν ὧς δὲ ἐστὶ χρεῖα.

Ἐρώμης φυλάττουσιν ἀκοίμητον τὴν ἱεράν φλόγα τῆς φιλοπατρίας, παρηγοροῦσι τὴν Ἑλλάδα, διατηροῦσι τὴν ἐλπίδα, χαροποιοῦσι τοὺς τεθλιμμένους ἥρωας ὑμνοῦντες αὐτῶν τὰ κλέα, καὶ ζῶσι καὶ θνήσκουσιν ὡς ἐκεῖνοι, καταλείποντες κληρονομίαν εἰς τοὺς ἐκγόνους οἱ μὲν τὸ ξίφος, οἱ δὲ τὴν λύραν αὐτῶν.

✓ ΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ.

Εἰς δάσος ἐλαιῶν μονῆρες,
Καὶ φρίκης καὶ γαλήνης πλήρες,
Εἰς Ὑμηττοῦ τὰς ὑπωρείας,
Κεῖται ἐρημικῆ, ἀγία,
Μικρὰ τὸ σχῆμα Ἐκκλησία
Ἐκ τῶν χρόνων τῆς δουλείας.

Πλὴν τῶν βοσκῶν ὅσοι φυλάττου
Τὰς ποιμένας, τὴν σιγὴν ταραττοῦ
Σπανίως διαβάτου πόδες·
Εἰκὼν τοῦ χρόνου ὅστις φεύγει,
Ῥυάκιόν τι ἐξερεύγει
Ἐκ τῶν χρόνων καὶ χάνεται ὀρηκῶδες.

Ἐκεῖ ἐνίοτε τὸ βῆμα
Φέρω, τὸ ἄρμα εἰς τὸ κύμα
Ὅταν ὁ Φοῖβος προσπελάζη,
Καὶ ἦν' ὁ οὐρανὸς βροδόχρους,
Κ' ὁ γέρον Ὑμηττὸς ἰόχρους,
Κ' ἡ Φιλομήλ' ἀναστενάζη !

Εἰς κιονόκρανον ὠραῖον,
Ἄνῃκον εἰς ναὸν ἀρχαῖον
Τῆς Δήμητρος ἢ Ἀφροδίτης,
Σκέψιν ἀμέτρητον κυμαίνων,
Μ' ἀγκῶνα κάθημ' ἐρεισμένον
Ἐπὶ γονάτων, ὡς πρεσβύτης.

ὦ γενεαὶ ἴσαι τὸν βίον
Διήλθετε μετὰ δακρῶν
Εἰς τὴν αἰσχίστην τυραννίδα,
Ὡς σάλου κυματοδιώξεις,
Εἰς λήθην τῆς ἀρχαίας δόξης,
Χωρὶς τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα·

(Πρὸς σᾶς οἱ διαλογισμοί μου
Στρέφοντ' ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου,
ὦ γενεαὶ παρωχημέναι
Πλὴν μὲ ἡμᾶς διὰ παντοίων
Παθῶν καὶ συμφορῶν ὁμοίων
Διὰ παντὸς συνδεδεμέναι !)

(ὦ συγγενεῖς ὄρμαι καὶ πόθοι !)
Εἰς τὴν ψυχὴν μας μετεδόθη
 Τοῦ βίου σας ἡ ἀθυμία.
Μέχρις ὀστέων διεισδύει,
Νὰ τὴν ἐκνίψη δὲν ἰσχύει
 Ἡ ἀτελὴς ἐλευθερία !

Ἴδου οἱ ταπεινοὶ σας τάφοι,
Τὰ δακρυπτότιστα ἐδάφη,
 Καὶ τοῦ ναοῦ δ μέλας θόλος,
Μὲ προσευχὰς θερμὰς καὶ γόους,
Καὶ ἀναστεναγμοὺς ἀθρόους
 Ἐνάπλεως εἰσέτι ὄλος.

Ἄγιωσύνης πνέει μύρον.
Ἐν μέσῳ προφητῶν, μαρτύρων,
 Θεὸς, εἰς καταδίκου σχῆμα,
Χεῖρας αἰμοσταγεῖς ἐκτείνει,
Καὶ κεφαλὴν βαρεῖαν κλίνει,
 Ἐπεὶ παντὸς τοῦ κόσμου θύμα !

Ἀπόστολοι τῆς Γαλιλαίας,
Διδάσκαλοι θρησκείας νέας,
 Ἐν δέοντι καὶ καταλλήλως
Τῆς πίστεως τὴν θεῖαν δᾶδα
Ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα
 Ὁ εὐαγγελικὸς σας ζῆλος.

Τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τεθλιμμένους,
Τοὺς δούλους καὶ δεδιωγμένους
 Τίς ἤθελε παρηγορήσει ;
Ὁ ἐραστῆς θεὸς τῆς Λήδας
Τῶν καρδιῶν τὰς καταγιγidas
 Ἠδύνατο ν' ἀποσοβήσῃ ;

Ὁ ἡμερόεις τῶν Χαρίτων
Γέλωσ πρὸς δυστυχεῖς θὰ ἦτον
 Ἡ σκληροτάτη εἰρωνεία.
Τί πρὸς αὐτοὺς τῶν θαλασσίων
Καὶ οὐρανίων καὶ χθονίων
 Δαιμόνων ἢ φαιδρὰ χορεία ;

Ἡ, ἄν, Ἑλλάς, ὁ τοῦ Ἀγνώστου
Θεοῦ δὲν ἔστελλε τὸ φῶς του
 Ἀστὴρ ὄν ἐκπαλαι ἐζήτεισ,
Καὶ εἰς δουλείας καὶ ἀπάτης
Σκότος διπλοῦν περιεπάτεισ,
 Ἀθλία, ὄρφανή, ἀλήτισ,

Ὡσ ἡ ἀρχαία Ἀντιγόνη
Λατρεία σου νὰ ἦναι μόνη
 Ἐπρεπ' ἐν ταῖς δειναῖς ἀνίαισ,
Ἐξ ὅλων τῶν θεῶν τῶν πάλαι,
Ἡ Νέμεσις καὶ αἰ μέγάλαι
 Θεαὶ τοῦ Ἄδου Ἑριννύεσ !

Ἡ Νέμεσις ἢ Ῥαμνουσία,
Θεὸς δεινὴ, θεὸς βαρεῖα
 Εἰς ἀσεβεῖς καὶ εἰς τυράννους,
Ἦτις καὶ εἰς τὰ σκότῃ βλέπει,
Καὶ τὰς ἀνόμους ἀνατρέπει
 Βουλὰς τῶν καὶ ὑπερηφάνους.

Ἄρχαῖοι τύραννοι καὶ νέοι,
Ποῦ οἱ στρατοὶ σας οἱ γενναῖοι,
 Καὶ ὁ ἀχάλινός σας γέλως ;
Καὶ σὺ ἰσχυρὸς τῆς Ἄγαρ, ἥτις
Ἐφαίνεσο ὡς ὁ γρανίτης
 Ἄκράδαντος καὶ δίχως τέλος·

Ἴδου ὡς ἡ χιῶν ἐτάκης,
Ἦν ἡ ψυχρὰ πνοὴ τῆς Θράκης
 Ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος σωρεύει,
Ἦ καταιγὶς εἰς τὸν αἰθέρα
Ἐν μετοπωρινῇ ἡμέρᾳ
 Μυκᾶται ἅμα καὶ διέβη !

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ μας εἰς τὸ πλῆθος
Τῶν πόνων ὡς πελειᾶς στῆθος
 Συνείθισε ν' ἀναστενάξῃ.

Εὔρε δ' ἂν ὄχι εὐτυχίαν,
Ἄρκοῦσαν ὅμως ἡσυχίαν
 Νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ξεμβάζῃ !

ΓΕΡΩΝ ΛΟΙΔΟΣ ΨΑΛΛΩΝ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἦλθες, Μάρτιε, ἦλθες, λοιπόν,
Κ' ἐπρασίνισαν πάλιν οἱ κάμποι,
Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἑαρος λάμπει,
Λάμπ' εἰς ὄλην τὴν γῆν χαρωπόν.

Ἦλθες Μάρτιε, κ' ἦλθαν μαζῆ
Αὔραι, ῥόδα, φωναὶ ἀηδόνας,
Κ' ἡ ταφεῖσα εἰς πλάκα χιόνος
Φύσις θάλλει ἐκ νέου καὶ ζῆ.

Ὡ στιγμαὶ ταραχῆς τρομερᾶς
"Οτ' ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ στροβίλων
Ἐπιπίπτουν σφοδρῶς κατ' ἀλλήλων
Εὔρος, Ζέφυρος, Νότος, Βορρᾶς!

"Ολα ἔμειναν τώρα βωβᾶ,
Μόνη δὲ ἡ γλυκεῖα γαλήνη
Τῆς θαλάσσης τὸ κῦμ' ἀπαλύνει,
"Οπου νῆσσα λευκὴ κολυμβᾷ.

Παντοῦ χλόη, παντοῦ ἀφειδῶς
Ἄνθ' ἡ φύσις προχέει ποικίλα,
Παντοῦ ψάλλ' ἡ καλὴ Φιλομήλα,
Τῶν δασῶν ὁ μικρὸς ἀοιδός.

Τὸ ἐράσμιον κάλλος ὑμῶν
Τὶ γλυκὰ, τρυφερὰ λαρυγγίζει
Πρὸς τὸ ῥόδον 'ποῦ αὔρα λυγίζει
Καὶ ἐρύθημα βάφει σεμνόν!

Παρομοίως λευκὴ Ναϊὰς
Εἰς ἐγκώμια νέου Σατύρου
Φλεγομένας αἰσθάνεται γύρου
Τὰς ὠραίας αὐτῆς παρειάς.

Πόσαι, πόσαι ὠραῖαι σκηναὶ
Τὴν ψυχὴν συγκινοῦν καὶ φαιδρύνουν !
Καὶ ἡ Πρόκνη! ὦ πῶς μὲ ἠδύνουν
Αἱ μικραὶ τῆς, κομψαὶ τῆς φωναὶ !

Τῆς ἀνοιξέως ἄγγελε, τί,
Τὶ ψελλίζει τὸ λάλον σου στόμα ;
Τὶ παράπονα ἔχεις ἀκόμα,
Σκληρὰ μήτηρ, σκληρὰ γαμετή ;

Ποῦ νὰ στρέψω τὸ βλέμμα μου, ποῦ,
Καὶ τερπναὶ νὰ μὴν ἦναι εἰκόνες ;
'Αλλὰ παύω καὶ σεῖς ἀηδόνες
Κελαδεῖτε αὐτὰς τοῦ λοιποῦ.

Τῆς Ἑλλάδος γλαυκὲ οὐρανέ,
Ποταμοὶ καὶ βουνὰ καὶ κοιλάδες,
Λίμναι λεῖται, τερπναὶ πρασινάδες,
Καὶ Ζεφύρων πνοαὶ σιγανά!

Εἶμ' ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν,
Ἄλλὰ ὅταν εἰς σᾶς ἀτενίσω,
Ἐπεθύμουν ἀκόμα νὰ ζήσω
Ἐτη ἄλλα δις, τρις ἑκατόν!

Ἦλθες Μάρτιε, ἦλθες λοιπὸν
Κ' ἐπρασίτισαν πάλιν οἱ κάμποι,
Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἑαρος λάμπει
Λάμπ' εἰς ὅλην τὴν γῆν χαρωπὸν.

~~Εἰς τὴν γῆν χαρωπὸν.~~

Η ΠΑΝΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ποῦ τῆς ἀπλήστου διανοίας,
Ποῦ ὁ θνητὸς ὁ τολμητίας
 Θέλει τοὺς τέρμονας ὀρίσει ;
Μὲ τέχνην νέαν καθ' ἡμέραν
Τῆς πρώην τερατωδεστέραν
 Αὐτὸς αὐτὸν θαμβοῖ κ' ἐκπλήσσει.

Γίγαντας ἔχει ἀοράτους
Δούλους πιστοὺς καὶ ἀκαμάτους,
 Προθύμους εἰς τὰς προσταγὰς του.
Ἄτμὸς, Ἡλεκτρισμὸς καλοῦνται,
Μαντοῦ ἀγγέλλοντες ἰκνοῦνται
 Τὰ κράτη καὶ τὰς ἐντολάς του.

Οὕτως ὁ Ζεὺς ποτε συμμάχους
Δεινῆς δυνάμεως καὶ τάχους,
Φρουροῦντας πρόσω καὶ κατόπιν,
Εἶχε Βριάρεων ἐκεῖνον,
Καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν πυρίνων
Βελῶν, τὸν Βρόντην καὶ Στερόπην.

Παντοῦ προφθάνει ταχυπόρος·
Δὲν τὸν ἀναχαιτίζει ὄρος
Ἡ θάλασσα ἐκτεταμένη.
Εἰς τὸ ὑγρὸν ἰδοῦ πεδίον
Ἄρμα τροχῆλατον κυλίων
Ἴσος μὲ δαίμονα προβαίνει !

Ἐπὶ ὁδοῦ σιδηρηλάτου
Εἰς τὸ πυρίπνου ὄχημά του
Ὁ Κεραυνὸς ἠνιοχεύει.
Ἵπὲρ τῶν ποταμῶν τὸ ρέον
Ἵδωρ κ' εἰς σπλάγχνα τῶν ὀρέων
Ταχὺς ὡς ἄνεμος ὀδεύει.

Τὸ βάθος τῆς Ἀβύσσου βρέμει·
Ἡ γῆ ἀντιβροντᾷ καὶ τρέμει·
Μάτην ἐντὸς στενοῦ κοιτῶνος
Ὁ ἀκρατῆς Ἄτμος σφαδάζει·
Ὁ Νοῦς ὁ βασιλεὺς δαμάζει
Τὴν λύσσαν τοῦ φρικτοῦ Τυφῶνος !

Διὰ δεινῆς, ὑπερανθρώπου
Τέχνης, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου
Κατήργησε τὰς ἀποστάσεις·
Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἐρωτήσεις,
Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἀποκρίσεις
Διὰ γῆς φέρει καὶ θαλάσσης.

Πρὸς τὸν ἀστροφεγγῆ αἰθέρα
Ἡ μυριόφωτος ἐσπέρα
Τῶν πόλεων τοῦ ἀμιλλᾶται.
Τοιοῦτον ἔχει αἰεὶ βέρον
Φῶς κρουνηδὸν, ἥλιον νέον
Κ' ἡμέραν ν' ἀντιμηχανᾶται.

Ὡ ἀγχινοίας πολυτρόπου!
Ζωγράφος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου
Ὁ ἥλιος εἰς πινακίδα
Ἐν ἀκαρεῖ στιγμῆς εἰκόνα
Μὲ χρυσῆν γράφει λαμπηδόνα
Ὡς μὲ θεότευκτον γραφίδα.

Διὰ φαρμάκων λαθιπόνων
Τῶν δριμυτάτων ἀλγηδόνων
Τὴν αἴσθησιν κατακομίζει.
Τὸ Διὸς πῦρ τὰ πάντα φλέγει·
Ἄλλὰ τῶν οἴκων τοῦ ἡ στέγη
Ὡς ὕδωρ τὸ διοχετίζει.

Εἰς τὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου
Περιπατεῖ, παρῶν ἐξίσου
 Κ' εἰς τῶν νεφῶν τὰς ἀκρωρείας.
Ποῦ θέλει φθάσει τίς ἐξεύρει ;
Τὰ πάντα εὔρεν ἢ θὰ εὔρη,
 Τὰ πάντα, πλὴν τῆς εὐτυχίας !

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΩΝΙΑΝ.

Τίς τὴν ψυχὴν μου θὰ ἡμερώσῃ ;
Τίς εἰς τὸν πόθον μου θέλει δώσει
 Πτερὰ Ζεφύρου ;
Τίς εἰς τοὺς τόπους θέλει μὲ φέρει
"Ὅπου ὁ Μέλης στιλπνὸς μαρμαίρει
 'Ὡς πλάξ ἀργύρου ;

Ἐκεῖ γλυκεῖαι πνέουσιν αὔραι,
Καὶ εἰς τὸ κῆμα δονοῦνται μαῦραι
 Σκιαὶ πλατάνων.

Ἐκεῖ εὐώδης θάλλει μυρσίνη,
Ἐκεῖ τὰ πάντα τέρψις, γαλήνη,
 Πλὴν τῶν τυράννων !

Ἡ τυραννία τὴν φρίκην σπείρει,
καὶ τῆς ὠραίας φύσεως φθείρει
τὴν ἁρμονίαν.
Αὐτὴ μαραίνει τὰ κάλλιστ' ἄνθη,
καὶ ἡ πνοή της κατελυμάνθη
τὴν Ἴωνίαν.

Ἄλλ' ἂν τὰ κάλλη της λαίλαψ τύπτῃ,
ὑπὸ τὸ βάρος της ἀνακύπτει
πλέον ὠραία,
κ' εἰς τὴν γλυκεῖαν μορφὴν της ἔτι
τὸ δουλικόν της πένθος προσθέτει
θέλγητρα νέα.

Οὕτως εἰς ῥόδον πίπτει βαρεῖα
Ἡ ὀλολύζουσα τρικυμία
μὲ ὄμβρου σάλον·
πλὴν εἰς τὴν τόσῃν ἀνεμοζάλην
ὑπερηφάνως ἐγείρει πάλιν
μέτωπον θάλλον!

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΑΙΒΑΖΙΔΟΥ.

Ἀπολεσθεῖσαν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ν. Καλούδη, καθηγητοῦ ποτὲ ἐν Ἐρμουπόλει, τῆς μητρὸς καὶ τῶν δύο τέκνων τῆς, κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Ὀθωμανικοῦ πυρσκάφου τὸ Κάρσιον, τὸν Μάϊον τοῦ 1850.

Λοιπὸν τοιαύτην σ' ἔγραφε
Τὴν τελευτὴν ἡ μοῖρα,
Καὶ ἔμελλεν ἡ λύρα μου,
Τῶν στεναγμῶν ἡ λύρα,
Νὰ ψάλλῃ, φεῦ! τὸν μόνον σου
Νεκρώσιμον ψαλμόν!
Ὡ Κιλικίας πέλαγος!
Ὡ ποία παρεστάθη
Σκηνὴ σπαραξικάρδιος
Εἰς τ' ἀγρία σου βάθη!
Τί κοπετός! τί ἄβυσσος
Φρικτῶν ὀλολυγμῶν!

Ἐκ τῆν Ἀλεξάνδρειαν
Τὸ ἀτμοῦρες σκάφος
Μὲ φόρτον ψυχῶν ἔπλεεν,
Ἐνεωγμένος τάφος,
Καθὼς εἰς τὸν Ἀχέροντα
Ὁ στόλος τῶν νεκρῶν.
Καὶ ναῦς δμοῦ καὶ πλήρωμα
Ἐφράστως ἐξωντώθη·
Καὶ οὐδὲ εἰς ἀπέφυγεν,
Οὐδεὶς περιεσώθη
Νὰ εἴπη τοῦ ὀλέθρου των
Τὸ δρᾶμα τὸ πικρὸν.

Ἐκεῖ, ὦ φίλη ἔμμουσος,
Μὲ τοὺς οἰκτροὺς γονεῖς σου,
Καὶ μὲ τὰ φίλα τέκνα σου,
Εἰκόνας τῆς ψυχῆς σου,
Σὲ ἦυρεν ἡ ἀδόκητος,
Φρικώδης συμφορά.
Τὸ σῶμά σου ἀλίπλαγκτον
Ἐκεῖ που κεῖται ὅπου
Ἐπὶ ἀκτῆς πρόκειτο
Καὶ βράχου ἀπανθρώπου
Ἡ Ἀνδρομέδα, τέρατος
Ποντοτραפוῦς βορά.

Κ' ἐνώ σᾶς περιέμενε
Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας,
Ὁ δύσμοιρός σου σύζυγος,
Πῶς ἤκουσεν ὁ τάλας,
Τὸ μήνυμα πῶς ἤκουσεν
Ἐκεῖνο τὸ πικρόν !
Οἱ ποιηταὶ δὲν ψεύδονται,
Δὲν εἶναι, ὄχι, μῦθος,
Τὸ ἐνοῶ πῶς ἔμεινε
Γυνή τις πάλαι λίθος,
Αἴφνης ἰδοῦσα κύκλω τῆς
Πᾶν τέκνον τῆς νεκρόν.

Τὸ πολὺν ἐκίνησας
Συχνὰ εἰς θάμβος γῆρας,
Γνώμας σοφὰς ἐκφέρουσα,
Διδάγματα τῆς πείρας,
Ἄπὸ τὸ χαριτόφωνον
Τὸ στόμα τὸ ἄβρόν.
Μ' ἀπλοϊκῆς νεάνιδος
Σεμνὸν κ' αἰδῆμον ἦθος,
Ἐν ῥόδον εἶχες κόσμημα
Ἄδάμαντες τὸ στῆθος
Δὲν ἔκρυπτον ποῦ ἔκρυπτε
Σοφίας θησαυρόν.

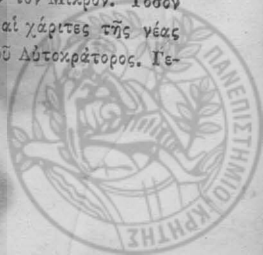
Ἀκολουθοῦσα σύζυγον
Ὅν σ' ἔδωκεν ἡ μοῖρα,
Μετέβης ὅπου κάθηται
Ἡ Κωνσταντίνου χήρα,
Ὅπου μαγεύ' ὁ Βόσπορος

Καὶ νοῦν καὶ ὀφθαλμούς.

Ἄ! τί ἠσθάνθης ἄρά γε,
Ψυχὴ ἐνθουσιώδης;
Μαντεύω σου τὰ δάκρυα,
Τὰς σκέψεις τὰς φλογώδεις,
Καὶ τῆς ἀγανακτήσεως
Τοὺς εὐγενεῖς παλμούς.

Ξένη ποτὲ καὶ ἄγνωστος,
Ἐξ Ἀθηνῶν ἔλθοῦσα,
Ἡ Λεοντίου τρῶφιμος,
Ἀθηναῖς ἡ Μοῦσα,
Σκῆπτρα καὶ θρόνον ἔλαχεν
Αὐτοκρατορικόν (α).

(α) Ἀθηναῖς θυγάτηρ τοῦ σοφιστοῦ Λεοντίου ἐξ Ἀθηνῶν, ἐλθοῦσα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἕνεκα δίκης τινός, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Πουλχερίαν ἐπιτροπεύουσαν τότε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν Μικρὸν. Τόσον δ' ἐγοήτευσαν τὴν Πουλχερίαν αἱ γνώσεις, ἡ εὐφυΐα καὶ αἱ χάριτες τῆς νέας Ἀθηναίδος, ὥστε ἔκρινεν αὐτὴν ἀξίαν νὰ γείνη σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος. Γενομένη δὲ αὐτοκρατορίσσα μετωνομάσθη Εὐδοξία.

Δι' ἀνδρικῆς διεύθυνε
Χειρὸς ἢ Πουλχερία
Τοῦ κράτους τὰ πηδάλια
Καὶ Ἄννα ἡ λογία
Τὴν μνήμην διαιώνιζε
Τῶν πατρικῶν νικῶν. (α)

Ἄλλ' ὅπου ἡ εὐσέβεια,
Τὸ κάλλος, ἡ παιδεία,
Συνέθαλλον ἐφάμιλλα,
Νῦν δούλη Κιρκασία
Μὲ ὄργια τὸν ἅγιον
Ἄερα βεβηλοῖ.

Κ' εἰς τὴν σεμνὴν βασίλισσαν
Τῶν Βρετανῶν προπίνων
Ὁ Βουλβερ τὸν ἀφρόεντα
Τῆς Καμπανίας οἶνον,
Εἰς Τουρκισμοῦ ἐγκώμια
Τὴν γλῶσσαν στροβιλεῖ (β)

(α) Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, θυγάτηρ τοῦ Αυτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ καὶ ἱστοριογράφος.

(β) Ὁ νῦν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας Bulwer, γνωστὸς διὰ τὴν παιδείαν του καὶ τὸν πανηγυρικὸν τῆς Τουρκίας, ἐκφωνηθέντα ἐφέτος ἐν συμποσίῳ κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας.

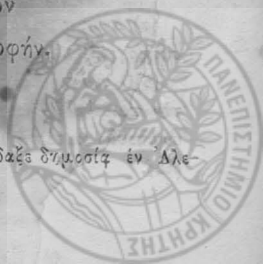
Παντοῦ, φεῦ! ὅπου ἔφες
Τὸν πλάνητά σου πόδα,
Τῆς εὐφυΐας ἔθραυσε
Καὶ καλλονῆς τὰ ῥόδα,
Ὡς λιψ ἐρήμου πνεύσασα
Φυλὴ θεοστυγής.

Ἴδου ἡ Ἀλεξάνδρεια·
Αἰγύπτια Ἀθῆναι,
Ποῦ εἶναι τὰ μουσεῖά σου;
Ἀνέκραξας, ποῦ εἶναι
Ἡ Κλεοπάτρα δέσποινα
Τῶν δεσποτῶν τῆς γῆς;

Ἐν θλίψει τὴν νειλόρρυτον
Περисκοποῦσαν χώραν,
Εὐσχήμων σ' ἐνητένιζε
Σκιά τις πολλὴν ὄραν,
Μὲ φιλοσόφου τρίβωνα
Μὲ εὐειδῆ μορφήν.

Τὸ πνεῦμα τὸ θεσπέσιον
Τῆς Ὑπατίας ἦτον (α).
Ἀπὸ περάτων Ἑλληνες
Καὶ βάρβαροι ἐφοίτων
Τὸ πάλαι πρὸς τὴν εὐγλωττον
Φωνὴν τῆς καὶ σοφῆν.

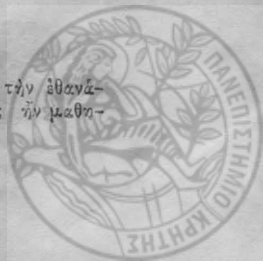
α) Ὑπατία, θυγάτηρ τοῦ μαθηματικοῦ Θεώνος, ἐδίδαξε δημοσίᾳ ἐν Ἀλε-

Πλὴν τὴν σοφὴν διδάσκαλον
Ὁ ὄχλος ὁ λυσσώδης
Παρορμηθεὶς ἐσπάραξε
Ζῶσαν τρικυμιώδης
Θάλασσα ἣτις μαίνεται
Καὶ οἶκτον ἀγνοεῖ.
Καθὼς περὶ τὸ σῶμά σου
Ἄθλία εἶδες φίλη,
Νὰ μαίνεται ἀσίγητος
Ὁ πόντος, καὶ ὀργίλη
Τῶν λυσσωδῶν νὰ αἵρεται
Κυμάτων ἢ βοή.

Πικρὰ εἶν' εἰς τοὺς ἔχοντας
Ἡ μεγαλοφυΐα
Οἱ τύραννοι τοὺς μάχονται,
Ἡ τύχη, τὰ στοιχεῖα
Κατόπιν αὐτῶν ἄγριος
Ὁ φθόνος ὑλακτεῖ.
Τοῦ οὐρανοῦ δλέθρια
Εἶν' εἰς αὐτοὺς τὰ δῶρα,
Καὶ ἴσως ἡ τοῦ βίου των
Εὐτυχεστέρα ὦρα
Αὐτ' εἶναι τοῦ θανάτου των
Ἡ ὦρα ἡ φρικτή.

Ξανδρεία φιλοσοφίαν καὶ μαθηματικά. Ὁ ὄχλος τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν ἐθανάτωσεν ἐν ἔτει 415 μ. χ. ἐκ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. Ὁ Συνέσιος ἦν μαθητὴς τῆς Ἰπατίας.

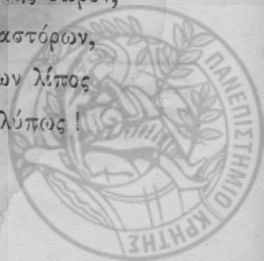

Χαῖρε, ὦ κόρη ἔμμουσος,
᾽Ω Ἀλεξάνδρα, χαῖρε!
Ἄλκυονίδες ὕπαγε
᾽Οπου γελοῦν ἡμέραι,
᾽Οπου προσμένει νήνεμος
Τοὺς ἀγαθοὺς λιμήν.
Καὶ πρόσδεξαι τὸν στέφανον
᾽Ον ἔπλεξε θρηνοῦσα,
Μὲ ἄνθη ἐλικώνια,
Τοῦ φίλου σου ἡ Μοῦσα,
᾽Ως γέρας ἐπικήδειον
Καὶ εὐσεβῆ τιμήν.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΗΝ ΦΙΛΟΤΟΥΡΚΟΝ.

Ἄι εἰς εὐνούχου ἤρμοζεν ἡ ἐξωμότου χεῖρα
Ἡ λύρα, ἡ αἰμοχαρῆς καὶ τυραννόφρων λύρα,
᾽Ητις ἐξέφερον ᾠδὴν εἰς ἀσεβεῖς τυράννους,
Καὶ χλεύην εἰς τὰ δάκρυα, μαρτύρων τὰς βασάνους!
Τοιαύτη λύρα ἔπρεπε νὰ τέρπη τοῦ βαρβάρου
Φαλάριδος τὰ ὄργια καὶ δεῖπνα Βαλτασσάρου,
᾽Η μᾶλλον εἰς τὰ Τάρταρα, τῆς Περσεφόνης δῶρον,
Νὰ συνοδεύῃ τὸν φρικτὸν χορὸν τῶν ἀλαστόρων,
᾽Οταν εἰς αἵματα πηκτὰ καὶ καρατόμων λίπος
᾽Οργοῦνται ὀλισθαίνοντες ἀγρίως καὶ ἀλύπως!

Τοιαύτην λύραν ἔκρουεν εἰς αἱματώδη θρόνον
Ὁ Νέρων ἀπὸ τὸν μητρὸς μεμολυσμένος φόνον,
Αἰ δὲ χορδαὶ ἀντὶ καλῆς μολπῆς καὶ ἀρμονίας
Θρῆνον ἀντήχουν, οἰμωγὰς βραγχώδους ἀγωνίας.
Αἴφνης τὸ πλήκτρον τὸ χρυσοῦν εἰς ξίφος μετεβλήθη,
Ἡ βάρβιτος εἰς τῆς μητρὸς τὰ νεκρωμένα στήθη! . . .
Τότε ἀπέβαλε μακρὰν καὶ πλήκτρον καὶ κιθάραν
Καὶ προκαλῶν τὴν Ἐριννὺν μὲ βλάσφημον κατάραν,
Τ' ἀνάκτορα διέτρεχε μὲ ὠρθωμένην κόμην,
Προσφέρων οὕτω δεύτερον Ὀρέστην εἰς τὴν Ῥώμην!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ.

Μοῦσαι, πενθήσατε καὶ Ἔρως·
Ἵποκριταὶ Ἰησοῦται,
Καὶ σεῖς ὦ τύραννοι, χαρῆτε·
Ἀπέθανεν ὁ Βερανζέρος!

Ἐσίγησεν ἡ λύρα ἥτις
Τοὺς δυστυχεῖς ἐπαρηγόρει.
Θεὸν του ὁ πτωχὸς τεχνίτης
Ἐφέστιον τὸν ἐθεώρει.

Τοῦ Διογένους τὴν πενίαν
Κ' ἐν τῆς Διζέττας ἀπλοῦν ῥόδον
Ἐπρόκριν' ἀπὸ τὴν ἀνίαν
Τῶν χρυσοφόρων ἀνδραπόδων.

Μοῦσαι, πενήσατε καὶ Ἔρωσ.

Τοὺς ἀδυνάτους ἐξεδίκει
Ἡ Μοῦσά του καὶ τὴν μεγάλην
Ἔθριν καθήρει, θεία Δίκη
Τῶν ὅσοι δὲν φοβοῦνται ἄλλην!

Εἰς τῆς πολιτικῆς τὰ ἔλη,
Καθὼς ὁ Πύθιος Ἀπόλλων,
Διεύθυνε θανάτου βέλη
Πρὸς πᾶν θηρίον ἰοβόλον.

Μοῦσαι, πενήσατε καὶ Ἔρωσ.

Εἰς τὴν αὐτὴν συνῆλθον χεῖρα
(Τέχνης καλλίστευμα ἐξόχου!)
Τοῦ Ἀνακρέοντος ἡ λύρα,
Οἱ ὄιστοι τοῦ Ἀρχιλόχου.

Σ' τὸ φέρετρον τοῦ ποιητοῦ σας
Ἄφετε, Γάλλοι, ν' ἀποθέσω
Στέμμα ἀγνόν, ἀπὸ τὰς Μούσας
Ἀρφαθὲν ἐν Κιθαιρῶνι μέσῳ.

Μοῦσαι, πενήσατε καὶ Ἔρωσ.

Εἰς τῶν μαρτύρων μας τοὺς τάφους
Αὐτὰ ἐβλάστησαν τὰ ἴα·
Μ' αὐτὰ τοὺς θεῖους της κροτάφους
Ἐστόλιζ' ἡ Ἐλευθερία.

Εἰς τὴν θεὰν αὐτὸς, ὡς ἄλλοι,
Δὲν ἔψαλε παλινοῦδιαν·
Εἰς αὐτῆς ἔταξε τὰ κάλλη
Ἰππότου πίστιν καὶ λατρείαν!

Μοῦσαι, πενθήσατε καὶ Ἔρωσ.

Ἦτο φιλέλλην, καθὼς εἶναι
Πᾶσ' ἀληθῶς ψυχὴ μεγάλη.
Πατρίς του ἦσαν αἱ Ἀθῆναι·
Ἦ λύρα του τὸ εἶχε ψάλει.

Ὅτε τὴν γῆν μας εἰς Ταρτάρων
Εἰκόνα ἔτρεπεν ὁ Ἄρης,
Κ' εἰς Κωκυτὸν ψυχῶν βαρβάρων
Τὴν θάλασσαν μας ὁ Κανάρης,

(Μοῦσαι πενθήσατε καὶ Ἔρωσ)

Τῶν δυνατῶν τῆς γῆς εἰσέτι
Τὰς δισταζούσας βλέπων χεῖρας,
Ἐντὸς τῆς πλάστιγγος προσθέτει
Τὸ βάρος τῆς χρουστῆς του λύρας.

Πνέουσα ὄθεν μυροφόροι
Μᾶς ἔρχονται πνοαὶ ζεφύρου,
Θεῖα μολπὴ ἐσυνηγόρει
Ἵπὲρ τῶν τέκνων τοῦ Ὀμήρου.

Μοῦσαι πενήσατε καὶ Ἔρωσ·
Ἵποκριταὶ Ἰησουῖται,
Καὶ σεῖς ὦ τύραννοι, χαρῆτε·
Ἀπέθανεν ὁ Βερανζέρος !

Δι' αὐτὸ ἄσβεστος ἡ φήμη
Θὰ μένη εἰς τὸν πάντα χρόνον,
Καὶ ἱερά αὐτοῦ ἡ μνήμη
Μέχρις ἐσχάτων μας ἐκγόνων,

Ἐφόσον πάλλει εἰς τὰ νέφη
Ὁ Φοῖβος τὴν πυρφόρον δᾶδα,
Καὶ τῶν Ὁρῶν ἐπαναστρέφει
Ὁ ποῦς εἰς τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα !

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Εἰς τῆς χώρας κατὰ πρῶτον τῆς ἀγνῆς αὐτῆς τὰ στήθη
Τῆς Ποιήσεως ὁ θεῖος σπόρος ἐκαλλιεργήθη.
Καὶ τῆς Ὀρφικῆς κιθάρας ἐτιθάσσευον οἱ ἦχοι
Λέοντας, καὶ αὐτομάτους πόλεις ἤγειρον καὶ τείχη.
Ἡ Ἑλλάς τὸ μέγα ἦτο στάδιον τῆς διανοίας.
Τῶν Ἐπιστημῶν τὸ πάλαι καὶ Τεχνῶν τὰς αἰωνίας
Ἐθῆκεν ἡ πρώτη βάσει,
Καὶ διδάσκαλος κατέστη τῶν λαῶν τῆς γῆς ἀπάσης.

Ἄλλὰ, φεῦ! τυφῶν ἐπῆλθεν ἄγριος, μανίαν πνέων,
Καὶ ἀνέστρεψεν ἐκ ρίζης πᾶν φυτὸν αὐτῆς γενναῖον.
Τῶν ἐπιστημῶν ὁ σπόρος ἔπεσεν εἰς ἄλλας χώρας,
Ὅπου οἱ λαοὶ τρυγῶντες τὰς γλυκείας του ὀπώρας,
Καὶ τῶν εὐδῶν ἀνθῶν του ἀναπνέοντες τὰ μύρα,
Παρημέλουν ἀγνωμόνως τοῦ φυτεύσαντος τὴν χεῖρα·

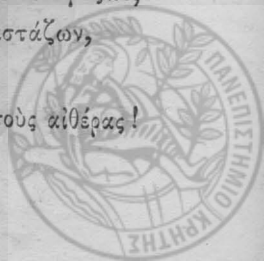
Ἡ Ἑλλάς τοὺς εὐηργέτει,
Καὶ ἠγνῶουν ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον Ἑλλάς ἔτι!

Ποῦς ἀγρίων καὶ βαρβάρων Τουρκομάνων ἐβεβήλου
Τοῦ πολιτισμοῦ τὸ λίκνον, τὴν πατρίδα τοῦ Αἰσχύλου,
“Οτε συγκεντρῶν τοῦ ἔθνους τὰς ἐλπίδας τὰς ὀλίγας
Ἐκρουσε τὴν βάρβιτόν του ὁ μεγαλομάρτυς Ῥήγας.
Τέμνει πέλεκυς δημίῳ τὴν δαφνοστεφῆ του κάραν·
Ἄλλ’ ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν τοῦ Τυρταίου μας κιθάραν,
Ὡς ἀπὸ μητρὸς γαστέρα,
Βρέφος ἀγλαὸν ἐξῆλθεν, ἡ Ἑλλάς ἡ ἐλευθέρα.

Ἐπ’ αὐτὸ τὸ βρέφος στῆθι καὶ θεώρησον, Εὐρώπη·
Ψαύσατέ το, διπλωμάται, σεῖς ἔθνῶν κρανιοσκόποι.
Δὲν ἐμφαίνει λαμπροτάτου μέλλοντος σαφῆ σημεῖα
Ἡ σοφὴ καὶ πνευματώδης αὐτῆ φυσιογνωμία;
Τὸ ῥοδόχρουν φῶς ἰδέτε ὅπου τὴν περιαιυγάζει·
Τῆς Ἡοῦς τὸ ἡμερόεν σέλας δὲν παρομοιάζει,
Ἦτις ἔωθεν ἀγγέλλει
Τὸν λαμπρὸν ἀστέρα ὅστις νὰ φανῆ κατόπιν μέλλει;

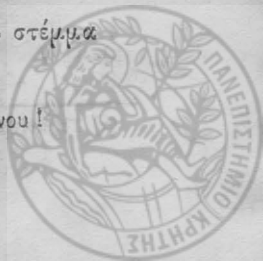
Ὡ Ἑλλάς, τὴν μέλλουσάν σου εὐκλειαν προβλέπω πᾶσαν·
Τὸ γλυκὺ δὲ λυκαυγές σου τὴν ψυχὴν μου προαιυγᾶσαν,
Φαινήν, αἰθεροδρόμον, ὦ Πατρίς μου, σὲ δεικνύει.
Ὁ Τιτὰν θὰ ἦται ὅστις τὸ μακρόν του διανύει
Στάδιον, τὴν φύσιν ὅλην καὶ θερμαίνων καὶ αὐγάζων,
Καὶ ἠνίας χρυσηλάτου δίφρου ἀγλαὰς βαστάζων,
Τὴν ἡμέραν ἔχει γέρας,
Ὅδὸν τέμνων εἰς τὰ νέφη καὶ ὁδὸν εἰς τοὺς αἰθέρας!

Βρέφος ἐσπαργανωμένον ἦσουν, ὦ Πατρίς γλυκεῖα,
Κ' ἔδειξας τῆς ἀθανάτου φύσεώς σου τὰ σημεῖα.
Τοὺς κατὰ σου ἐπελθόντας φοβεροὺς καὶ λευγαλέους
Δράκοντας ἀπῆγξας, ἄθλον κατορθοῦσα Ἡρακλέους.
Περὶ σὲ τὰς πολλαπλᾶς των ἠπλωσαν, ὦ φρίκη! σπείρας·
Ἄλλ' ἐφάνησαν, θραυσθέντες ὑπὸ τὰς ἀβράς σου χεῖρας,
Εἶδωλα πηλοῦ εὐθρύπτου
Καὶ ὁ δράκων τῆς Ἀσίας καὶ ὁ δράκων τῆς Αἰγύπτου.

Τώρα δὲ εἰς νικηφόρου δάφνης μυροβόλον στῶμα
Ἄναπαύεις τὸ ἀνδρεῖον, πολυτραύματόν σου σῶμα.
Τὴν βαθεῖαν μὴ ταραττων τοῦ πελάγους ἡρεμίαν
Ἄπαράλλακτα κοιμᾶται ὁ ἀῆρ εἰς νηνεμίαν.
Ἄλλ' οὐαί! ἂν ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ μακροῦ τοῦ ἀνακύψῃ.
Τρομερώτερον στοιχεῖον δὲν γνωρίζω· εἰς τὰ ὕψη
Τὰς νεφέλας περιάγει,
Καὶ μὲ κύματα σκεπάζει τὰ πολύφλοισθα πελάγη.

Ἄκουσον! ὁ τῆς Τουρκίας λέων γηραιὸς βρυχᾶται·
Ἡρακλέους μεγαθύμου ῥόπαλον, ὦ Ἕλλην, δράττε,
Καὶ μὲ στιβαρὸν τὸν πόδα, καὶ ἀτρόμητον τὴν χεῖρα,
Τραῦμα ἐνεγκε θανάτου εἰς τὸν αἰμοβόρον θῆρα.
Ἄς ἐμέσῃ πίπτων ὅσον ἔπιεν ἀθῶων αἷμα!
Σὺ δ' ἐνδὺς τὴν λεοντῆν του καὶ ἀναλαβὼν τὸ στέμμα
Τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου,
Τῆς Ἀνατολῆς ὁ μέγας Αὐτοκράτωρ πάλιν γίνου!

**ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ. (α)**

Εἶδα τὸν ἅγιον Ναὸν
Τῆς δόξης καὶ Σοφίας,
Ὅν εὐσεβῆς ποτὲ αἰῶν
Ἀνήγειρεν εἰς τὸν Θεὸν
Τῆς ἀληθοῦς λατρείας.

Ἐπάνω τοῦ φύσις θνητῆ
Νὰ προσηλώσῃ ὄμμα
Ἐπὶ πολὺ ἀδυνατεῖ·
Θαμβοῦται καὶ τὴν γῆν ζητεῖ,
Τὸ συγγενές τῆς χῶμα!

Ὡς ἡμεροπαγεῖς σκηναὶ
Βασίλεια καὶ θρόνοι
Ἐμπρὸς σου· σὲ, Νὰ ἐκλεινέ,
Ὡ χειροποίητ' οὐρανέ,
Παρήμειψαν οἱ χρόνοι,

Ὡς ὀδοιπόροι εὐλαβεῖς
Πλησίον σου περῶντες,
Τοὺς θόλους τοὺς θεοστιβεῖς,
Τὰς καλλονὰς τὰς ἀκριβεῖς
Νὰ θίξουν μὴ τολμῶντες.

(α) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀξεδόηη κατὰ πρῶτον τῷ 1847.

Ὅπότεν οὐρανοπυργῆς
Πλησίον τῶν ἀστέρων
Ἐψόθη, σ' ἶδε κ' ἐκπλαγεῖς
Κρωγμὸν ἀπήχησεν ὀργῆς
Ὁ ἄναξ τῶν αἰθέρων,

Ὁ ὑψιπέτης ἀετὸς,
Μεταβαλὼν πορείαν,
Καὶ φοβηθεὶς μὴ τοῦ φωτὸς
Ἀρπάσῃ ὁ θρασὺς θνητὸς
Τὴν μονοκρατορίαν,

Κ' ἀφείς τὰς ταπεινὰς νομάς,
Τὴν γῆν τῶν ζωοφύτων,
Πληθύνῃ μὲ οἰκοδομάς
Τὰς τῶν νεφῶν διαδρομάς,
Τοῦ χάους ἀστυγείτων!

Ἄ! εἰς τὸν μέγαν σου μυχὸν
Τί κρύπτεις, αὔρας ποίας,
Ὁ αἰσθημάτων καὶ εὐχῶν,
Ὁ εὐτυχῶν καὶ δυστυχῶν
Στιγμῶν μακρὸς ταμίας!

Ἐὰν ἐδύνατο φωνῆν
Ὁ θόλος σου ν' ἀφήσῃ,
Ὅλη ἀπὸ μεσημβρινῆν
Ἄκραν ὡς ἄκραν βορεινῆν
Ἡ γῆ θ' ἀντιδόσῃ

Νὰ εἶπη τὰς μακρὰς σειρὰς
Τῶν εὐσεβῶν αἰώνων,
Τὰς δόξας καὶ τὰς συμφορὰς,
Πανδήμους θλίψεις καὶ χαρὰς
Λαοῦ καὶ ἡγμένων·

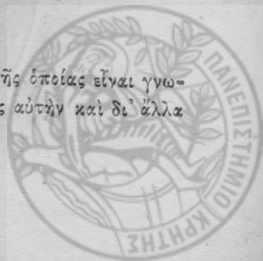
Καὶ στάσεις, καὶ στρατηλατῶν
Πολεμικὰς ἐξόδους
Κατὰ βαρβάρων ἀνταρτῶν,
Καὶ πάλιν τὰς τῶν νικητῶν
Θριαμβικὰς εἰσόδους.

Ἐδῶ κληροῦχοι ἐντολῆς
Μεγίστης τῶν μεγίστων, (α)
Μετὰ λαμπρᾶς περιβολῆς
Ἐδέχοντο οἱ βασιλεῖς
Τὸ χρίσμα τῆς ἀρχῆς των.

Ἐδῶ καὶ ἄνασσα γυνὴ
Ἠλέγχθη δημοσίᾳ (β)
Καὶ ἀπ' ἐδῶ κελαδεινῇ
Τοῦ Χρυσοστόμου ἡ φωνὴ
Τὰ πλήθη ἐνθουσία.

(α) Τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

(β) Ἡ Εὐδοξία, σύζυγος τοῦ αυτοκράτορος Ἀρκαδίου τῆς ὁποίας εἶναι γνω-
στὴ ἢ κατὰ Χρυσοστόμου μανιώδης καταφορά, ἐλέγξαντος αὐτὴν καὶ δι' ἄλλα
καὶ διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ ἀγροῦ τῆς χήρας.

Τώρα—³Α! καὶ νὰ τὸ εἰπῆ
Ὁ λογισμὸς διστάζει·
Αἰῶνες ὡς ἡ ἀστραπή
Παρῆλθον, κ' ἡ πληγὴ νωπῆ,
Νωπῆ αἵματοςτάζει.

Μνήσθητι, μνήσθητι, Θεέ,
Ἐκείνης τῆς ἡμέρας,
Καθ' ἣν σφαγῆς διαβῆσαι
Καὶ θνησιμαὶ ἀναπνοαί,
Ἔργ' ἀπνηοῦς μαχαίρας,

Ἐμόλυναν τὰ ἱερά
Καὶ τοῦ ναοῦ τὰ σκεύη,
Κ' ἀντὶ λιθανωτοῦ, χαρὰ
Λύσσης, βεβήλωσις, ἀρὰ
Εἰς οὐρανούς ἀνέβη!—

Τώρα, ἡ ἐπὶ γῆς εἰκὼν
Τοῦ θείου μεγαλείου
Τέμενος εἶναι τουρκικόν,
Προσκύνημα βαρβαρικόν
Ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου!

Κόσμος βαρβαρικῆς χειρὸς,
Ἐταιρικῶς καλλύνων,
Τὸν περιζώνει σοβαρῶς·
Οὕτως ὁ ἐπισθοφρουρὸς
Τῆς δόξης τῶν Ἑλλήνων

Σκευδέρβεις, εἰς τὴν αὐλὴν
Παῖς ἔτι τοῦ Σουλτάνου,
Ἐσκέπαζε τὴν κεφαλὴν,
Τὰ στήθη του μὲ τὴν στολὴν
Τῶν τέκνων τοῦ Ὁσμάνου.

Ἄλλ' αἴφνης ἔπειτα πατῶν
Καὶ σκῆπτρα καὶ κιθάρεις,
Ἐσυρε ζῆφος εἰμαρτὸν,
Καὶ ἔγινεν ὁ τῶν στρατῶν
Μυριοφόνος Ἄρης.

Καὶ σὺ, ὡς ἔλθῃ ὁ τεθεὶς
Καιρὸς ὑπὸ τῆς Μοίρας,
Ναὲ, δις, τρίς θὰ κραδανθῆς,
Κ' εἰς χοῦν θὰ ρεύσῃ παρευθὺς
Τὸ ἔπακτόν σου γῆρας.

Τότ' αὐτομάτως ἀλοιφαὶ
Καὶ τοίχων θὰ ἀρθῶσι,
Καὶ ἀσεβεῖς ἐπιγραφαί·
Αἱ δὲ χρυσαὶ σου ὄροφαὶ
Ἡμέραν θὰ ἰδῶσι.

Κ' ἐκ μέσου τῆς χρυσοῦς χλιδῆς
Θὰ λάμψουν ἀνεφέλως
Μορφαὶ Ἀγίων εὐειδεῖς,
Τὰ Χερουβιμ, καὶ ὁ ἠδὺς
Τοῦ Ἀρχαγγέλου γέλως.

Καὶ ἄλλων θὰ φανῆς καιρῶν
Τὸ ὄνειρον καὶ σχῆμα,
Ἵταν κρατῆ πρὸς τὸν χορὸν
Ἐντίμολπον «Φῶς ἰλαρὸν»
Τὸ ἠχηρὸν σου βῆμα.

Καὶ θὰ φοιτήσουν, ὦ Ναε̄,
Σ' τ' ἀρχαῖά σου τεμένη
Ἵσαι ἐκεῖν' αἰ παλαιαί,
Τόσαι καὶ πλείους γενεαί,
Ἵ κόσμος ὅσον μένει.

Καὶ ἂν σεισμὸς ὡσὰν βαθὺ
Τὴν Πόλιν σχίσῃ μνῆμα,
Κ' ἂν πῦρ τὴν κατανεμηθῆ,
Κ' ἂν τοῦ Εὐξείνου ἐγερθῆ
Ἐπάνω της τὸ κῦμα·

Δὲν θὰ κλονήσῃ ὁ σεισμὸς
Τὸ στιβαρὸν σου δῶμα,
Θὰ σὲ φεισθῆ ὁ ἐμπρησμὸς,
Θὰ κλείσῃ ὁ κατακλισμὸς
Τὸ βροντερὸν του στόμα·

Ἐως οὐ ἔλθῃ ἡ στιγμή,
Κ' οἱ χρόνοι πληρωθῶσι,
Καθ' οὓς ἀρχαῖοι αἰνιγμοὶ
Καὶ ποιητῶν ὄνειρωγμοὶ
Πραγματοποιηθῶσι!

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΠΟΙΗΤΗΝ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

« Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναβαρίνου καὶ τῆς Ἑλλάδος
» ἢ ἀπελευθέρωσις ὑπῆρξε μέγα πολιτικὸν λά-
» θος. »

« Εἰς τὸ λάθος τοῦτο παρέσυραν τὴν Εὐρώπην
» Βύρων καὶ Σατωβριάνδος οἱ ποιηταί. »

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Λοιπὸν τῶν Τούρκων ἀληθῶς τὰς ἀρετὰς θαυμάζων,
Μὲ νήφοντα τὸν λογισμὸν, καὶ ἀληθῶς σπουδάζων,
Γραφίδα, ποιητὰ σοφὴ, λαμβάνεις Ἡροδότου,
Κ' ὀρμώμενος ἐκ παλαιοῦ ἀπὸ Ὄσμάνου πρώτου,
Καὶ τοὺς αἰῶνας τοὺς μακροὺς ὡς ἀετὸς περάσας,
Πτωμάτων ὄρη διαβάς καὶ αἵματος θαλάσσης,
Εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως τοὺς χαίνοντας κ' ἐκθάμβους
Τῶν Μουσουλμάνων ἱστορεῖς τοὺς εὐκλεεῖς θριάμβους;
Εἶσαι ζωγράφος ἐναργής· εἰς ὅσα διηγεῖσαι
Δίδεις ζῶν' δραματουργὸς τῶν λεγομένων εἶσαι.
Ἴδου ἀπὸ τὴν Ἐγγραμὰν ἀρχόμενος ἐκείνην

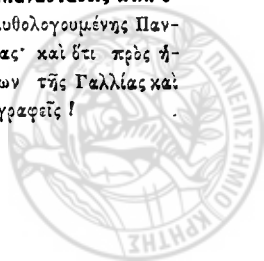
Μὲ τὸν Μωάμεθ νικητῆς ἐμβαίνεις εἰς Μεδίην,
Καὶ τῶν Ἀράβων τὰς γοργὰς ἐκπλήττων φαντασίας
Μὲ τερατείαις γόητος, μὲ θείας ὀπτασίας,
Προφήτου ἐκδικητικοῦ ἀναλαμβάνεις ὕφος,
Κ' ὄσους δὲν πείθ' ἢ διδαχὴ τοὺς πείθεις μὲ τὸ ξίφος.
Ἐντεῦθεν ἔχων παντᾶχοῦ προάγγελον τὸν τρόμον
Ὁ ἥρωσ σου καταστροφῆς πλατὺν ἀνοίγει δρόμον.
Ὅμοίως εἰς τὰς λιθικὰς ἐρήμους ὅταν πνέη
Ὁ ἄνεμος, ὅστις ὡς φλόξ πᾶν χόρτον κατακαίει,
Ἄμμου ἐγείρεται πυκνὴ, οὐρανομήκης στήλη,
Ἄνυδρον νέφος καὶ ξηρὸν εἰς τὰ διψῶντα χεῖλη.
Αἴφνης βοῆς καὶ συριγμοῦ ἡ ἔρημος πληροῦται·
Ὁ ἥλιος σκοτίζεται, ὁ οὐρανὸς θολοῦται.
Τῆς ἄμμου φέρονται πυκναὶ αἱ θεελλώδεις δῖναι·
Γῆ, οὐρανὸς συγχέονται, κ' ἐν χάος μόνον εἶναι.
Μὲ φρίκην βλέπουν οἱ πρηνεῖς πεσόντες ὁδοιπόροι
Τῆς ἄμμου τὰ κινούμενα ἐπάνωθεν τῶν ὄρη.
Ὡς μολυβδοβόλον τηκτὸν πᾶν μόριόν της καίει·
Ἐκαστον σώμ' ἀγωνιᾷ καὶ φλόγας ἀναιτνέει.
Πολλοὶ εἰς τὸ βαθύκολπον τοῦ κονισάλου κύμα
Εὐρίσκουν θάνατον οἰκτρὸν καὶ σάβανον καὶ μνήμα.
Κ' ἀφοῦ κοπάσῃ τοῦ λιθὸς ἡ μαινομένη λύσσα,
Καὶ ἡ ἡμέρ' ἀναφανῆ σαφῶς ἡ σκοτισθεῖσα,
Πτώματ' ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν τὴν ἔρημον στρωννύουν,
Καὶ τοῦ τυφῶνος τὴν φρικτὴν διάβασιν μηνύουν.
Τοιοῦτος ὁ προφήτης σου, τοιαύτ' ἡ ὀλεθρία
Τῶν ὀπαδῶν του καὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς πορεία!

Ἄλλὰ ἐνῶ τὸν πάπυρον μὲ δάκρυα συμφύρω,
 Καὶ μετὰ τοῦ Σταυροῦ θρηνῶ, καὶ τοὺς λαοὺς οἰκτείρω,
 Σὺ μάχην μετὰ τοῦ Ὁμᾶρ αἵματηρὰν κερδαίνεις,
 Καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν δαφνοστεφῆς ἐμβαίνεις.
 Ἐκεῖ ποτὲ τῶν εὐγενῶν, ὀλβίων Πτολεμαίων
 Φιλότημος συνήγαγε φροντὶς τὰς τῶν ἀρχαίων
 Βίβλους, σοφίας θησαυροὺς, ἐν ὥρᾳ μετοπώρου
 Ὡς ταμειεῖι γεωργὸς θέρους καρπὸν εὐφόρου.
 Ἐκεῖ οἱ πόνοι τῶν σοφῶν, ἐκεῖ τὰ θεῖα μέλη,
 Οἶα οὐδ' ἤκουσ' ἔκτοτε ἢ γῆ, ἀλλ' οὐδὲ μέλλει.
 Ὅλα ἐκεῖνα οἴχονται, ὦ θρηῆνος! ἀπαισίᾳ
 Ἐνὸς σκαιοῦ βαρβαρικοῦ διλήμματος θυσία.
 Καὶ ἴσως ὁ τρισβάρβαρος Ἀγαρηνὸς ἠγνῶει
 Ποιοὶ φλογώδεις κεραυνοὶ, ἰδέαι λαοσσοί,
 Ἐκρῦπτοντο εἰς τὰς πτυχὰς τῶν βίβλων τῶν ἀφώνων.
 Ἄν ὅμως τύραννοι τινὲς τῶν νεωτέρων χρόνων,
 Ἦ ὁ ταρτοῦφος ὁ Γωμῶν (α) ἐκεῖ παρόντες ἦσαν,
 Τὸ πῦρ θὰ συνεδαύλιζον μὲ διπλασίαν λύσσαν.

Ἦδη αἱ χῶραι φαίνονται τῆς Ἀφρικῆς κ' Ἀσίας
 Στεναὶ εἰς τὴν ἀκόρεστον φυλὴν τῆς Ἀραβίας.
 Τὰς τρεῖς ἠπείρους κτῆμά του γυρεύει ὁ σκηνίτης,

(α) Ὁ Ἀββάς οὗτος διατείνεται ὅτι τὰ κακὰ ὅλα τῆς σημερινῆς Εὐρώπης, ἤ-
 τοι αἱ ἀνατρεπτικαὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως αἰρέσεις, αἱ ἐπαναστάσεις κτλ. ἐ-
 ξαχύθησαν εἰς τὸν κόσμον, ὡς ἐκ τινος ἄλλου πίθου τῆς μυθολογουμένης Παν-
 δώρας, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας· καὶ ὅτι πρὸς ἡ-
 συλίαν τοῦ κόσμου ἀνάγκη νὰ ἐξορισθῶσιν ἐκ τῶν Σχολείων τῆς Γαλλίας καὶ
 συμπάσης τῆς Εὐρώπης ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς!

Τὴν κοσμοκράτορα ἀρχὴν ὁ πλάνης κ' ἐρημίτης.
Ἴδου ναυβάτης τολμηρὸς τὴν θάλασσαν διέβη,
Τὸν Ἴβηρα νικᾷ, πορθεῖ τὴν γῆν καὶ βασιλεύει.
Ἦ τῆς Ἀλάμβρας (α) μαγικαὶ διατριβαί, τεμένη
Αἰθήρια, χρυσότευκτα, ἐν οἷς ἡ δόξα μένει
Καὶ ἡ χλιδὴ τῶν Καλιφῶν ἀείποτε γελῶσα·
Κόσμοι φαιδροὶ ἀραβουργεῖς, τεκτονικὴ χλιδῶσα,
Πόσων ὀνείρων τρυφηλῶν ἡ ὄροφί σας πλῆθει !
Καὶ πόσων γαργαλίζετε Συβαριτῶν τὰ στήθη,
Οἷτινες εἰς ῥωμαντικὴν προσβλέπουσιν ὄπτασιάν
Τὴν μυθολογικὴν Αὐλὴν ἐκείνην καὶ πλουσίαν,
Τ' ἀρώματα καὶ τὰ λουτρὰ, τὰ ἔνθη, τοὺς εὐνούχους,
Τόσων ἀπόπτων καλλονῶν ταμίαις καὶ κλειδούχους,
Τὰ δροσερὰ μελίκρατα, καὶ τὸν γυναικωνίτην,
Καὶ τὸν Σουλτάνον παλλακῶν ἐν μέσῳ τὸν πρεσβύτην,
Καὶ εἰς χορὸν μὲ μουσικῶν ὄργάνων λάλον εἶδος,
Λυγιζομένην τὴν ὑγρὰν ὄσφυν τῆς Ὀδαλίδος !
Τοιαύτη ὅλη σήμερον ὑπῆρχεν ἡ Εὐρώπη,
Ἦθη παντοῦ τ' ἄσιανὰ ἐδέσποζον κ' οἱ τρόποι,
Ἐπὸ ῥοῶν τοῦ Βαίτιδος καὶ μέχρις Ἀρχαγγέλου,
Ἐὰν ἡ χεὶρ ἢ σιδηρᾶ Καρόλου τοῦ Μαρτέλλου,
Ἦ εἰς τοὺς λάτρεις τοῦ Κορὰν διδάξασα τὸν τρόπον,
Τῶν Πυρηνναίων εἰς αὐτοὺς δὲν ἔφραττε τὸν δρόμον.
Ἄλλεως ἡ χριστιανικὴ Εὐρώπη ἦτον μία
Ἀκέραιος τὴν σήμερον τῆς Ἄγαρ πολιτεία,

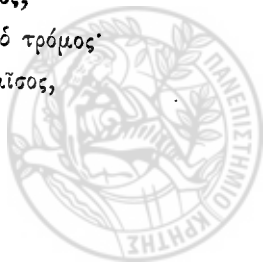
(α) Ἀλάμβρα ἀνάκτορα τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ ἐξάντων Ἀράβιον.

Και εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μεζιτ δὲν εἶχον χρεῖαν τότε
Τόσοι κατ' ἔτος ἤρωες νὰ γίνωντ' ἐξωμόται.

Ἦ Ἰσπανία, σκύμνους σὺ ἐξέτρεφες ἀλκίμους
Εἰς τῶν ἀγρίων σου βουνῶν τὰς λόχμας τὰς ἐρήμους,
Οἵτινες ἔθραυσαν ὄστᾶ τυράννων ἀλαζόνων,
Κ' αὐθις ἀπέδωκαν εἰς σὲ πατρίδα, πίστιν, θρόνον.
Βαρὺ ἠσθάνθησαν, πικρὸν οἱ βάρβαροι τὸ τραῦμα.
Καὶ σήμερον, ὦ μέγιστον τῶν χρόνων τούτων θαῦμα!
Ἐνῶ σὲ ὑπελάμβανεν ὁ κόσμος πτώμα κρύον,
Χρονίων θῦμα συμφορῶν καὶ νόσων ἐμφυλίων,
Αἰφνης τὴν χαίτην του κινεῖ ὁ γηραιὸς σου λέων·
Τοὺς ἀσθενεῖς του ὀφθαλμοὺς πῦρ διαφλέγει νέον·
Βρυχᾶται, καὶ ἀπὸ Βορβᾶ καὶ Νότου οἱ λαοὶ σου,
Ἐν σῶμα ὅλοι, εἰς θυμὸς, ἐγείρονται ἐξίσου·
Τὴν λόγχην τὴν Ἰθαγενῆ τῆς Βαϊόννης δράττουν,
Εὐψύχως μάχοντ', εὐγενῶς τὴν νίκην διατάττουν,
Καὶ νόμων βάλλουν φαινήν κρηπίδα ἐλευθέρων,
Πρὸς αἴσχος ἄλλων κραταιῶν ἐθνῶν κ' ἐκ σοφωτέρων.

Ἄλλ' ἂν ὁ Ἄραψ νικητῆς τρυφήσας διεφθάρη,
Τοῦ Κορανίου ὑμνωδῆ, ὦ Λαμαρτίνε, θάρβει·
Ἐκ τοῦ σαπροῦ αὐτοῦ κορμοῦ ἰδοὺ γεννᾶται νέος
Βλαστὸς ἀκμαῖος, θαλερὸς, ὁ Τοῦρκος ὁ γενναῖος.
Ὁ Τοῦρκος, ἄξιος τοῦ σοῦ Προφήτου κληρονόμος,
Ὁ στύλος τοῦ Ἰσλαμισμού, καὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ τρόμος·
Ὁ Τοῦρκος ἕως χθὲς παντὸς χριστιανοῦ τὸ μῖσος,

Ὁ ἄνομος, ὁ ἄθεος, τὸ κάθαρμα, τὸ μύσος,
Καὶ σήμερον τὸ καύχημα, τὸ θαῦμα τῆς Εὐρώπης !
Ὡ Δύσις, τὴν ἄμβλυωπεία, ἢ τότε ἠμβλυώπεις ;
Τίς Ἀλχημεία ἠλλαξε, τίς τέχνη, φίλτρον ποῖον,
Τὸ μέταλλον τὸ εὐτελὲς εἰς καθαρὸν χρυσίον ;

Ὡ τῶν πατέρων μας ἀραί ! ὦ στρυγεροὶ αἰῶνες !
Ὡ ἄξιοι ἱστορικοῦ Χριστιανοῦ εἰκόνες,
Καὶ ἄξια τῆς λήρας σου ἐνόματα τυράνων,
Τῶν Βαϊάζητ καὶ τῶν Μουράτ, Σελίμ καὶ Σολιμάνων !
Καὶ τοῦ Μωάμεθ πορθητοῦ ἡ ἀπηνῆς ἀνδρία·
Καὶ ἡ μακρὰ τῆς δυστυχοῦς Εὐρώπης ἀγωνία·
Καὶ τὸ Βυζάντιον τμηθὲν τῆς χώρας του, κ' ἀκόμα
Παλαῖον ὡς τὸ κολοβὸν τοῦ Κυναγιέρου σῶμα,
Ἔως οὐ τέλος, ὦ κλαυθμὸς καὶ τῶν Ἀγγέλων λύπη !
Εἰς τῆς Σελήνης τὴν σκιάν ὄλ' ἡ Ἑλλάς ἐκλείπει.

Ἄν ὕλην θέλης συγγραφῆς πλουσίαν καὶ ποικίλην,
Τῶν χρονικῶν σου ζήτησε ἐδῶ, σοφὲ, τὴν ὕλην.
Ἐδῶ αἱ πηγαὶ σώζονται, ἐδῶ τὰ φρικαλέα
Τῆς τυραννίης πρακτικὰ καὶ παλαιὰ καὶ νέα.
Δύνασαι τόμους ἑκατὸν μεγάλους νὰ γεμίσης·
Τὸ θέρος εἶναι ἄφθονον, πυκναὶ αἱ ἀναμνήσεις.
Δὲν εἶν' ὀλίγ' αἱ γενεαὶ, κ' εὐάριθμα τὰ ἔτη.
Πρὸς μείζονα δὲ τοῦ Κοινοῦ ψυχαγωγίαν ἔτι,
Τοὺς τόμους ἔλους στόλισε μὲ φοβεράς εἰκόνας,
Τοὺς σκόλοπας, τὰς κρεουργοὺς ἀρπάγας, τὰς ἀγγόνας,

Παρθένων τὰς ἀπαγωγὰς καὶ τὰς αἰχμαλωσίας,
Καὶ τοὺς ἐξανδραποδισμοὺς καὶ τὰς ἐξωμοσίας·
Διὰ τὸ ἦναι τὸ κομψὸν βιβλίον μετὰ ξόδων
Ἐγγλίσμα τῶν αἰθουσῶν, καὶ ἐπὶ τῶν σκιμπόδων
Καθήμεναι αἱ σύζυγοι ὑμῶν καὶ αἱ μητέρες,
Οἱ παῖδες οἱ ἐρωτιδεῖς, αἱ αὔραι θυγατέρες,
Νὰ τὸ φυλλομετροῦν ἀβρῶς, ὡς συνειθίζουσι τώρα,
Ἐως οὗ ἔλθῃ τοῦ χοροῦ καὶ τῆς τρυφῆς ἡ ὥρα!
Ἐδῶ, ἐδῶ ἔλθῃ, καὶ μὴ, μὴ τὰς βιβλιοθήκας,
Ἄλλὰ τοὺς τάφους σπούδασον καὶ τῶν νεκρῶν τὰς θήκας.
Ἄν μὲ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ ἐδάφους κύψῃς
Καὶ λάβῃς χῶμα, δάκρυα καὶ αἷμα θὰ ἐκθλίψῃς·
Εἰς τοῦτο ἀντὶ μέλανος τὸν κάλαμόν σου βάψῃς,
Καὶ οὕτω τῶν τυράννων μας τὴν ἱστορίαν γράψῃς.
Καθὼς δὲ ὁ Ἡρόδοτος τὸ σύγγραμμά του Μούσας,
Τὴν ἱστορίαν σου καὶ σὺ ἐπίγραψον Ἐμπούσας·
Κ' ἐν Ἐριννύος ὄνομα τὸ πᾶν ἄς στεφανόνη,
Ἡ Μέγαιρα, ἡ Ἀληκτὼ, ἡ δράκων. Τισιφόνη!

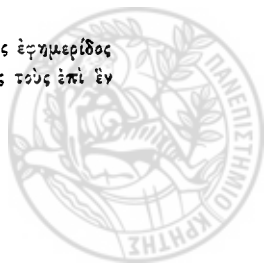
Ἄν Μίλτων, θεῖος ἀοιδὸς οὐτινος εἶν' ὁ θρόνος
Ἐξῆς μετὰ τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος,
Οὐτινος εἶν' ὁ μέγας νοῦς ὡς τὸ πτεροσκεπέζον
Πνεῦμα θεοῦ τὴν Ἄβυσσον καὶ κόσμους ἐπωάζον,
Ἄντίτιμον τῆς θαυμαστῆς Ἐποποιίας ὅλης
Ἄν Μίλτων εὗρεν ἑκατὸν δραχμάς, καὶ ταύτας μόλις.
Σὺ δὲ αὐτοσχεδιαστῆς βιβλίων ἀνοσίων,
Αἰωνιζόντων τὰ δεσμὰ χριστιανῶν μυρίων,

Εἴκοσι τάλαντ' ἀργυρᾶ, εἰς αἵτησίν σου πρότην,
' Ἀπὸ τῆς Συνταγματικῆς λαμβάνεις τὸν ἐκδότην. (α).
' Ἄ! μὴ τ' ἀργύριον αὐτὸ, μὴ, τάλαν, τὸ ἐγγίζης!
' Ὁ οἶκός σου θ' ἀνατραπῆ ὡς δένδρον ἐκ τῆς ρίζης.
Εἶν' ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος! τὸ τοῦ Ἰσκαριώτου
Εἶναι βραβεῖον μαθητοῦ ἐκείνου τοῦ προδότου.
' Ἄν ἔχης κόρην προσφιλῆ εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ Ἄδου,
' Ἐκτιναχθεῖσαν πρόωρα ὡς ἄνθος ἐκ τοῦ κλάδου,
' Ἡ ἀδελφὴν δρότροπον, ἢ προσφιλῆ μητέρα,
Φοβήσου μὴ εἰς τὸν πυκνὸν καὶ ζοφερὸν ἀέρα
' Ὅπου πλανᾶται τῶν ψυχῶν αἰώνια τὸ σπῆνος,
Γοῶδης, ἀκατάπαυστος, τὰς κυνηγῆ ὁ θρῆνος,
' Ὁ θρῆνος τόσων δυστυχῶν, δπόσοι ἀνοσίας
' Ἐγειναν θύματα σφαγῆς καὶ ὕβρεως καὶ βίας!

Γνωρίζω πῶς τὰ πάθη μας ἀναίσθητον σ' εὐρίσκουν,
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν σου ὡς ἠχὼ ματαία ἀποθνήσκουν.
' Ἐν μέσῳ τόσων αἰοιδῶν καλλικελάδων, μόνος
Ψυχρὸς παρέστης θεατῆς τοῦ νέου μας Ἀγῶνος.
Ματαίως φοβερὸς κρατῆρ, πανώλεθρος ἀνοίχθη,
Ματαίως μ' αἶμα καὶ μὲ πῦρ ἢ γῆ αὐτὴ ἐμίχθη,
Καὶ μὲ νεγροὺς ἐσπείραμεν καὶ ὄρη καὶ ὑφάλους,
Καὶ δέκ' ἀντιπλαίοντες ἐνιαυτοὺς μεγάλους,
Τὰ στήθη ἠναγκάσαμεν τοῦ πλέον ἀμειλίκτου

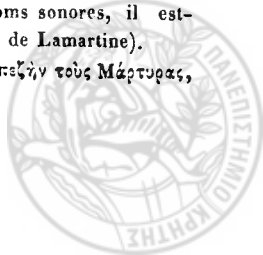
(α) Ἐκατὸν εἴκοσι χιλιάδας φράγκων ἠγόρασεν ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος
le Constitutionnel τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκίας ἕνα διανέμηται εἰς τοὺς ἐπὶ ἕν
ἕως συδρουμητὰς αὐτῆς.

Ν' ἀφίνουν πότε θαυμασμοῦ κραυγὴν, καὶ πότε οἴκτου.
Ἄκόμ' ἡ γῆ ἐκάπνιζεν, καὶ ἡ Ἐλευθερία
Ἐσόθει εἰς ἐρείπια, αἰμόφυρτος, ἀγρία,
Ὅτε διέβης ἀπ' ἐδῶ, μικρὰν κ' εἰς τοὺς προγόνους
Φιλίαν αἰσθανόμενος καὶ πρὸς τοὺς ἀπογόνους.
Κ' ἐπιφωνήσας μαντικῶς, εὐθύς μετὰ τὴν νίκην,
Τὸ φοβερὸν «Τετέλεσται!» θανάτου καταδίχην, (α)
Ἐδραμες εἰς τῶν Τούρκων σου τὰς εὐτυχεῖς ἀγκάλας,
Τὰς ἀρετάς των ν' ἀσπασθῆς ἐγγύθεν τὰς μεγάλας,
Ἐκεῖ νὰ εὕρῃς τὴν ζωὴν, ἐκεῖ τὸ μέγα μέλλον,
Τὸν βίον τὸν ἀμόλυντον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγγέλων!
Καὶ σήμερον τὴν ἔνδοξον πυρὰν τοῦ Ναβαρίνου
Πλάνην δεινὴν ἀποκαλεῖς, ἀξίαν πολλοῦ θρήνου,
Εἰς ἣν τὰ ἔθνη τὰ σοφὰ παρέσυρεν ὁ Βύρων,
Κ' ὁ ψάλτης τῶν σημερινῶν καὶ παλαιῶν Μαρτύρων. (β)
Μὴ τοῦ Ἀρόλδου τὴν σκιὰν, κακὸδαιμον, ταράττης!
Μὴ τὰς καλλίστας δάφνας τοῦ ἀνηλεῶς σπαράττης!
Ἐκεῖνος ἀπὸ ὅλην σας τὴν φήμην τῶν τριόδων
Ἐπρόκρινε πολλακίς ἐν τοῦ Μαραθῶνος ῥόδον.
Ἐδῶ εἰς τὰ χαλκόκροτα ἑλληνικὰ πεδία
Εὐρῆκεν ἀνγκυρῆσιν ἢ πύσχουσα καρδιά.
Τὸν Μάρκον εἶχε σύντροφον, καὶ εἰς τὸ Μισολόγγι

(α) Pour le poète et pour le peintre, il est écrit sur ces montagnes stériles, sur ces caps blanchissant de temples écroulés, sur ces landes marécageuses ou rocailleuses qui n'ont plus rien que des noms sonores, il est écrit «C'est fini!» (Voyage en Orient par Alphonse de Lamartine).

(β) Ὁ Σατωβριάνδος ἔγραψεν, ὡς γνωστὸν, ἐποποιίαν περὶ τῶν Μάρτυρας, les Martyrs.

Ἐξέπνευσαν πανευτυχεῖς οἱ ἔσχατοὶ σου φθόγγοι.
Ἐκεῖν' οἱ ἄνδρες εὐγενεῖς, ἄπλοῖ, ἀρχαῖοι ἦσαν,
Καὶ ἔπνεον ἀκάθεκτον κατὰ τυράννων λύσσαν.
Δὲν τοὺς ἀνέθρεψαν ψευδεῖς τὸν νοῦν Ἰησοῦται·
Ἦσαν τῆς Σπάρτης μαθηταί, τῶν Ἀθηνῶν πολῖται.
Ὁ οὐρανὸς τὴν γῆν φθονῶν μακρὰν τῆς τοὺς ἐπῆρε·
Ὁ Ἐλικῶν πενθηφορεῖ, κ' αἱ Μοῦσαι μένουσιν χῆραι.

Ἀπέθανον οἱ Ἀχιλλεῖς, οἱ τῆς Ἑλλάδος φίλοι,
Καὶ μένουσιν οἱ πικρόχολοι Θεοσίται καὶ Ζῶτλοι. (α)
Ἐκεῖνος ἄθρησκος, οὐδὲ Θεὸν πιστεύων ἴσως,
Ἀχμαῖον τὸ θρησκευτικὸν οὐχ ἤττον σώζει μῖσος.
Αὐτὸς ἀθλίους μᾶς καλεῖ κ' ἐξώλεις καὶ προώλεις,
Διότ' εἰς χρόνους εἴκοσι ἐλευθερίας μόλις
Τοσαύτας δὲν εἰδείξαμεν εἰς τὰ καλὰ προόδους,
Ὅσας οἱ ζήσαντες λαοὶ αἰώνων περιόδους·
Ἀλλὰ σὺ ὅλους τοὺς λοιποὺς ἐχθροὺς μας ὑπερέχεις,

(2)

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ὅϊ μοι φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
Πρῶτον τίδ', εἰ τέθνηχ' ἡ Πηλέως γένος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Τέθνηκεν

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

. Ἀλλὰ Θεοσίτης τις ἦν,
. Τοῦτον εἶσθ', εἰ ζῶν κυρεῖ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ὅχι εἶδον αὐτὸν, ἤσθ' ἔμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἐμελλ' ἐπεὶ οὐδέπω κακὸν γ' ἀπόλετο.

(Φιλοκτῆτης Σοφοκλέους.)

Καὶ μόνον εἰς τὸ δυσμενὲς ἐφάμιλλόν σου ἔχεις
Ἐκείνον ὅστις τὴν λαμπρὰν καταγωγὴν μας φρίττει,
Τὸ εὐγενὲς μᾶς ἀφαιρεῖ, καὶ νόθους μᾶς κηρύττει, (α)
Καθὼς ποτε ὁ δῆμιος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ,
Ὅσαίς κέρην τρυφερὰν τῷ ἔρριπτον οἱ νόμοι,
Μὴ συγχωρούμενος ζῶν παρθένου νὰ ἐγγίση,
Τὴν παρθενίαν ἔφθειρε πρὶν τὴν καρατομήσῃ!

Καὶ πῶς λοιπόν! ὁ εὐγενὴς, ὁ μέγας δημοκράτης,
Στιγμὰς τινὰς τῆς ὀρφανῆς Γαλλίας ὁ προστάτης,
Ὁ ἐπιγράψας σύμβολον τῶν νόμων τῆς ἐν πρώτοις
« Ἐλευθερία γενικὴ, Ἰσότης, Ἀδελφότης! »
Λυπεῖται ἐπειδὴ τινὲς Ἑλλήνων μυριάδες
Νὰ ἦναι ἔπαυσαν οἰκτροὶ καὶ εὐτελεῖς βραϊάδες,
Εἰς τοῦ Ὑψίστου τοὺς ναοὺς ἀνύποπτα συβρέουσι,
Καὶ τὸν ἀέρα τὸν κοινὸν ἐλεύθερον ἀναπνέουσι!

Δύστηνοι, οἵτινες τοῦ νοῦ τὴν δύναμιν τὴν θείαν
Εἰς χρῆσιν βεβηλόνετε οἰκτρὰν καὶ ἀναξίαν,
Καὶ ὑπὲρ τῶν τυράννων μας, μεθ' ὧν συνωμοτεῖτε,
Τὴν γλῶσσαν ἀκονίζετε, τὸν κάλαμον κινεῖτε,
Ἄκούσατε λοιπόν! Τυφλοὶ καὶ ἄφρονες εἶν' ὅσοι
Εἰς τῆς Προνοίας τὰς βουλὰς φρονοῦν ν' ἀντισταθῶσι.
Ἡ μὲν Ἑλλάς ἐγείρεται βραδέως ἢ ἐν τάχει·
Σεῖς δὲ κακοὶ ἐλέγχεσθε καὶ ἔτι θεομάχοι!

(α) Ὁ Φαλμεράδερ.

Ὅποταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκλείπη ἡ Σελήνη,
Κ' εἰς σκότος καὶ ὄλολυγμοὺς κυνῶν τὴν γῆν ἀφίνη,
Ὁ νήπιος Ὀθωμανὸς πιστεύει ὄτ' εἰς τὸ στόμα
Ἐμπίπτει δράκοντος δεινοῦ τὸ φωτοβόλον σῶμα.
Ἐκ τούτου αἶρεται κλαγγὴ νυκτερινὴ χαλκίων
Βαρύδουπος, νὰ φοβηθῆ καὶ φύγη τὸ θηρίον.
Ὅ,τι ἡ βάρβαρος κλαγγὴ πρὸς τοὺς ἀτρέπτους νόμους
Τῆς φύσεως καὶ τῶν σφαιρῶν τοὺς οὐρανίους δρόμους,
Τοῦτο κ' ἡ λύσσα τῆς ὑμῶν ἀτόκου γλωσσαλγίας
Πρὸς τὰ θεσπίσματα Βουλῆς τῆς μόνης κ' αἰωνίας !

Πλησίον Σμύρνης τῆς καλῆς, ἐκεῖ ὅπου γλυκεῖα
Τοὺς ξένους μὲ τὰ κάλλη της μαγεύ' ἡ Ἰωνία,
Μεζῖτ' ὁ μεγαλοπρεπῆς ἐπιθυμῶν τὸν ζῆλον
Νὰ ἀνταμείβῃ τῶν καλῶν καὶ εὐγενῶν του φίλων,
Κώμην καὶ πλέθρα γῆς πολλῆς σ' ἐχάρισεν καρπίμου,
Ἐν μέσῳ χώρας εὐθαλοῦς ὠραίας πλὴν ἐρήμου.
Τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ κινούμενον ἐκθάπτει
Ἄγάλματα ἐκεῖ θεῶν, καὶ πόλεις ἀνασκάπτει.
Ἐκεῖ ποτὲ συνέθαλλον, ἐφάμιλλοι τὸ κλέος,
Ἡ Ἐφεσσος, ἡ Μίλητος, ἡ Κολοφῶν, ἡ Τέως.
Αὐτὰς τὰς αὔρας ἔπνευσαν, αὐτὸ τὸ φῶς τ' ὠραῖον
Ἐβλεπον Ὅμηρος, Σαπφῶ, Ἀλκαῖος, Ἄνακρέων.
Λέγουν τὰς νύκτας αἰοιδαὶ ἀκούονται γλυκεῖαι,
Καὶ στεναγμοί, καὶ λυπηραὶ βαρβίτων μελωδίαι·
Καὶ ὅταν δάκτυλοι χορδᾶς τὰς ἀοράτους κρούσουν,
Λί ἀηδόνες σιωποῦν, τοὺς φθόγγους των ν' ἀκούσουν.

Τὴν ὥραν ὅταν ἡ Πλειὰς πρὸς τὰς δυσμὰς της νεύη,
Καὶ εἰς τὸν Τρωῶλον ὁ γλυκὺς κορυθαλὸς ὀρθρεύη,
Κατάβα ὅπου αἰ σκιαὶ αἰ ἱεραὶ συχνάζουσι,
Κ' ἐρώτησε νὰ σὲ εἰποῦν τί ἔχουσι καὶ στεναρίζουσι ; . . .

Ἡ ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ.

Τὸ ἔαρ τὸ γλυκὺ ἐφάνη
Χαῖρε, ὦ φύσις θεσπεσία !
Μὲ σὲ ζωὴν ἀναλαμβάνει
Κ' ἡ τεθλιμμένη μου καρδιά.

Εἰς τὰ πολύστονά μου στήθη
Σχεδὸν ἐσίγησεν ὁ πόνος,
Σχεδὸν ἡ νάρκη διελύθη
Τοῦ αἰωνίου των χειμῶνος.

Εἰς ἄλσιν ὅπου μὲ τὰ ῥόδα
Κομᾷ ὁ νάρκισσος, τὸ ἴον,
Περιπλανῶ μονήρη πόδα
Ὡς τις σκιὰ τῶν Ἥλυσιων.

Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου αἴφνης τόσα
Γεννῶντ' αἰσθήματα θυμῆρη,
Ὁ κόλπος τοῦ Μαίτου ὅσα
Ἄνθη εὐώδη διασπείρει.

Καὶ πᾶσα αὔρα μυροβόλος
Μοὶ λέγει ὡς φωνὴ κρυφία,
Καὶ διὰ σὲ δὲν εἶναι ὄλωσ
Ἄδύνατος ἢ εὐτυχία!

Καὶ λησμονῶ ὅτι Ἐκείντ,
Ὁ στέφανος τοῦ ἔαρὸς μου,
Ἡ καλλονή, ἡ εὐφροσύνη,
Ἡ Εὖα τῆς Ἐδέμ τοῦ κόσμου,

Τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ἀγρύπνων
Νυκτῶν μου ἢ φροντίς, εἰς σκότη
Ἀνήλια, φρικτὰ, τὸν ὕπνον
Τὸν ἀνεξέγερτον ὑπνώττει!

ὝΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Φεῦ! ἡ τῆς φύσεως γλυκυτέρα
Ὡρα, πασῶν ταραχῶδεςτέρα
Παντοῦ εἶν' ὅπου νεαρὸν βράζει
Αἷμα, καὶ νέα ψυχὴ στενάζει!
Τώρα ἐγείρονται αἱ βαρεῖαι
Θύελλαι, τώρα αἱ τρικυμῖαι
Τοῦ δυσχειμέρου πρὸς ἃς ἐκείναι
Πόντου Εὐξείνου παίγνια εἶναι.

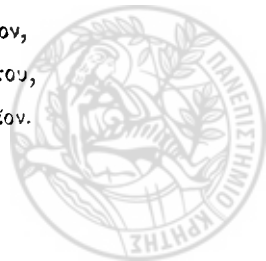
Τώρα τοῦ Αάτμου ἡ θεὰ σείει
Τὰς σκιάς, τώρα δειλὴ μὴνύει
Ἄκτις τὰ τρέμοντα βήματά της
Εἰς τὸν γλυκὺν Ἐνδυμίονά της.
Ἄπὸ τοῦ φίλου παιδὸς τοὺς κόλπους
Τὰ πτηνὰ μόλις μὲ γλυκυμόλπους
ᾠδὰς, καὶ λάμπουσα ἡ ἡμέρα,
Μόλις ἐκείνην θὰ ἀποσπᾶσιν
Πάλιν τὸν ἔρημον εἰς αἰθέρα,
Καὶ τὰ φιλήματα θὰ κοπάσουν!

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΤΗΣ ΛΟΓΟΙ.

Ὀλίγον πρὶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Τὴν ἔρημον σκηνὴν ἀφήση,
Καὶ θλιβερὰ ὁ φαινὸς μου
Ἄστὴρ ἐντὸς τοῦ τάφου δύση,

Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου
Αὐτοὺς μὲ ὄμμα δακρυχέον,
Καὶ δι' ἀγῶνός της ἐσχάτου,
Τοὺς λόγους εἶπε τελευταῖον.

— Ὡ χρυσαυγείς τῆς Ἰωνίας
Ἄκται, τὸ πνεῦμά μου δεχθῆτε·
Σκηναὶ γῆνιου εὐτυχίας,
Ἥλύσιόν μου σεῖς γενῆτε.

Κλεινία μου, παρηγορήσου·
Ἐκπνέω, πλὴν δὲν σὲ ἀφίνω.
Ἀκόλουθος, σκιά πιζή σου
Καὶ ζῶσα καὶ νεκρά θὰ μείνω.

Ἐὰν εἰς νήμεμον ἐσπέραν,
Σύννοος πλανώμενος καὶ μόνος,
Ἀκούσης περιπαθεστέραν
Φωνὴν εἰς ἄλση ἀηδόνας,

Βράδυνε, βράδυνε τὸ βῆμα·
Στενάζει δι' ᾧδῆς πενθίμου
Ἵπὸ τῆς ὄρνιθος τὸ σχῆμα
Τὸν ἔρωτά μας ἢ ψυχὴ μου.

Ἐὰν εἰς σκοπιὰν θαλάσσης
Περίλυπος ἀγκῶνα κλίνης,
Καὶ πρὸς τὰς κυανᾶς ἐκτάσεις
Ὅμμα βρεμβῶδες διευθύνης,

Ἄπὸ τοὺς κόλπους τῶν ὑδάτων
Αἶφνης ὡς ὄναρ θ' ἀνατέλλω,
Καὶ μὲ τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων
Ψιθυρισμοὺς γλυκεῖς σὲ στέλλω.

Εἴτε χειμῶν τὸν Τμῶλον δέρη,
Εἴτε κοιμίζον τοὺς τυφῶνας
Τὸ ξαρ τὸ καλὸν σὲ φέρη
Τὰ ῥόδα καὶ τὰς χελιδόνας,

Ἄν χαίρης, χαίρομαι ἐπίσης,
Ἄν κλαί' ἢ λύρα σου θὰ κλαίω.
Μοῦσα ἀόρατος ποιήσεις
Περιπαθεὶς θὰ σοὶ ἐμπνέω.

Κ' ἂν εἰς τὸ σκότος τῶν νερτέρων
Ὁ Ἄδης μὲ περιορίση,
Καὶ κλειθρα καὶ φρουρὰς Κερβέρων
Ἐπάνωθέν μου ἐπιστήση,

Τὸν Ἄδην μὲ τὰ δάκρυά μου
Αὐτὸν εἰς οἶκτον θὰ βιάζω,
Ἐνῶ θρηνῶ τὸν ἔρωτά μου,
Καὶ τὸν Κλεινίαν μου θὰ κράζω,

Κλεινίαν, πάντοτε Κλεινίαν·
Διότι, φίλε, οἱ θανόντες
Εἶναι εἰς μῖσος καὶ φιλίαν
Πιστότεροι παρὰ οἱ ζῶντες!

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ὦ ἀνατείλασα μὲ τὸ πρῶτον
Τῆς γῆς μεδίαιμα κ' εἰς τὸν κρότον
Τῆς ὑπὸ ἔρωτα φλοισβησάσης
Πρωτοκυμάντου, γλαυκῆς θαλάσσης!
Ἄν τοὺς βωμούς σου, θεὰ, ὁ φθόνος,
Ἥ Εἴμαρμένη, ὁ μακρὸς χρόνος
Ἔσθυσαν, κ' ἦναι Ἑρώτων τάφος
Καὶ τ' ἄβρα Κύθηρα καὶ ἡ Πάφος,
Εἰς τὰ θεμέλια τῶν βωμῶν σου,
Κ' εἰς τὰ συντρίμματα τῶν ναῶν σου
Ῥόδον εἰς αὔρας πνοῆν ἐφύη,
Καὶ τὴν ἰσχύν σου ἔτι μὴνύει·
Καὶ εἰς τὰ ἔρημ' αὐτὰ τεμῆνη
Ἄπὸ τὰ βέλη σου τετρωμένη
Ἄηδὼν ἔτι ἔρωτας στένει!
Πᾶν στῆθος πάλλον, πᾶσα καρδία
Βωμός σου εἶναι, ζῶσα λατρεία.
Ὅταν εἰς κόρης ὠραίας σχῆμα
Ἥ Ἑλλάς ἀνασσαν σὲ ἐτίμα,
Καὶ γυμνῆ, κάλλος ἐνδεδυμένη,
Καὶ ἀπὸ πόθους συννεφουμένη,
Εἰς εὐχὰς νέων καρδιῶν φίλη
Προσεμειδίας μὲ ἄκρα χεῖλη,

Ὡς νὰ τὰς ἔλεγες, Αἰ ἰδύναι,
Τὰ θάσανά σας γνωστὰ μὲ εἶναι!
Τότε νὰ ἔζων ἤθελα τότε·
Τῆς λύρας ταύτης ὁμοῦ καὶ πρῶται
Καὶ τελευταῖαι φθογγαὶ εἰς αἶνος
Πρὸς σὲ θὰ ἦσαν ἐπτερωμένους!

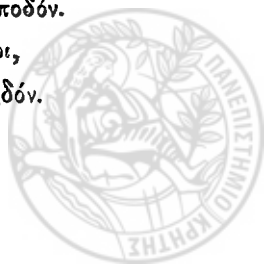
~~»εὐχὴν εὐχὴν εὐχὴν εὐχὴν«~~

ΩΔΗ ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ.

Ἄν οὐδ' ἡ ὥρα ἡ ἀνθισμένη,
Τῆς εὐτυχίας ἡ ἐποχὴ,
Εὐτυχῆ σ' ἔκαμε, τί σὲ μένει;
Φεῦ! τί ἐλπίζεις πλέον, ψυχὴ;

Ἐλθὲ πρὶν κύματ' ἀγριωμένα
Φρίξουν καὶ Νότος ὁ δυταῆς,
Ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν λιμένα
Ἄπὸ τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς.

Ὅποιον ἤγγισες εἰς τὰ χεῖλη
Καρπὸν τί εὖρες; πικρὰν σποδόν.
Ἐλπίδες, ὄνειρα, πόθοι, φίλοι,
Ὅρφανὴν σ' ἄφησαν βαθμιδόν.

Τὸν κόσμον ἄφες αὐτὸν τὸν πλάνον,
Ἦδονῶν τέρας καὶ ὄδυνῶν.
Ἴδέι τῶν φαύλων καὶ τῶν τυράννων
Ἔρμαιον εἶναι παντοτεινόν.

Ἄλλὰ γνωρίζω ποία ἰδέα
Ἄγρια ἔνδον σὲ τυρανεῖ,
Ἦτις ἐπτόησεν καὶ γενναῖα
Στήθη ἐπίσης καὶ τὰσθενῆ.

Τρέμεις μὴ αἴφνης αὔρα γλυκεῖα
Εἰς τὸ πτερόν σου δὲν εὐρεθῆ,
Καὶ ἡ χρυσόνειρος φαντασία
Χωρὶς ἐξύπνισμα κοιμηθῆ.

Δικαίως τρέμεις, ψυχὴ δειλαία !
Φεῦ ! τοῦ θανάτου εἶν' ἡ δεινὴ
Ἦ ἀγωνία μόνον βεβαία,
Τᾶλλα ἀβέβαια κ' ἀφανῆ.

Ἄλλ' ὅστις μέλλει νὰ ἀποθάνῃ
Μήποτε ἔζη, ψυχῇ, αὐτός ;
Ἐὰν δὲ ἔζη λοιπὸν τί χάνει ;
Μάταιος φόβος καὶ περιττός !

Ἦδη τὸν θάνατον ἤδη βλέπει
Ἐγγύς, μὲ τόλμην τὸν θεωρεῖ
Καὶ δὲν ἐξεύρει πλέον ἂν πρέπει
Ἦ νὰ θρηνήσῃ ἢ νὰ χαρῆ.

Ἄλλ' ἐν ἡ δύω πλέουν ὡς νέφη
Μακρυνὰ ὄνειρα καὶ εἰκῶν
Γλυκεῖα· φεύγει κ' εἰς αὐτὰ στρέφει
Τὸ βλέμμα ἔτι ἐρωτικόν.

Οὕτως ὁ ἥλιος περὶ δύσιν,
Εἰς τὰς ἡμέρας τὰς θερινὰς,
Τὴν τερπνοτάτην ἐκλείπων φύσιν
Καὶ τὰς γλυκείας της καλλονάς,

Ἐκτενὲς βλέμμα τὴν ἀκοντίζει,
Ἄκων καὶ μόλις ἀποχωρεῖ
Εἰς τὸν ὀρίζοντα τριγυρίζει,
Κ' ἔτι καὶ ἔτι τὴν θεωρεῖ.

Καὶ δύων τέλος, μ' Ἔρωτ' ἀφίνει
Τὸ γλαυκὸν χάος περιφλεγές,
Κ' ἡ τελευταία ἀκτίς του σβύνει
Εἰς τὸ γλυκύτετον λυκαυγές!

~~— — — — —~~

Ἡ ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΛΥΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΚΑΠΟΥΚΙΝΩΝ.

ἢ

ΣΤΡΟΦΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ.

Αὐτὸ τὸ μέλαθρον, ὦ ξένε,
Οὐ τιнос κείνται λελειμμέναι
 Αἱ βάσεις μόναι καὶ εἰς τοῖχος,
Οἴκου ἐρείπιον φιλάτου,
Ἐγκρύπτει Μούσης ἀθανάτου
 Ἵμφην καὶ ἶχνη ἐνδομύχως.

Τοῦ Βύρωνος ποτὲ γλυκεῖα
Ἵπῆρξεν αὐτῆ κατοικία,
 Ἵτε ὁ Φοῖβος τῆς Ἑλλάδος
Πτεροφυοῦντα κύκνον ἔτι
Τὸν εἶδεν εἰς δουλείας ἔτη
 Ἵπὸ τὸν βράχον τῆς Παλλάδος.

Ἄλλὰ τοὺς πόθους του δὲν στέγει
Οἶκος· τὸ ἔδαφος τὸν φλέγει.
 Ἵ ἀνατέλλων καὶ ὁ δῦων
Ἕλιος εὕρισκεν ἐκεῖνον
Μὲ σύννουν μέτωπον καὶ κλίον
 Ἵρεμβάζοντα ἐπ' ἐρειπίων.

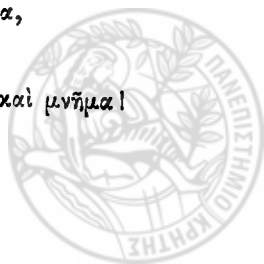

Κ' ἐνῶ ἠτένιζε μὲ σέβας
Καὶ μὲ πυρπολουμένας φλέβας,
Ἡ Μοῦσα τῷ ἀπεκαλύφθη.
Κ' ἡ ἱερά της εἰς τὰ στήθη
Τοῦ ποιητοῦ δὲν ἐκοιμήθη
Φλόξ πλέον, ἄπαξ ὡς ἀνήφθη.

Ἡ ἀγανάκτησις, τὸ μῖσος,
Κατὰ τυράννων, δούλων ἴσος
Θυμὸς τὴν λύραν του δπλίζει.
Πῶς! ἡ φυλὴ τῶν Θρασυβούλων
Χαύνων φυλὴ! ἀγέλη δούλων!
Οὐδ' ἐνθυμεῖται, οὐδ' ἐλπίζει!

Ὁ παιδιόθεν λογισμὸς του,
Ἡ Ἑλλάς ἔκειτο ἐμπρὸς του
Νεκρὰ καὶ ἄπνους, πλὴν ὠραία.
Ἄλλη ψυχὴ ὄργᾶ πρὸς ἄλλα·
Αἰ δὲ μεγάλαι τὰ μεγάλα
Ἠγάπησαν καὶ τὰ γενναῖα.

Καὶ εἰς τὴν χώραν τὴν ὁποίαν
Διὰ τὴν ἄληκτον δουλείαν,
Καὶ τῶν δεινῶν τὸ μέγα κῦμα,
Ἐθρὴν' ἡ συμπαθὴς του λῦρα,
Τῷ προητοίμαζεν ἡ Μοῖρα
Καὶ δάφνην ἥρωος καὶ μνήμα!

Αὐτὸ τὸ μνῆμα σεβασθῆτε
Ὅσοι τοῦ Βάαλ προσκυνεῖτε
Τὸ εἶδωλον, τὰ ἔρπετά του !
Ἐπὶ τοῦ Ἴονίου βλέπει·
Ἐκεῖθεν πρὸς τὴν γῆν σας τρέπει
Ὅργιλον βλέμμα ἢ Σκιά του.

Ἡρώων πόλις Μισολόγγι,
Εἰς σὲ οἱ ἔσχατοὶ του φθόγγοι
Ἐξέπνευσαν οἱ τεθλιμμένοι.
Τὸ σῶμα ἔχει ἢ Ἀγγλία·
Ἄλλ' ἢ μεγάθυμος καρδία
Εἰς σὲ καὶ τὴν Ἑλλάδα μένει.

Παρὰ τὸ φίλον του στοιχείον
Εὐδαι τῆς λύρας ὁ Ἀμφίων,
Ὁ μέγας τῶν παθῶν ζωγράφος,
Καὶ ὅταν Νότος λιγὺς πνέη,
Πλησίον μελωδεῖ καὶ κλαίει
Τὸ κύμα, τῆς Σαπφοῦς ὁ τάφος.

Ἀπὸ τὸν βράχον τῆς Λευκάδος,
Ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Ἑλλάδος,
Δύω Σκιαὶ ὄρμου, ζητοῦνται.

Ὡς ἀλκυὼν με ἀλκυόνα
Εἰς τὴν βοῶσαν ἤϊόνα
Θρηνοῦν καὶ ἀνεμοφοροῦνται !

Ἕμνους, λατρείαν τῶν αἰώνων,
Μόνον σ' αὐτοὺς ἢ λύρα μόνον
Δὲν ἔδωσε τὴν εὐτυχίαν.
Μήστωρες τέχνης ἀθανάτου,
Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου
Ἐζήτησαν τὴν ἡσυχίαν.

Ἡ φήμη τῶνομά των στέλλει
Καὶ ὅπου πρῶτον ἀνατέλλει
Καὶ ὅπου δύνει ἢ ἡμέρα.
Ἄλλ' ἴσως τόσον τὸ γλυκύ των
Ἄσμα δὲν ἔθελγεν, ἂν ἦτον
Ἡ λύπη των ὀλιγωτέρα.

Τῆς τυφλωθείσης ἀηδόνος
Ἦρει γλυκύτερος ὁ στόνος,
Εὐστροφωτέρα ἢ φωνή της.
Ἄπὸ δαινὸν δ' ὀστρέου πάθος
Εἰς τοῦ Ὀκεανοῦ τὸ βάθος
Ἐκφύεται ὁ μαργαρίτης !

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΒΡΑΙΜΗ

Η

ΣΑΤΡΑΠΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Όταν οί ἥρωες τοῦ Ἀγῶνος
Τὴν τελευταίαν πνέουν ἀπόνως
Πνοὴν τοῦ βίου, πᾶς τις, ὡς ἔχει,
Ἕλληνας, ἐκλείπων τὰ ἔργα, τρέχει,
Τὸν χρηστὸν ἄνδρα ἔσχατον ἤδη
Ποθῶν νὰ ἴδῃ.

Δόξης μειδίαιμα βασιλεύει
Περὶ τὰ χεῖλ' ἡ ψυχὴ δ' ἀπέβη
Πέραν εἰς νήσους τὰς ἀτλαντίδας
Μακάρων, ὅπου ὁ Λεωνίδα,
Ὅπου ὁ Βότσαρης, Κυριακούλης
Ζῆ καὶ Μιαούλης.

Οὕτως ἐθάνετε σεῖς μεγάλοι,
Κολοκοτρῶνης, Μαυρομιχάλη.
Ἡ Ἑλλάς θρῆνον μητρὸς θρηνούσα,
Σᾶς ἠκολούθει νεκροπομποῦσα,
Καὶ μέν' ἡ μνήμη σας ὑμνουμένη,
Εὐλογουμένη.

Κ' εἰς τὸν νεκρὸν σου, ὦ Ἰβραήμη,
Πολλοὶ ἐφώναξαν, οἴμοι! οἴμοι!
Ἄλλ' ἦτο μόνον θρῆνος χειλέων.
Πολλῶν τὸ ὄμμα ἐπρίσθη κλαῖον·
Ἄλλ' ἦσαν μόνος κλαυθμὸς ὀμμάτων
Τὰ δάκρυά των.

Κλαίουσι τ' ἀνδράποδα τῆς Νουβίας,
Αἱ παλλακαὶ τῆς Ἀβυσσινίας
Ἄμιλλαν βάλλουσι εἰς τὰς φωνάς των,
Καὶ τρέμουσι ἔτι μὴ ὁ πασσᾶς των,
Τὰ γοερά των δὲν εὖρη μέλη
Καθὼς τὰ θέλει.

Εἷς μόνος ἤθελεν εἰς σὲ κλαύσει,
Ἄν δὲν ἀπέθνησκε προτοῦ παύσει
Νὰ ζῆ, εἷς μόνος, ὁ γηραιὸς σου
Πατὴρ· πλὴν τῶρα ὁ θάνατός σου
Ὡς τῶν πολλῶν τι ὄναρ ἀγρίας
Ἦλθε μανίας (α).

Ὡ ματαιότης τῶν ἐπιγείων!
Ἡ πομπὴ αὕτη τῶν μεγαλείων
Ὡς μία Νείλου πλημμύρα πᾶσα
Ἡ ἀναβᾶσα καὶ καταβᾶσα,
Ὡς μία Νείλου πλημμύρα ἦτον
Ὅλ' ἡ πομπή των.

(α) Ὁ Μεγμέτ Ἀλῆς ὑπῆρχε τότε παράφρων.

Ἄνα τὴν Αἴγυπτον γλαυκοτάτων
Πόντος ἐστρώθη εὐρὺς ὑδάτων·
Πλὴν μὴν διῆλθε, κ' ἀντὶ θαλάσσης
Νὲ νησιζούσας φαιδρὰς ὀάσεις,
Τὸ ὄμμα βλέπει τοῦ ὁδοιπόρου
Πληθὺν βορβόρου.

Τὸ σαθρὸν κράτος ὁ ὑπερείδων
Κίων κατέπεσες, Ὅσμανλίδων
ἽΟ τελευταῖος· εἰς ἀπολέμων
ἽΟχλον σὺ μόνος τὰς τῶν πολέμων
Δεινὰς ἐγνώριζες κυβιστήσεις,
Δεινὰς ὀρχήσεις.

Τὸ κακὸν μέγας, τὸ καλὸν στείρος,
Δειλὸς δὲν ἦσουν, δὲν ἦσουν ἦρωες.
ἽΕντὸς τοῦ στήθους σου τοῦ βαρβάρου
Μαλερὸν ἔκαιε πῦρ Ταρτάρου,
Ναί! ὡς ἐκεῖνο τὸ τῆς γεέννης,
ἽΟπου θὰ μένης!

ἽΕκεῖ τὸ μαῦρον σκότος, τὰς γλώσσας
Τοῦ πυρὸς ὅταν ἰδῆς, τὰς τόσας
ἽΟταν ἀκούσης βοᾶς τοῦ θρήνου,
Νὰ μὴ θυμώσης! τοῦ Ναβαρίνου
Δὲν εἶν' αἱ φλόγες, οὐδὲ ὁ θρήνος,
Τοῦρκε! ἐκεῖνος.

Και ἄν ἰδῆς τοῦ Κολοκοτρῶνη
Τὴν μορφὴν στίλβουσιν ἐν χιόνι
Ἐσθῆτος, Ἄνω εἰς Δόξης Ὅρος,
Νὰ μὴ τρομάξης! ὁ λευκοφόρος
Δὲν σ' ἐτοιμάζει ἔνεδραν ἄλλην
Καὶ ἦττας πάλιν!

Στρατοὶ Ἀσίας οἱ λευγαλέοι
Φθάνουν, δὲν στρέφουν ὀπίσω· νέοι
Τοὺς διαδέχονται— καὶ ἐκεῖνοι!
Τότ' ἡ Λιβύη ὡς νέφη χύνει
Τὰ μαῦρα τέκνα της, κ' ἡ ἀνδρεία
Ἑλλάς ὁμοῖα

Μὲ ναῦν παλαίει, καθ' ἧς ματαῖα
Ἡ λύσσα ἔπνευσε τοῦ Βορέα,
Εἶτα ὁ Νότος ἐπιστρατεύει
Νωπὸς, ἀκμαῖος, κ' ἐπισωρεύει
Ἀστραπὰς κύματα καὶ θυέλλας,
Καὶ εἶναι μέλας

Πόντος ὁμοῦ κ' οὐρανός· καὶ σκότους
Πλὴν ἀναμέσον τριπλοῦ, κ' εἰς κρότους
Κεραυνῶν, δρόμον ἢ ναῦς ἀνοίγει
Κινδύνου· ὄλοι εἶπαν, Ἐπνίγη!
Αὐτὴ δ' ἐν ὄρμῳ καὶ γῆς ἀγκάλῃ
Ἄγκυραν βάλλει!

ΣΤΡΟΦΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ. (α)

ὦ Ἐλευθερία ἥτις θρόνον σου τὰς Θερμοπύλας
ἔχεις ἢ τῆς Σαλαμῖνος τὰς γλαυκώφρυδας ἀκτὰς,
Καὶ ἐκείθεν ὡς ὁ Φοῖβος κατὰ πρῶτον ἀνατείλας,
Μὲ ἀκτῖνας εἰς γενναῖα στήθη λάμπεις ἐφικτὰς,
Κ' εἰς ἐμὲ χρυσοῦν ἐν βέλος πέμψον, ὦ θεᾶ, φωτὸς σου,
Κ' εἰς ἀνάξιον δὲν θέλει πέσει στῆθος, βεβαιώσου.

Ἐπλημμύρει ἡ Ἀσία μὲ τὰ βάρβαρα τῆς σμήνη
τὴν Ἑλλάδα τῆς ὁποίας τὸ ἐλεύθερον μισεῖ·
Ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου εἶχεν εἰς ὀλίγων χεῖρας μείνει,
Ὅμως μετὰ τῶν ὀλίγων τούτων συνεμάχεις Σὺ,
Καὶ τὸ κομητολαμπές σου, κομητόμηκές σου ζήφος
Ἐξωλόθρευσε μυρίων μυριάδων ἐχθρῶν στίφος.

Ἀθανάτου θεᾶς ἔχεις καὶ ἀνάστημα καὶ εἶδος.
Τὸ ἀββρωνοπὸν σου κάλλος πόβρῳ κεῖται τῆς τρυφῆς.
Τὸ μεσόφρυδόν σου εἶναι θρόνος φόβου καὶ ἐλπίδος,
Οὐρανὸς γαληνιαῖος ἐναλλάξ καὶ συννεφῆς.
Κτείνεις ἐνταυτῷ καὶ σώζεις, ἐπειδὴ ὑπάρχεις μία
Κ' ἡ αὐτὴ τυράννων μάστιξ καὶ λαῶν παραμυθία.

(α) Αἱ στροφαὶ αὗται ἐλήφθησαν ἐκ τμήματος ἐκτενεστέρου ἐκδοθέντος κατὰ πρῶτον τῷ 1847.

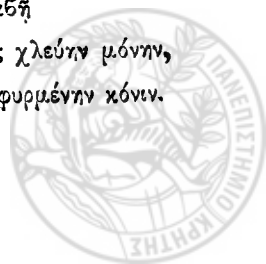

Τοὺς τυράννους δ' ὧς πατάξης καὶ τὰ στίφη των σκορπίσης,
Ἄναπαύεσαι εἰς ἄνθη παίζουσα μετὰ βρεφῶν.
Ἄλλ' ἐνῶ ἄθῶα παίζης, ἐὰν κίνδυνον νοήσης,
Ἦς κορυφουμένη αὔρα ἥτις καταντᾷ τυφῶν,
Ὅλολύζουσα προβαίνεις, κ' οἱ ἐπιβουλεύοντές σε
Ἄπελπίζονται ταχεῖαν, δεινὴν τόσον βλέποντές σε.

Σὺ ἀκμάζουσαν παρέχεις, εὐανδροῦσαν τὴν Πατρίδα.
Ἡμιθέους ἔχεις τέκνα καὶ τροφίμους εὐγενεῖς.
Μόνη τοὺς ὀπλίζεις, μόνη παραδίδεις τὴν ἀσπίδα,
Κ' ὧς ἡ Σπαρτιατὶς μήτηρ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν φωνεῖς.
Καὶ ἀντὶ τὸ μητρικὸν σου στέργηθρον νὰ μαλακύνῃ
Τὰς ψυχὰς, ἀπ' ἐναντίας τὰς ἀνδρίζει καὶ θαρσύνει.

Σὺ τὸ φρόνημα ἐξαίρεις, εὐγενίζεις τὰς καρδίας,
Τὴν διάνοιαν εὐρύνεις, καὶ ποιεῖς τὰ εὐτυχῆ
Εὐνοούμενά σου ἔθνη μουσοτρόφους Πιερίας,
Ἦλιος τῆς ἐπιστήμης, τῆς ποιήσεως ψυχῆ.
Εἴτις τέρψις ἐν τῷ βίῳ, μετὰ σοῦ, θεά ! καὶ κάλλη
Λάμπουν ἀρετῶν παντοῖα, καὶ χαρίτων ἕαρ θάλλει.

Μὲ τὰ κύματά της ὅλα συνεκάλυψεν ἡ λήθη
Τὰς ἑκατομύλους Θήβας, τὴν ἀρχαίαν Νινευί.
Χοῦς ἀνώνυμος ἐμπρὸς μας κεῖνται, σεσηπότες λίθοι,
Ἦθεν πᾶσα ἥτις πνεύση, πᾶσα ἥτις διαβῆ
Αὔρα συγκυκᾷ μὲ κούφην πτέρυγα, πρὸς χλεύην μόνην,
Τοῦ τυράννου καὶ τοῦ δούλου τὴν συμπεφυρμένην κόριν.

Πλὴν τὸ σκότος τῶν αἰώνων, ὅπου πρὸ πολλοῦ κοιμῶνται,
Διακόπτουσι πολλάκις θλιβεραὶ ἀναλαμπαί,
Καὶ εἰς τὴν ἐκπεπληγμένην φαντασίαν παριστῶνται
Δεῖπνα Βαλτασσάρων, κῶμοι, μυριόδουλοι πομπαί,
Ἴκετῶν οἰκτραὶ δεήσεις, καὶ τυραννικῶν στομάτων
Καγχασμοὶ, καὶ μετὰ ταῦτα οἰμωγαὶ κωφαὶ θυμάτων.

Καὶ ὁ θεατὴς μὲ φρίκης στέφανον τὸ μέτωπόν του
Ἐξωσμένον φέρει, βλέπων μὲ τὸ ὄμμα τοῦ νοῦς
Καὶ τῆς φαντασίας ἴσας μὲ τὰ κύματα τοῦ πόντου
Γεναὰς παροιχομένας ἀωνύμως, ἀκλεῶς,
Ἐπειδὴ ὁ τεθλιμμένος βίος των ὑπῆρξε μία
Συνεχῆς, μακρὰ πρὸς τέρψιν ἑνὸς μόνου ἀγωνία.

Ἄλλ' ἀκούσματα τοιαῦτα δὲν παρέχει οὐδὲ θέας
Ἄφαιδρος τῶν ἐρειπίων δαίμων, ὅστις ἐνοικεῖ
Εἰς τοὺς πνέοντας γαλήνην τόπους, ἔνθα τῆς ἀρχαίας
Κεῖτ' Ἑλλάδος ἐλαχίστη πόλις δημοκρατική.
Ἐλαφρὸς, γλυκὺς ὁ ὕπνος εἶν' ἐδῶ τῶν ἐλευθέρων
Διαρκεῖς τὸν ἀναψύχουν αὔραι εὐκραῶν ἀέρων.

Μ' ἀφελὲς ἐδῶ τὰς ὄψεις θέαμα εὐθὺς προσβάλλει
Ἡ παλαιστρα τῶν ἐφήβων, ἡ τοῦ δήμου ἀγορὰ,
Τοῦ λευκοῦ Ἀμφιθεάτρου ἡ κυκλοτερὴς ἀγκάλη,
Κ' ἀρμονία ἐκ μαρμάρου συμπαγῆς, τὰ ἱερά
Τῶν θεῶν ὅσοι ἐντὸς των ἐτιμῶντο, πρὶν λατρεῖα
Μόνη των ἡ Τέχνη μείνη καὶ ἡ Μεγαλοφυΐα.

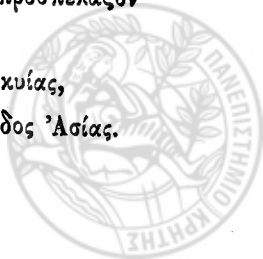

Καὶ ἡ πότνια δόπταν ἀργυρολαμπῆς Σελήνη
Ἐπὶ τῶν λευκῶν μαρμαίρη ἐρειπίων εὐμενῆς,
Καὶ δ' Ἐσπερος σιμά της ἀκτινοβολῆ, γαλήνη,
Δρόσος τόση ἐφ' ἀπάσης βασιλεύει τῆς σκηνῆς,
Ἔστ' ἐγγύς θεοῦ καὶ πνεῦμα ἀποκόσμιόν τι μένει
Ἡ ψυχὴ ἀπὸ ἐκστάσεις ἐκτενεῖς μεθυσκομένη.

Τόση καὶ μετὰ αἰῶνας τῆς ἐλευθερίας εἶναι
Ἡ ἀδάμαστος μαγεία! Δόξης ζώπυρον μακρὸν
Εἰς τὰ στήθη τῶν δρώντων κεῖνται αἱ ἀπλαῖ ἐκεῖναι
Δημοκρατικαὶ ἐπαύλεις, καὶ οἱ τάφοι τῶν νεκρῶν
Ἐπερ πᾶσαν φωνὴν ζῶσαν εὐγλωττότερον λαλοῦσι
Πρὸς τὸν νοῦν ὅστις νὰ ἴδῃ δύναται καὶ νὰ ἀκούσῃ.

Τὸ ἀποδημῆσαν Πνεῦμα ἐξ Ἑλλάδος εἰς σὲ τώρα
Ἔκησε, καὶ ὑπὸ λάμψιν οὐρανῶν διηνεκῆ,
Με γλαυκῶν πτερύγων ἴριν σὲ περισκιάζει, χώρα
Τῶν μακάρων καὶ ὀλβίων, Ἀτλαντὶς Ἀμερικὴ!
Καὶ ἐν σοὶ ἡ παλαιὰ της ἀρετῆ, ἥτις ὑμνεῖται,
Ἄμυδρῶς κ' ὡς ἐν ἐσόπτρῳ ἄγαλμα σκιαγραφεῖται.

Ὡς τὸ ἀρτοφόρον δένδρον τὸ ἐντός σου ὠριμάζον,
Ἡ ἐλευθερία ἄρτον ζωῆς φέρ' ὑγιεινόν
Εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ ὅλας τὰς ἀκτάς σου προσπελάζον
Κῦμα δύο βαθυρῥόων, ἀχανῶν ὠκεανῶν,
Σὲ χωρίζει ἐξ Εὐρώπης ἔνθεν τῆς παρηκμαυίας,
Κ' ἔνθεν ἐκ τῆς δουλοτρόφου καὶ παλιμπαιδος Ἀσίας.

Ἵπὸ τὸν ζυγὸν ἢ μία πάντοτε κεκυρτωμένη
Πάντοτε τὸ μέτωπόν της βρέχει δουλικὸς ἰδρώς.
Ἵθρεις, αἰκισμοὺς, τὰ πάντα δέχεται καὶ ὑπομένει
Μὲ ἀπάθειαν Βραχμᾶνος Γυμνοσοφιστοῦ ἀνδρός.
Καὶ ἀνίκανος τὸν βίον ν' ἀπολαύσῃ τὸν παρόντα,
Ἵνειρεύεται μελλόντων κόσμων ἀγαθὰ ἀπόντα.

Καὶ εἰς σέ, Εὐρώπη, ἄστρον τῶν ἔθνῶν, κ' εἰς σέ ἀκόμα
Τὴν λαμπρὰν, τὴν ἐλευθέραν, τὴν λογίαν, τὴν σοφὴν,
Διακρίνει τοῦ ἐμπείρου λάμψιν κίβδηλον τὸ ὄμμα.
Ἵρχι! εἰς τῆς Τυραννίας τὴν Γοργόνειον μορφὴν
Πῶποτε δὲν προσηρμόσθη πρὸς ἀπάτην τῶν νηπίων
Τῆς ἐλευθερίας τόσον προσφυῶς τὸ προσωπεῖον!

Ἵστις, ὦ Ἑλλάς, σέ εἶδεν εἰς τῆς δόξης σου τὸν θρόνον,
Ἵτε ὁ ἀστὴρ τῆς Σπάρτης ἔλαμπε καὶ Ἵθηνῶν,
Δὲν ἐμπόρει νὰ πιστεύσῃ ὅτ' εἰς τὴν βροτὴν τῶν χρόνων,
Δούλη ἐμελλες νὰ μείνης ταπεινὴ τῶν ταπεινῶν.
Κ' ὅστις τὴν κατὰπτωσίν σου εἶδ' ἐγγύθεν τὴν μεγάλην,
Δὲν ἐμπόρει νὰ πιστεύσῃ τὴν ἀνέγερσίν σου πάλιν.

Τόσον θεσπεσίως ἦτο λαμπροτάτη ἡ ἡμέρα,
Καὶ τὸ σκότος τόσον μέγα καὶ βαθὺ τὸ ἐπελθόν.
Πλὴν ἀλλὰ ἔγέρθης πάλιν ἐν τῷ κόσμῳ ἐλευθέρα,
Καὶ ὁμοί' ἀνθρώπου ὅστις τὰ ἐντάφι' ἀπωθῶν
Σάβανα, εἰς τῶν γνωστῶν του φαίνεται τὴν συνοδίαν
Θάνατον ὑπολαβόντων τὴν μακρὰν λειποθυμίαν.

Ἄλλ' ἔάν, Ἑλλάς, δὲν μέλλης ἡ περιφανῆς νὰ γίνῃς
Πρωταθλήτρια ἐκείνη εἰς πᾶν ἔργον εὐγενές,
Ἄν σκιά Ἑλλάδος μόνον καὶ σμικρὰ ἐν σμικροῖς μείνης,
Ἐρμαιον τοῦ ξένου τούτου ἢ ἐκείνου ἀσθενές,
Εἶθε μ' ἤθελες ποτέ σου ἐκ τοῦ τάφου ἀνακύψει !
Εἶθε ἤθελεν ἡ λήθη αἰωνίως σὲ καλύψει !

Ἄλλὰ ὄχι ! εἰς τὰ στήθη τῶν υἱῶν σου ψυχὴ πάλλει
Μεγαλόσπλαγχνος, γενναία τοῦ ἠρωϊσμοῦ τροφός,
Ἄου τῆς μαγευτικῆς σου φύσεως τὰ θεῖα κάλλη
Ζῶσι καὶ ἀντανακλῶνται ὡς ἐν ὀφθαλμῷ τὸ φῶς,
Ἄου τῆς ἐλευθερίας ἡ φωνὴ κωφὴ δὲν μένει,
Ἄλλ' ἐκ βάθρων τὴν καρδίαν σείει καὶ κατακραδαίνει.

Δούλη ἦτον ἡ πατρίς μου, ἀλλ' ἡ θεὰ της νὰ φέρῃ
Ἦρκει πάλιν εἰς τὰ στήθη καρποῦς δόξης θαυμαστοῦς,
Καὶ πολλοὶ ἐλευθερίαν ἤλθον ἀπὸ ξένα μέρη
Καὶ ἐθήλασαν πολλάκις εἰς τῆς δούλης τοὺς μαστοῦς.
Ἄλλοι δὲ τὰς συμφορὰς της μέλψαντες ἀξίως μόνον,
Ἔσωσαν τὸ ὄνομά των ἐκ τῆς λήθης τῶν αἰώνων. (α)

Τίς τὰ διεσκορπισμένα θέλει περιλάβῃ εἰς μίαν
Πατρικῆς στοργῆς ἀγκάλην τέκνα μου τὰ εἰς πολλάς
Χώρας καὶ λαῶν οἰκήσεις ; τίς τοιαύτην τὴν καρδίαν
Φέρῃ ὑπὸ τὰ στήθη ; οὕτω λέγει ἡ Πατρίς Ἑλλάς,
Καὶ τὰ δάκρυα της, πόθου τὰ ὁποῖα πηγὴ τρέφει,
Καταπίπτουσιν ὡς δρόσου σταλαγμοὶ ἀπὸ τὰ νέφη·

(α) Ἰσως αἱ εὐγλωττότεραι σελίδες τοῦ Σατωβριάνδου, Δελαβίγνου, Βυρῶνος κ.τ.λ. εἶναι ὅπου θηροῦσι τὴν δούλην καὶ νεκρὰν κατὰ γῆς κειμένην Ἑλλάδα.

Ἦς ἐαρινῆς ἡμέρας ὕμβρος, ὅτε εἰς ἀνθῶνας
Πορτοκαλεῶν ἐμπίπτον ὕδωρ νεκταροσταγές
Ἐξυπᾶ τὰς εὐωδίας πέριξ, καὶ τὰς ἀηδόνας
Πανημέριον εἰς ὕμνους ἐρεθίζει λυκαυγές.
Καὶ αἰσθήματα ὁμοίως μελαγχολικῶς θυμῆρη
Ἦ Ἑλλάς μὲ τὰ ἄγνά της δάκρυα μᾶς διεγείρει.

~~ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ~~

ΕΙΣ ΕΝ ΑΣΤΡΟΝ.

Ἦ σὺ ἴπου εἰς αἰθέρος τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
Δι' ἀμυδροῦ ὄρασαι φωτὸς καὶ ἀβεβαίου,
Ἦς ὄστρακον λευκάζον εἰς τὸν βυθὸν θαλάσσης,
Χανόμενον καὶ πάλιν φαινόμενον ἐκ νέου·

Ἐὰν ὁ μέγας οὐτος σωρὸς τῶν ἀδαμάντων
Τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος ἀποτελῆ τοῦ Πλάστου,
Σὺ τοῦ κρασπέδου εἶσαι τοῦ Ποιητοῦ τῶν πάντων
Σμικρὸς ἀδάμας σίλβων εἰς τὰς πυκνάς πτυχάς του.

Ἦ ἂν δὲν ἦν ἐσθῆς του, ἀλλὰ βωμὸς προχέων
Ἄειζέρον φῶς λύχνων· χιλίων καὶ χιλίων,
Λαμπὰς μικρὰ σὺ εἶσαι, εἰς πείσμα τῶν βορέων
Ἄσβεστον συντηροῦσα τὸ φέγγος σου τὸ θεῖον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

Ἦ ἂν ὁ θόλος οὗτος τοῦ στερεώματός του,
Κατάστιλπνος ἐκ λίθων σμαράγδου καὶ σαπφείρου,
Δὲν ἦναι οὔτ' ἐσθῆς σου χρυσοῦ, οὔτε βωμός του,
Ἄλλὰ σωρεία κόσμων ἐκτάσεως ἀπείρου·

Σὺ τότε ζωογόνος πηγὴ φωτὸς καὶ κάλλους,
Ἥλιος εἶσαι φέρων πλανήτας κινουμένους,
Καὶ πᾶς σου δὲ πλανήτης ὑποπλανήτας ἄλλους,
Ὡς πρὸς μητέρα ὄρνεις μικροὺς συσσωρευμένους.

Καὶ φέρεις λοιπὸν, γίγα, ἐπὶ εὐρέων νότων
Καὶ γαίας καὶ θαλάσσας, καὶ λόφους καὶ πεδιά,
Καὶ μυριάδας ἴσως ἀστέων πολυκρότων·
Πλὴν ποία των ἡ τύχη, καὶ τίς ἡ ἱστορία ;

Καὶ τὰ ἐν σοί, ὦ κόσμε, ὡς τὰ ἐνθάδε ῥέουν ;
Γεννῶνται μυριάδες, καὶ θνήσκουν μυριάδες,
Καὶ μυριάδες χαίρουν, καὶ μυριάδες κλαίουں,
Καὶ νυμφικαὶ μαρμαίρουν καὶ νεκρικαὶ λαμπάδες ;

Τίς νόμος τῶν υἱῶν σου τὰ δίκαια εὐθύνει ;
Ἄγνη ἐλευθερία εἰς τὰς βουλὰς των ἄρχει,
Ἦ ὁ λαὸς σου γόνου πρὸ τῶν τυράννων κλίνει,
Καὶ θῦμα τοῦ κρατοῦντος ὁ ἀσθενὴς ὑπάρχει ;

Κ' ἐνῶ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ὦ ἄστρον, σ' ἀτενίζῃ,
Σὲ διαπρήσσουν ἴσως στρατεύματα καὶ στόλοι·
Ἰπὸ τὰ βήματά των τὸ ἔδαφος σου τρίζει,
Καὶ μάχαι συγκροτοῦνται, καὶ πίπτουν στρατοὶ ὅλοι.

Καὶ ὅμως τόσα ὄντα, βοή καὶ τύρβη τόση,
Ἐντὸς στενῶν τὰ πάντα ἐγκλείονται ὀρίων·
Πέραν δὲ τούτου μένουν νεκρὰ, καὶ σιωπῶσι,
Κ' εἰς ἓν σμικρὸν τὰ πάντα συγχέονται σημεῖον.

Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἔπου στίλβει εἰς τὰ ὕψη,
Κ' οὐδέποτε ἢ θέσιν ἢ ὥραν δὲν ἀλλάσσει,
Ἄν ἔλθῃ νύξ κ' ἐκεῖνο δὲν ἔλθῃ, τί θὰ λείψῃ;
Εἷς κόκκος εἰς τὴν ἄμμον, ἓν φύλλον εἰς τὰ δάση!

Ἦ ἄστρον, ἀνατέλλεις αἰώνια καὶ δύοις,
Κ' εἰς τὴν πληθὺν τῶν ἄστρον ἡμεῖς σὲ παρορῶμεν.
Πιστῶς τὴν ὠρισμένην ὁδὸν σου διανύεις,
Καὶ εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι ποτὲ δὲν ἐρωτῶμεν.

Ἢ νύξ ὅταν ἐπέλθῃ, ὡσὰν δειλὴ τις κόρη
Ἐσχατον σὺ τῶν ἄστρον μὲ συστολὴν προκύπτεις·
Γλυκοχαράζει μόλις, κ' ὀπίσω εἰς τὰ ὄρη
Σὺ πρῶτον ἀπὸ ὅλα τὸ πρόσωπόν σου κρύπτεις.

Ἄνωνυμον σ' ἀφῆκε ὁ Ἄργος ἀστρονόμος,
Πλὴν σὺ ἐπανατέλλεις αἰείποτε ὠραῖον,
Κ' εἰς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα μαρομίρεις, ἄστρον ὅμως
Θὰ ἔλθῃ νύξ ὅπότεν δὲν θ' ἀνατείλῃς πλέον!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΦΙΑΓΜΟΥ ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ ΣΤΕΡΗΘΕΝΤΟΣ
ΤΗΝ ΟΡΑΣΙΝ.

Τὸ βῆμά μου πρὸς τὸν ναὸν
Τὸν ἅγιόν σου φέρω,
Κ' εἰς σὲ τὸν ὕψιστον Θεόν,
Τὸν ἐταστὴν τῶν καρδιῶν,
Τὴν δέησίν μου αἶρω.

Εἷς φίλος μου, εἷς ἀδελφός,
ὦ Πάτερ, ἀδικεῖται.
Γλυκὺς, ἐνάρετος, σοφός,
Αἴφνης ἀπώλεσε τὸ φῶς,
Κ' εἰς μέλαν σκότος κεῖται.

Τὴν ὄρασιν ἔχουν φανὸν
Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον
Τὰ κήτη τῶν ὠκεανῶν,
Τὰ πλήθη τῶν μικρῶν πτηνῶν,
Τὰ σμήνη τῶν ἐντόμων.

Τὸ ἔντομον τὸ λογισμὸν
Στερούμενον καὶ κρίσιν,
Στίλβοντα φέρει ὀφθαλμὸν,
Καὶ μὲ χαρὰν καὶ θαυμασμὸν
Ἀντανακλᾷ τὴν κτίσιν.

Ὁ ἀρετῶν ἐγὼ γυμνός
Ἐγνώρισα ἐκεῖνον·
Ἦτον ὡς ἄγγελος σεμνός,
Ἥμερος δὲ ὡς ὁ ἀμνός,
Ἄγνός δὲ ὡς τὸ κρίνον.

Κ' ἐδείκνυε πῶς ἐκτραφεῖς
Ὁ κύκνος οὗτος μέλλει,
Ὅρφεὺς ποιήσεως σοφῆς,
Νὰ ψάλλῃ ἄσματα τρυφῆς,
Καὶ ἀρμονίας μέλη.

Τέρψις του νῦν οἱ στεναγμοί,
Τὰ δάκρυα τρυφή του.
Ἄφότου, ὦ πικρὰ στιγμή!
Ὁρφάνευσαν οἱ ὀφθαλμοὶ
Φωτὸς οἱ χρωποὶ του,

Νὰ κλαίωσι νυχθημερὸν
Ἡ δύναμις τοὺς μένει,
Ὡς ἄντρα σκοτεινὰ, νερὸν
Ὅθεν ἐκρέον ζοφερὸν
Τὸ ἔδαφος ὑγραίνει.

Καὶ ἔχει δίκαιον, Θεέ!
Διότι νέος ἦτον,
Κ' αἰ τῶν ὀμμάτων του, οὐαί!
Κόραι ὑπῆρχον ἀγλααὶ
Καθέδραι τῶν χαρίτων.

Πῶς νὰ διέλθῃ τὴν πικρὰν
Τοῦ βίου του πορείαν,
Ἀπάσης ἡδονῆς μακρὰν,
Εἰς φύσιν κείμενος νεκρὰν
Κ' εἰς νύκτα αἰώνίαν ;

Πῶς νὰ ἀκούῃ τὰς τρανάς
Φωνὰς τῆς εὐθυμίας,
Τοὺς κώμους, τὰς ἑσπερινὰς
Πλήρεις γελώτων ἡδονὰς
Τῆς νέας ἡλικίας ;

Πῶς ν' ἀνατέλλῃ ἡ αὐγὴ,
Καὶ νὰ μὴ τὴν προσβλέπῃ ;
Πῶς ἔαρ ν' ἀπολαύ' ἡ γῆ,
Καὶ τ' ἄνθη τῆς τὰ δροσαυγῆ
Ἐκεῖνος νὰ μὴ δρέπῃ ;

ὦ Πάτερ, εὐσπλαγχνος φανοῦ,
Καὶ δός του τὴν υἰεΐαν.
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ταπεινοῦ
Ἐμοῦ καὶ τέκνου σου κοινοῦ
Δὸς τὴν παρηγορίαν !

Ἐχεις (τί σοι ἐπιπροσθεῖ ;)
Τὴν δύναμιν μεγάλην·
Ὁ οὐρανὸς ἂν σκοτισθῇ,
Ὁ ἥλιος ἂν σβεσθῇ,
Σὺ τὸν ἀνάπτεις πάλιν !

Σὺ, ὅστις πάλαι βουληθεὶς
Τὸν κόσμον νὰ παράξῃς,
Εἶπας, κ' ἐφάνησαν εὐθὺς
Ἡ γῆ, τῶν ἄστρων ἡ πληθὺς,
Τῶν Χερουβίμ. αἱ τάξεις.

Καὶ ὡς μελλόνυμφος βροχὴν
Σκορπίζων νομισμάτων,
Εἰς πᾶσάν των πτεροῦ πτυχήν
Ἐβρίψας μ' ἀφειδῆ ψυχὴν
Ζεύγη χρυσῶν ὀμμάτων.

Καὶ ὅταν τὰ προστάξῃς Σὺ
Ἐμπρὸς σου νὰ ταχθῶσι,
Οἱ τῶν πτερύγων των ταρσοὶ
Ὡς πολυέλαιοι χρυσοῖ
Τὸ φῶς ἀντανακλῶσι.

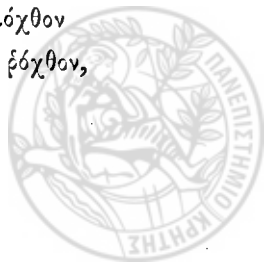
Καὶ τόση εἶναι τοῦ φωτὸς
Ἡ ἔλλαμψις ἐκείνη,
Ὡστε ἀδύνατον θνητὸς
Ἀπὸ μητέρα γεννητὸς
Αὐτὴν νὰ ὑπομείνῃ!

ΨΥΧΗ ΔΡΑΠΕΤΙΣ.

Εἰς ἓνα ἀπὸ τῆς Ἐδὲμ τοὺς χλοερούς λειμῶνας,
Ἐκάθισαν δύο ψυχαὶ παρθένων κατὰ μόνας,
Ὅμηλικες, δρόφρονες, καὶ ὅμοιαι τὰ κάλλη·
Αὐτὰ ἢ μία ἔλεγε, καὶ ἤκουεν ἢ ἄλλη.

Ἐπῆγα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν μου, ἐπῆγα·
Ὡς νὰ κατῶκουν πνεύματα ἐντὸς τὸ πᾶν εἶσιγα.
Ἡ αὔρα μόνον, ἢ ψυχρὰ τοῦ φθινοπώρου αὔρα
Ἐσάρονε τὰ δώματα τὰ ἔρημα καὶ μαῦρα.
Οἱ πλάτανοι τῆς σκυθρωπῆς αὐλῆς ἐφυλλοβόρουν·
Τὰ φύλλα κυλινδούμενα ἐπὶ τῆς γῆς ἐθρόουν·
Καὶ ἡ θρηνώδης ἔβρεεν ἐν μέσῳ κολυμβήθρα,
Καὶ οἱ ἰχθύες ἔπαιζον εἰς τ' ἀργυρᾶ της ρεῖθρα.
Τὸ ὕδωρ δὲ ἀναπηδῶν μὲ συριγμὸν καὶ ροῖζον,
Καὶ ρεύματα τοξοειδῆ κρυστάλλου σχηματίζον,
Ἐκαμπυλοῦτ' ὡς ἡ χρυσῆ τῶν Ἀρχαγγέλων πτέρυξ,
Κ' ἐσκόρπιζεν ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας πέριξ.
Ποτάκις εἰς τὸ χεῖλός της ἐκάθισα παιδίον,
Καὶ τὴν μορφήν μου ἔβλεπα ἐντός της κ' ἐμειδίων,
Ἡ ἔβλεπα τὴν ἴριδα τῶν πιπτουσῶν σταγόνων,
Καὶ μάταιον κατέβαλλα νὰ τὴν συλλάβω πόνον!
Ποσάκις μετὰ κάματον καὶ παιδιώθη μόχθον
Ἀπεκοιμήθην ἤσυχα εἰς τὸν γλυκύν της ῥόχθον,

Καὶ πάλιν εἰς τοὺς ὕπνους μου παρίσταντο ἐκ νέου
Οἱ γέλωτες, καὶ ἡ φαιδρὰ εἰκὼν τοῦ ὕμναίου,
Καθ' ἦν κοράσια πολλὰ μὲ ἄνθη ἐστεμμένα
Μ' ἐνουμφοστύλουν, καὶ λαμπρὸν ἐκρότουν τὸν Ὑμένα!

Ἐκεῖ ἐνῶ τὸ πνεῦμά μου ὠνειροπόλει ταῦτα,
Οἰκτρὰ φωνή τις ἔλεγεν εἰς τὴν ὁδὸν τοιαῦτα·
«Χριστιανοί, τὸν ἄθλιον ἐπαίτην ἐλεεῖτε·
«Εἶμαι τυφλὸς καὶ ἀσθενὴς καὶ γέρων· λυπηθῆτε!»
Τοὺς λόγους του συνώδευε μὲ βακτηρίας κρότον,
Καὶ ὑπὲρ ζώντων ἔρχετο καὶ ὑπὲρ τεθνεώτων.
Λοιπὸν ὁ γέρων ὁ τυφλὸς αὐτὸς καὶ κακοδαίμων,
Ὁ θνήσκων ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ὑπὸ τοῦ ψύχους τρέμων,
Πολλάκις ὑπὸ τῆς ἐμῆς χειρὸς εὐηργετήθη·
Εὐδαιμονίαν καὶ μακρὰς ἡμέρας μὲ ἔχρηθη.
Ὅμως ἡ γῆ κατέφαγε τὸ ἰδικόν μου σῶμα,
Καὶ οὗτος περιφέρεται εἰς τὴν ζωὴν ἀκόμα!

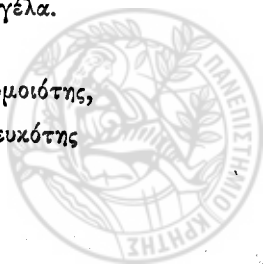
Ἄλλ' ὅτε πλέον ἐμελλε νὰ δύση ἡ ἡμέρα,
Ὅς τρέχει ἐλαφρὰ πτηνοῦ σκιά εἰς τὸν ἀέρα,
Μὲ πόθον περιέτρεχα τὰ μέρη ὅλα ὅσα
Ἦγάπησα κατὰ πολὺ, ἢ ἐπεσκέφθην ζῶσα·
Τὸν τόπον ὅπου ἔπαιζα μὲ τὰς συνήλικάς μου,
Τὸ μέρος ὅπου ἔθετα τὰς παιδικὰς στολάς μου,
Τὸ ἄλλος ὅπου μεταξὺ ἐνέθρευα τῶν κλάδων,
Καὶ ἠκροώμην τὸ πτηνὸν τὸ πρὸς ἐσπέραν ἄδον.
Τὰ δένδρα ἔσα ἄφησα τὸ ἔαρ ἀνθισμένα,

Ἐκειντο τῶρα ὡς ἐμὲ νεκρὰ καὶ μαραμμένα,
Ἄλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὰ καὶ ἄλλην
Νεάν προσμένουν ἄνοιξιν διὰ ν' ἀνθήσουν πάλιν,
Ἡ δὲ νεότης ἡ ἐμὴ καθάπαξ ἐμαράνθη,
Οὐδ' ἔχει πλέον ἄνοιξιν, οὐδὲ ἐλπίζει ἄνθη.

Καὶ εἰς τὸ ἄλσος ἔκειτο ἰτέα μὲ ἀφθόνους,
Μὲ λελυμένους καὶ χυτούς ἕως ἐδάφους κλώνους,
Ὡς κόμη γυναικὸς καλῆς ἀφθόνως κεχυμένη,
Καὶ ἥτις μέχρι τῶν λευκῶν ποδῶν της καταβαίνει.
Λοιπὸν τὸ παραπέτασμα ἀῆρ γλυκύς τις πνέων
Διήνοιγε τὸ χλοερὸν αὐτὸ καὶ καταβρέον,
Καὶ διὰ μέσου, ὦ στιγμὴ μελαγχολικωτάτη!
Ἡ μήτηρ μου ἐφαίνετο, ἡ μήτηρ ἡ φιλτάτη.
Ἦτον ὠχρὰ, ἦτον νεκρὰ ἡ νέα παρειὰ της,
Τὸ δάκρυ ἐπιπτε βροχὴ ἀπὸ τὰ βλέφαρά της,
Καὶ στεναγμοὶ διέσχιζον τὰ τρυφερά της χεῖλη
Συχοὶ καὶ ἀδιάλειπτοι σχεδὸν ὡς νὰ ὠμίλει.
Πλησίον της κατέκειτο ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου,
Λευκὸν ἐπίσης καὶ αὐτὸ ὡς ἄγαλμα τῆς Πάρου,
Τὸ βρέφος της τὸ τριετὲς, ἡ νέα ἀδελφὴ μου,
Τὸ τάλαν μετὰ σχήματος τὴν ἔβλεπε πενθίμου,
Καὶ, παῦσε πλέον, ἔλεγε, μὴ κλαίης, μήτηρ, ἔλα!
Καὶ ὁ γλυκύς του ὀφθαλμὸς ἐδάκρυε κ' ἐγέλα.

Ἄλλ' ὡς ἡ τοῦ ἀδελφικοῦ προσώπου ὁμοιότης,
Τὸ βλέμμα, τὸ μεϊδιάμα, ἡ τῆς σαρκὸς λευκότης

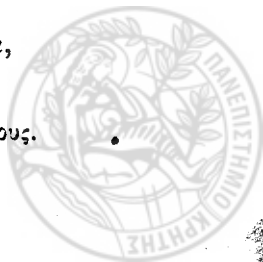

Νὰ τῆς ἐνθύμισαν ἐμοῦ καὶ πάλιν τὴν εἰκόνα,
Ὅμοία μὲ τὴν ὀρφανὴν τῶν τέκνων τῆς τρυγόνα,
Τὸ ἄλσος ἔπλησε φωνῶν καὶ στεναγμῶν ὀξέων
Ἄνακωκύσασα λιγὺ παράπονον καὶ νέον.
ὦ φθόγγοι μητρικῆς στοργῆς! ὦ τρυφεραὶ ἐκφράσεις!
ὦ τόνοι! ὦ διακοπαὶ γλυκεῖαι! ὦ ἐκστάσεις!
Ἡ τάλαινα ἠθέλησα τὴν σιωπὴν νὰ λύσω,
Μ' ἐν φίλημα θυγατρικὸν νὰ τὴν παρηγορήσω.
Τὸ φίλημα τὸ ἔδωσα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠσθάνθη·
Ὁ λόγος ὡς εἰς τὸ κενὸν ἐσθέσθη, ἐμαράνθη.
Τότε εἰς ἄλγος ἐμαυτὴν ἠσθάνθητιν λυομένην,
Καὶ ὄλην μου τὴν ὑπαρξίν ἐκ βάθρων σειομένην.
Τὸ πνεῦμά μου διαμιᾶς εἰς ζόφον ἐβυθίσθη·
Ὁ κόσμος πέριξ δις καὶ τρις περιστροφιλίσθη.
Μ' ἐφάνη πῶς εἰς ἄβυσσον μεγάλην ἐφερόμην·
Δὲν ἔβλεπα, δὲν ἤκουα, καὶ κατεκρημιζόμην.
Αἱ νοεραὶ δυνάμεις μου ἐξέλιπον· κατεῖχον
Τὸ ὄριον τὸ μεταξὺ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων.
Ἄλλ' ὅτε ἀπὸ τὴν φρικτὴν συνῆλθον ταύτην μέθην,
Δὲν ἴδον πλέον γῆν· ἐντὸς τῶν οὐρανῶν εὐρέθην.
Τὰ πρόσωπα τῶν Χερουβὶμ τριγύρω διεγέλων,
Καὶ τοὺς δικαίους ἕτερπον οἱ ὕμνοι τῶν Ἀγγέλων.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΕΤΙΑΝ ΤΟΥ 1848.

Ἄπο τὰ ὕδατα τοῦ Ἀδρία
Φωνὴ ἠγέρθη ὡς θρηνηθία
Ψυχῆς, τὸν κόσμον ἥτις ἐπόθει
Αὐτὸν κ' ὁ κόσμος τῇ ἀπεδόθη.
Ἄλλ' ὡς τὸν εἶδε κ' ἔψαυσε, μένει
Ἄγνωστος, φεῦ! καὶ πρὸς πάντας ξένη.
Πρὸς τοὺς οἰκείους τὰς χεῖρας τείνει,
« Ἴδού! ἰδέτε με' εἴμ' ἐκείνη. »
— Τῆς Μεσογείου ἡ ὑμνουμένη
Πάλαι βασίλισσα ἐπηρμένη,
Τι μετὰ ζώντων, ὦ Ἐνετία,
Ζητεῖς; τί θέλεις; ἡ Ἱστορία
Καλῶς τὸν τάφον σου εἶχε κλείσει,
Καλῶς ἡ Ποίησις σὲ θρηνήσει,
Ἡ θρηνηθὸς τῶν μεγάλων αὕτη
Λαῶν καὶ πόλεων' καὶ τοιαύτη
Ἐπῆρξας βέβαια χωρὶς φθόνον,
Τῆς εἰμαρμένης σου εἰς τὸν χρόνον.
Εἰς τοῦ Ἁγίου Μάρκου τὰς πλήρεις
Ἀνδρῶν καὶ ὄπλων ὅττιν τριήρεις
Τῆς Μεσογείου ἕκαστον κύμα
Ἐχυνε φλοισβον ὡς τραυλὸν ῥῆμα,
Καὶ τοὺς ἀνέμους τῆς εἶχες ὅλους
Εὐπειθεῖς δούλους καὶ πομποστόλους.

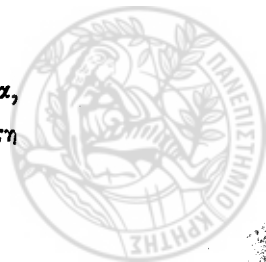
Καὶ αἰ ἀκταί της, νεώριά σου
Μακρὰ, ἐβόων τὸ ὄνομά σου.
Ὅταν, ὦ πόλις, τοῦ μεσσιῶνος
Σπάρτη καὶ Σύβαρις ταυτοχρόνως,
Ἐδρεψας μέχρι κόρου κ' ἐχάρης
Καὶ ὅσας δίδει τέρψεις ὁ Ἄρης,
Κ' ὅσας ἡ ἄνασσα Κύπρις δίδει.
Σκιά εὐδαίμων! τί ζητεῖς ἤδη;
Τί τὰ μυστήρι' ἀναμοχλεύεις
Τῆς Μοίρας; ἤσουν, κ' ἰδοὺ διέβης!
Ἄν εἰς τοὺς τάφους τῶν Βυζαντίων
Αὐτοκρατόρων, τὰ σκότη λύων,
Κατέλθῃ Ἄγγελος μὲ λαμπάδα,
Κ' εἰπῆ, Ἀνάστητε! τὴν Ἑλλάδα
Ὅμως, τὸ μέγα, κάλλιστον σῶμα
Αὐτῆς, ὁ Τοῦρκος ἔχει ἀκόμα,
Ἀκόμα! θέλουν κράξει, καὶ ὅσον
Ἦσαν, θὰ πέσουν νεκροὶ δις τόσον!
Τοῦ παρελθόντος καὶ σὺ γλυκεῖα
Ὅμρῃ καὶ ὄνειρον Ἐνετία,
Εἰς τὰ νεκρά σου ὦ! ἄρες μέλη
Ἡ ὕπναλέα νὰ ἐπιτέλλῃ
Τῶν Ἡλυσίων αὕτη γαλήνη
Ἦτις τὸ κάλλος ἐπικαλλόνει.
Μὴ εἰς τὸν βίον ἀνεγερθεῖσα,
Εἰς κόνιν λάθης αἴφνης λυθεῖσα,
Μὲ τὰ κυκλοῦντά σε περίξ ὄλα

Σκῆπτρα καὶ στέμματ' ἀκτινοβόλα,
Καὶ τ' ὄναρ δείξης τῆς φαντασίας
Κρεῖσσον πολλακίς τῆς ἀληθείας !—

Αὐτὰ σὲ λέγουν αὐτὰ, ὦ πόλις
Κλεινὴ, οἱ ἄφρονες τῆς γῆς ὅλης.
'Ἄλλ' ἢ Ἑλλάς μὲ φωνὴν μεγάλην,
'Ἴδὲ ἐμὲ, καὶ ἀνάστα πάλιν !
Σὲ κράζει· ζῶσα ἡ Σπάρτη εἶναι,
Καὶ σὲ ἀσπάζονται αἱ Ἀθῆναι.
Κ' ἡ δούλη ἔτι αὐτῇ ἐν τάχει
'Αποσοβοῦσα λύπας καὶ ἄχῃ,
Μετὰ πρωτίστων ὁμοία κ' ἴση
'Ἐθνῶν ὡς πρόῃη θὰ συγκαθήσῃ.
Καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἤδη ὑψώνει·
Χαῖρε, σὲ λέγει, καὶ εὐδαιμόνει,
Εἴτε τῶν πάλαι Δόγων τὴν χήραν
'Ἐπαναλάβῃς αὔθις πορφύραν,
'Ἡ συνασπίσαντες τὰς καρδίας
Οἱ υἱοὶ ὅλοι τῆς Ἰταλίας,
Σφίγξετ' εἰς μίαν κοινὴν πατρίδα
Τὴν φυλὴν πᾶσαν τὴν Ἰταλίδα.
Πλὴν ἐλευθέρα μ' ἄλλους ἢ μόνῃ,
Χαῖρε, ὦ ! χαῖρε καὶ εὐδαιμόνει !

Ὁ Θεὸς οὐπερ εἶν' ἡ ἡμέρα
Καὶ ἡ νύξ, λέγει πρὸς τὸν ἀστέρα,
Φανοῦ ! καὶ φαίνεται· λείψε ! ἔσθη

Ἡ τροχιά του κ' αὐτὸς οὐκ ἔστι.
Καὶ πρὸς τὰ ἔθνη λέγει, Ἀνάστα
Εἰς φῶς, εἰς βίον. Ἴδού με, πλάστα !
Εἶτα τὴν χεῖρά του ἀποσύρει
Καὶ πίπτουν, κ' αὐθις ἄλλ' ἀνεγείρει.
Εἰς τοῦ θανάτου αὐτὸς τὸ σκότος
Ἐμφουσᾷ κόνιν ἐκλελοιπότες
Πρόπαλαι ἔθνους, κ' ἰδοὺ σπινθῆρες
Ζωῆς, καὶ πόδες, κεφαλαί, χεῖρες
Ἀνακυκώμεναι, κ' ἰδοὺ ζῶσαι
Γλῶσσαι τὸν ὕμνον αὐτοῦ βοῶσαι,
Τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ τελειοτάτου,
Τοῦ μόνου πρώτου πάντων κ' ἐσχάτου!

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ.

(Ἄσμα διὰ τὴν 25 Μαρτίου.)

Ὅταν τὰ ὄμματα τῶν τυράννων
Ἀλαζὸν πλήξη πνεῦμα καὶ πλάνον,
Καὶ εἰς τὸ στέμμα αὐτῶν ἡ Μοῖρα
Βαρβαῖαν ἤδη ἔθηκε χεῖρα,
Τότε ὡς δαίμων νὰ διευθύνῃ
Αὐτὴν, ἡ χεὶρ των ἄκουσα κτείνει

Εἰς ζῶν μίαν καθημαγμένη
Μ' αἶμα τὰ πρόσωπα ὄλων φαίνει.
Πᾶσα τοῦ σκήπτρου των νεῦσις θαύει
Τὸν Νόμον· πᾶσα πράξις των βλάβη.
Εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς βίας,
Τὰς τελευταίας τῆς τυραννίας,
Ὁ λαὸς σύννους σιγᾶ καὶ φρίσσει,
Ὡς ὄτ' ὑπ' αὔρας πρώτων ξιγήσῃ
Θάλασσα. Οὕτω προτοῦ ὄρθια
Πνεύσῃ νεφόθεν ἢ τρικυμία,
Φέρουσα νύκτα πολλήν, ξαγδαῖον
Ἵδωρ καὶ μέγεθος λιτριάτον
Χαλάζης, σύμπασι αἰθῆρ καὶ πόντος
Σιγᾶ, τὴν γῆν δὲ ὡς ὠχρῶντος
Θανάτου ἔψις ἔβαψε πᾶσαν·
Ἄλλ' αἰφνιδίως ὑπαιθριάσαν·
Τὸ νέφος ῥήγνυται· ἔλευθέρα
Νέμεται πόντον καὶ γῆν κ' αἰθέρα
Ἡ μακρὰ θέλλα, ὁ δὲ πόλος
Μ' ἀστραπῶν φλόγα καίεται ὄλος !
Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ πεπρωμένου
Ἐκείνας οὔτε τοῦ ποθομένου
Προσώπου θέλγουν τοὺς ἄνδρας κάλλι,
Οὐδὲ τὸ κέρδος, οὐδ' ἡ κραιπάλη.
Μόνον του ἔρωτα καὶ φροντίδα
Ὁ καθείς ἔλαβε τὴν Πατρίδα,
Κ' εἰς τὸν βωμόν τῆς πρώτης θυσίας

Φέρει μὲ τ' ἄνθη τῆς τῆν καρδίαν !
Τὸ τελευταῖον ὁ Χάρων ἤδη
Εἰς τὸν οὐδὸν φίλημά του δίδει. (α)
Ὡς αὐλητρίδος ἥτις κωμάζει,
Τοῦ Πελοπίδου κλάδος σκιάζει
Τὸ λάμπρον μέτωπον, καὶ ἡ χεὶρ του
Τὸ ξίφος κρύπτει ἐντὸς τῆς μύρτου.
Μόνος ὁ τύραννος ἐνῶ σπεύδει
Ἡ Μοῖρα, ὕπνον λήθης καθεύδει.
Καθὼς ἐκεῖνος ὅστις δὲν σέβει
Θεὸν, αἰείποτε δ' ἐπὶ χλεύῃ
Προφέρει τ' ἅγιον ὄνομά του,
Ἔως ὃ Ἄγγελος τοῦ θανάτου
Ἐκπλήξῃ πρώτην φοράν κ' ἐσχάτην
Τὸν λήθαργόν του, ἀλλὰ εἰς μάτην,
Διότι ἤδη μ' ὀδόντων κρότους
Τὸν προσκλαεῖ ὁ Πατὴρ τοῦ σκότους·
Καὶ οἱ μωροὶ τύραννοι καὶ δεσπόται
Τότ' ἐξεγείρονται μόλις τότε,
Ὅταν καὶ θρόνον κ' ἐλπίδας πάσας
Ὅμοῦ ὁ στρόβιλος συναρπάσας,
Ἀφήσῃ ἄγνωστον καὶ τὸν τόπον
Αὐτῶν εἰς ἔρευαν τῶν ἀνθρώπων !

(α) Εἰς τῶν μετὰ Πελοπίδου ἐν Θήβαις συγμοστῶν.

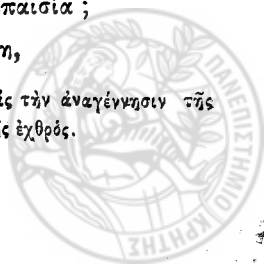

Η ΙΤΑΛΙΑ ΤΟΥ 1848.

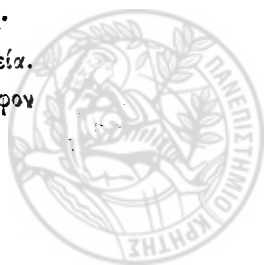
Ὡς μετὰ ὄμβρον καὶ πολὺν χειμῶνα, ἐκ πυθμένος
Ὁ Τίβερις κατέρχεται θολός, ἀγριωμένος,
Καὶ τὰς ἀκτὰς του ἀπειλεῖ, καὶ τὰς ἀκτὰς του δέρει,
Διότ' ὑπὲρ τὰ ὑψηλά δὲν δύναται νὰ φέρη
Ἀπέννινα τὸ βεῦμά του, ἢ νὰ τὰ διαβρῆξῃ,
Καὶ μέγας προχυθεῖς, στρατοὺς καὶ στρατηγούς νὰ πνίξῃ !
Ἐκεῖ εἰς τοὺς εὐδαιμόνας ἀγρούς τῆς Λομβαρδίας
Τὰ νῶτα στρέφουν οἱ αἰσχροὶ στρατοὶ τῆς τυραννίας,
Τὰ νῶτα εἰς τὸν φοβερὸν τῆς Ἰταλίας Ἄρην.
Ὁ Πίος χεεῖ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἱσράν του χάριν. (α)
Θεοῦ δὲ νέος Μωϋσῆς παρχγγελίας ἔχει,
Καὶ ἂν δὲν κάμνη θαύματα, καὶ μάνα ἂν δὲν βρέχη.
Ἄλλ' ἂν δὲν εἶδεν εἰς Χωρῆβ τὴν καιομένην βάτον,
Εἶδε τοὺς δούλους ἀδελφοὺς αὐτοῦ τὰ δάκρυά των
Συνανεμίχθησαν ὁμοῦ, πρὶν ἀναβῆ τὸν θρόνον,
Τὸν θρόνον ὅπου πρὸ αὐτοῦ διὰ μακρῶν αἰώνων
Ἡ σκληροκάρδιος τρυφή, ἡ ἀναιδὴς κακία,
Ὁ τύφος, δὲ ἐγωῖσμός, ἡ δεισιδαιμονία
Ἐδέσποσαν ὑπὸ σεμνὸν ἀρχιερέως σχῆμα
Δουλον λαὸν ὅστις αὐτὰς τὰς μάστιγας ἐτίμα.

Νεάπολις, Νεάπολις ! εἰς τὰς ἀκτὰς σου ποῖα
Ζοφώδης νύξ καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων ἀπαισία ;
Μὴ τὸ βαθὺ Βεσούδιον ἐκ νέου ἐξεβρᾶγη,

(α) Ὁ νῦν Πάπας εἶχε κατ' ἀρχὰς φανῆ εὐνοϊκὸς εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἰταλίας, εἶτα δὲ μεταγνοὺς κατέστη ὁ ἄσπογδος αὐτῆς ἐχθρὸς.

Και ἄλλας πόλεις ἔρχεται ἡ λάβρα του νὰ φάγη ;
Σῶμα μὲ σῶμα, ἀπνευσταί, δι' ὄπλων, δι' ὀδόντων,
Μάχονται καὶ ἀνακινοῦν ἀέρα, γῆν καὶ πόντον
ἽΟ δαίμων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας
Κ' ὁ δαίμων τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς κτηνώδους βίας,
ἽΟ κῆπος τῆς Ἐδέμ, ἡ γῆ τῶν μύρων καὶ ζεφύρων
Καὶ τῶν ἐρωτικῶν παλμῶν καὶ τῶν τερπνῶν ὀνειρώων,
ἽΟπου μὲ μαῦρα ὄμματ' ὠραῖαι ἽΙταλίδες
Σὲ νεύουν καὶ τὸν οὐρανὸν μὲ τὰς τρυφάς του εἶδες,
ἽΟπου ἡ λόγχη σκωριᾶ κ' εἶν' ὀκνηρὰ τὰ ἔχθη,
Παλαίστρα συμφορᾶς, σκηνὴ τοῦ τρόμου ἐξελέχθη.
ἽΗ νύξ δὲν ἐπισπᾶ ἐκεῖ, τῶν ἡδονῶν ἡ ὥρα,
Κατόπιν κόμους καὶ φαιδράς καθαρωδίας τῶρα·
Καὶ ὅταν φέρουσα τὸ φῶς δειλὴ αὐγὴ προβαίνει,
Μ' αἶμα τὸν δρόμον τ' οὐρανοῦ ἀντὶ μὲ βόδα ραίνει.
ἽΩς δράκων μέλας εἰς λαίμον παρθένου ἀβροτάτης,
ἽΕνῶ κοιμᾶτ' αὐτὴ, περνᾶ, κ' ἀθῶος ἐξ ἀπάτης,
Συστρέφεται ὡς ὄμμαθός σμαράγδων καὶ ὑφέρπει
Παντοῦ, διότι ἡ ἰκμάς τοῦ σώματος τὸν τέρπει·
ἽΑλλ' ἂν κινήσῃ ἐλαφρὰ ἐν μέλος της ἐκείνη,
Τὴν ἐπνιξεν ἐλελιχθεῖς καὶ ἄπνουν τὴν ἀφίνει·
ἽΟμοίως, ὦ Νεάπολις, καὶ σὲ ὁ τύραννός σου
Σ' ἐφείδεν ὅσον ὁ βαθὺς διήρκει λήθαργός σου,
ἽΑλλ' ἅμα ἔδειξας πῶς ζῆς, ὦ τάλινα, φρυάττων,
Μιαιφονώτατος, σφραγῆς σ' ἐνέπλησε κ' αἱμάτων.
Πλὴν χαῖρε, χαῖρε, ὦ σεμνὴ, ἀγνὴ ἽΕλευθερία·
Νικᾶς, καὶ τῶν λαῶν ἰδοὺ κατέστης ἡ θρησκεία.
ἽΗ οὐραγία σου λαμπὰς εἰς τῆς νυκτὸς τὸν ζόρον

Φαίνουσα πρῶτον εἰς ψυχὰς ὀλίγων φιλοσόφων,
Ἐγένεν ἤδη γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων κτῆμα.
Ὁ μάρτυς μάρτυρα καλεῖ, τὸ θυμὰ καλεῖ θυμα.
Οὕτως ἐμπρὸς τῶν ἀπηνῶν τῆς Ῥώμης Ἀνθυπάτων
Παρθένοι φέρουσαι στολὴν τὴν ὠρχιότητά των,
Καὶ εἰς τὰ στήθη θλίβουσαι τὸν πάσχοντα θεὸν των,
Περιεφρόνουσι καὶ πυρὰ καὶ στόματα λεόντων.
Καὶ ὅσον ἔβρεξεν εἰς γῆν τὸ αἷμα τῶν σφαγίων,
Ἡ γάλαγξ πλείων τῶν πιστῶν ἀπέβαινε καὶ πλείων,
Καὶ ἠύξησε κ' ἐπλήρωσε τῆς Μοναρχίας ὅλης
Τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Δύσεως τὰς πόλεις,
Καὶ οἴκους τοὺς Καισαρικοὺς, καὶ στρατηγῶν τοὺς λόχους,
Καὶ τέλος τοὺς θεοὺς αὐτοὺς τῆς γῆς τοὺς ἀγερώχους
Ἠνάγκασ' ἐκ τοῦ θρόνου των πρηνεῖς νὰ καταβῶσι,
Καὶ τὸν θεὸν τοῦ πένητος θεὸν των ν' ἀσπασθῶσι.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΑΙΜΩΝ.

Ἄμα πρὸς αἰώνιον μου
Αἷσχος, ὡς δι' ἀστραπῆς
Ἐλαμψας ἐνώπιόν μου
Καλὴ τὸσον κ' εὐπρεπῆς,

Ἡ καρδία μου ἐμάνη,
Καὶ ὠρκίσθην μέχρις οὗ
Ἡ ἐπήρειά μου φθάνει,
Μάχην, μάχην κατὰ σοῦ.

Δι' ἐμοῦ ὕλ' αἰ μεγάλαι
Συμφοραὶ σου· δι' ἐμοῦ
Ἐδῶρ ἐπελθὼν τὸ πάλαι
Τὸ αἰπόλιον ὁμοῦ

Ἐπνιξε καὶ τὸν αἰπόλον,
Καὶ ὡς κύκνου νεοσσὸν
Εἰς τὰ ρεύματά του ὄλον
Ἐλουσε τὸν Παρνασσόν.

Ἐλπίζα νὰ σ' ἐξοντώσω
Στέλλων τὸν κατακλυσμὸν,
Καὶ τὰ μέλη σου νὰ δώσω
Σπάρχαγμα εἰς τὸν σεισμὸν,

Ἐν ἀρχῇ, ὅτε εἰς ἔτη
Ἐρηθος ἦτον ἡ γῆ,
Καὶ τὰ μέλη σου εἰσέτι
Νέα καὶ ἀρτιπυγῆ.

Τὰ στοιχεῖα ὅλ' ἀθρόα
Ἐσυγκρούοντο δεινῶς,
Πόντος, γῆ, αἰθήρ ἐβόα
Ῥεῖ ἐκ στόματος ἑνός·

Ἄλλ' ἡ φύσις γαληνίζει,
Κ' εἶδα ὅτι ὁ σεισμὸς
Σὲ στολίζει, σὲ δανείζει
Χάριν ὁ κατακλυσμός.

Ἐκ παντός εὐθύς, ὦ μῖσος!

Τμήματος καταστροφῆς

Ἀνατέλλει μία νῆσος,

Εἰς παράδεισος τρυφῆς.

Κ' ἔκτοτε σὲ περιβάλλει

Κύκλος θαλασσῶν ξυστός,

Ὡς τῆς Κύπριδος τὰ κάλλη

Ὁ ἐρωτικὸς κεστός.

Ἡύξανεν ἡ καλλονή σου

Καὶ ἡ χάρις κ' ἡ τιμὴ,

Καὶ συνηύξανεν ἐξίσου

Καὶ ἡ λύσσα ἡ ἐμὴ.

Τῆς ἐχθρᾶς μου παριστάνων

Τὴν εἰκόνα θελκτικὴν,

Εἰς τὰ στήθη τῶν τυράννων

Φλόγα ἀναψα κακὴν.

Πῶς λοιπόν! πῶς! εἶπα, μόνη

Ἡ ὠραία Ἀμαζών,

Ἐνῶ ὅλα κλίνουν γόνυ,

Ἐλευθέρη κ' ἀλαζών!

Τὸ βαρβαρικὸν των αἷμα

Ἐξέσεν ἀπὸ χαρὰν,

Καὶ ἐμήνυε τὸ βλέμμα

Τῆς καρδίας τὴν πυρᾶν.

Ἄλλ' αἱ χεῖρές των δὲν ἦσαν
Εἰς τὴν πάλην εὐτυχεῖς,
Οὐδὲ ἴση μὲ τὴν λύσσαν
Ἦ ἀνδρία τῆς ψυχῆς.

Ἐφυγαν, καὶ ἦτον αὐτῆ
Ἦ δευτέρα μου πληγὴ·
Πότε ἄλλοτε τοιαύτη
Ἦκολούθησεν φυγῇ;

Ἄμετρον τὸ πλῆθος ἦτον
Ἐλεγες πῶς ζωντανά
Ἦσαν κ' ἔφευγαν μαζῇ των
Πεδιάδες καὶ βουνά.

Ἄ! αἰώνιός μου θρήνος!
Τῶν Ἑλλήνων ἡ χαρὰ
Λάμπει εἰς τῆς Σαλαμίνας
Χαραχθεῖσα τὰ νερά!

Ναὶ ἀκόμα διακρίνω,
Θάλασσα ἠρωϊκῆ,
Τὸ μείδιμα ἐκεῖνο
Τὸ φαιδρὸν σου καὶ γλυκύ,

Τὸ ὁποῖον νὰ μὲ τήκη,
Καθὼς φαίνεται, σκληρῶς,
Ἐνετύπωσεν ἡ Νίκη
Καὶ δὲν σβύνει ὁ Καιρός!

Ἄλλ' ἐνώ τὰς δάφνας δρέπει
Τοῦ πολέμου ἡ Ἑλλάς,
Ποῖος ὄψεις γύρω τρέπει
Ἀμφιβόλους καὶ δειλάς ;

Παντοῦ φεύγει καὶ δὲν μένει·
Ὡς ἡ ἐλαφρὰ τρυγῶν
Ἡ παντοῦ διωκομένη
Ἀπὸ βέλος κυνηγῶν.

Καὶ αὐτὸς ὅπου σιμῶσθι,
Ἡ πατρὶς τὸν κυνηγεῖ,
Καὶ δὲν εἶναι νὰ τὸν σώσῃ
Οὐδὲ θάλασσαν οὐδὲ γῆ.

Τὸν γνωρίζεις ; εἶν' ἐκεῖνος,
Εἶν' ἐκεῖνος ὁ κλεινὸς
Νικητὴς τῆς Σαλαμῆνος,
Ὁ φυγὰς καὶ ταπεινός !

Ὅλας, εἶπα, ὑπομένει
Ὅλας μου τὰς προσβολὰς ;
Ὁ ἐχθρὸς λοιπὸν ἄς γένη
Τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἑλλάς !

Τῶν υἱῶν σου, ὦ Ἀθῆναι,
Ἡ ἀξία ἄς σὲ φοβῆ,
Καὶ τὸ κώνειον ἄς ᾔναι
Τοῦ σοφοῦ ἡ ἀμοιότης.

ΩΔΗ ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ.

Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σφώτατοι.
(Πίνδαρος)

ὦ Λαὸ ὅστις τοὺς ἐκλεκτούς σου,
Τοὺς εὐεργέτας σου καὶ σοφούς σου
Πρῶτ' ἀποκτείνεις,
Ἐπειτα χύνων ματαίους θρήνους
Καὶ χαλκηλάτους καὶ μαρμαρίνους
Τοὺς ἀναστήνεις !

Ἐπάρχει Δίκη ἥτις τὸν φόνον
Ἀτιμωρήτως τῶν Φοικιῶνων
Δὲν παρατρέχει,
Καὶ ὑπηρέτας τῆς τᾶς βαρείας,
Τᾶς δρακοντότριχας Ἐρινώας
Κατόπιν ἔχει.

Καὶ εἰς τὰς πόλεις ὅπου ἐνσκήπτει,
Ὁ κεραυνὸς τῆς μὲ τόσον κίπτει
Βίαν μεγάλην,
Ὅστε παρέρχονται οἱ αἰῶνες
Πρὶν τῆς πληγείσης δρυὸς οἱ κλώνες
Βλαστήσουν πάλιν.

Ἐλλάς πλὴν σὲ δὲν διδάσκει πείρα.
Εἰς μάτην μείνασα δόξης χήρα
Κ' ἐν καταισχύνῃ,
Ἵπὸ τοῦ Τούρκου τὴν τυραννίαν
Τὰς ἀνομίας σου μίαν, μίαν,
Εἶχες ἐκπλύνει.

Ἡ αὐτὴ εἶσαι καθὼς τὸ πάλαι
Ἐλλάς ἐκείνη· πράξεις μεγάλαι,
Μεγάλα λάθη.
Οὐρανομήκης ἰδοὺ κινεῖσαι·
Ἐν βῆμα, κ' αἴφνης εἰς μαῦρα κείσαι
Ταρτάρου βάθη.

Ὅτε ὁ Δίκαιος εἰς τὰς θύρας
Τοῦ νοῦ ἔπεσε μὲ τὰς χεῖρας
Ἐκλελυμένας,
Ἡ τοῦ Ἀγῶνός σου δόξα πᾶσα
Πτέρυγας ἔσεισεν ἀποπτᾶσα
Παρωργισμένας,

Καὶ εἰς τὸν μέγαν ἑναστρον θόλον
Ἐχάθη· ἔκτοτε εἰς σὲ ὕλον
Τῆς ἀδικίας
Τὸ βάρος ἔπεσε· νύξ καὶ σκότος
Ἦλθε καὶ τύφεις τοῦ συνειδότος
Μέχρι μανίας!

Συνήλθες ἔπειτα ἐκ τῆς μέθης,
Ἄλλὰ δεσμία ἐντὸς εὐρέθης
Νέας ἀλίσου.

Ἄλγος ἠσθάνθησαν μέγα ὅσοι,
Ὅσοι μὲ πόνον σὲ ἀγαπῶσι.
Καὶ οἱ ἐχθροὶ σου,

Καὶ οἱ ἐχθροὶ σου χαρὰν μεγάλην
Χαίρει ὁ κλέπτης ἀνεμοζάλην
Ὅταν προβλέπη.
Καὶ ὅσους ἔτηκεν ὁ σὸς φθόνος
Τοιαῦτα ἤρχισαν ὁμοφώνως
Βλάσφημα ἔπη.

« Δὲν ἦσουν ἕλιος λοιπὸν νέος
Σὺ πρὸς ἣν ἔκθαμβος πᾶσα τέως
Ἦ γῆ ἐστράφη.
Φωσφόρου πρόσκαιρον σέλας ἦσουν
Ὅποια κάθυγροι ἀναπτύσσουν
Ἐλώδεις τάφοι.

« Τὸν θαυμασμόν σου ὀπίσω λάβε,
Γῆ· τὴν δεινὴν σου πλάνην μὴ παῦε
Θρηνοῦσα, ἥτις
Τοὺς τῶν ἀγρίων παθῶν των δούλους
Θεμιστοκλέας καὶ Θρασυβούλους
Νέους κηρύττεις. »

Ἄλλ' ἐκ τῶν τόπων ἐξαίφνης τούτων
Νύξ μία ἦλθε, καὶ φῶς τοσοῦτον
Διασκορπίσθη,
Ὡστε δὲν ἶδεν ἡ γῆ ἡμέραν
Νυκτὸς τοιαύτης φαινοτέραν
Ἄφ' οὗ ἐκτίσθη.

Τότε, Πατρίς μου, εἰς τὴν γαλήνην
Τῶν σιγησάντων παθῶν ἐκείνην,
Τοῦ πολυθρήνου
Καποδιστρίου τιμᾶς τὴν μνήμην,
Τὴν σὴν λαμπρύνουσα μᾶλλον φήμην
Ἦ τὴν ἐκείνου.

Τῆς ἀρετῆς ἡ συκοφαντία
Ἦ σκληροτάτη δολοφονία
Πασῶν ὑπάρχει.
Ἄλλὰ ὁ χρόνος ἀψευδῆς μάρτυς,
Κατὰ ἀδίκων γνωμῶν ἀντάρτης
Νικᾷ καὶ ἄρχει!

ΛΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΥΔΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Καὶ ταῦτα ἄ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς, οὔτε
τοσαυτά ἐστίν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τιγὰ
διαρκῆ, οὔτ' ἀπογόντας ἄλλο τι πράτ-
τειν εἴῃ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου
βαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα.

(Δημοσθ. Ὀλυμπ. Γ'.)

Ἴδου καὶ πάλιν διὰ σέ, Ἑλλάς, πατρίς μου φίλη,
Ἄνοιγονται τῆς Μούσης μου τὰ τεθλιμμένα χεῖλη.

Εἰς σέ τὰ πάντα χρεωστεῖ, εἰς σέ τὴν ὑπαρξίν της,

Καὶ πᾶσαν ἠδονὴν αὐτῆς, καὶ πᾶσαν ἐμπνευσίν της.

Εἰς σέ λοιπὸν οἱ ὕμνοι της, εἰς σέ τὰ ἄσματά της,

Κ' εἰς σέ τὰ δάκρυά της!

Διότι εἶσαι μόνη, φεῦ! ἐπὶ τῆς ὑψηλίου

Ἄξια ὕμνου ἐνταυτῷ καὶ θρήνου αἰωνίου.

Αἰθερογείτων Ὀλυμπε! ποῦ οἱ σταυραετοί σου;

Ποῦ οἱ ἀνδρεῖοι Κλέπται σου, καὶ οἱ Ἄρματωλοί σου;

Ἄφ' οὗ δὲν λάμπουν ἀστραπαὶ ξιφῶν εἰς τὰς πλευράς σου,

Ἄφ' οὗ δὲν πίπτουν κεραινοὶ ἀπὸ τὰς κορυφάς σου,

Ἄφ' οὗ ὁ Τσῦρκος ἤσυχος σιμά σου διαβαίνων

Ἐπάνω βλέπει χαίνων

Τὸ ὕψος τῆς δξείας σου, αἰθρίης σου χιόνος,

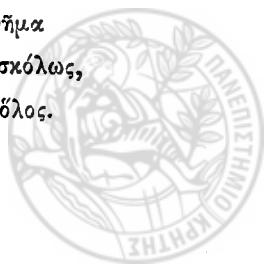
Νὰ ἦσαι ἔπαυσας Διὸς τερπικεράνου θρόνος!

Ἄναλαβε, ὦ γηραιὲ μονάρχα τῶν ὀρέων,
Τὴν πρώτην σου λαμπρότητα, τὸ κλέος τὸ ἀρχαῖον.
Ἄνάδος ἐκ τῶν σπλάγγων σου καὶ αὐθις πελωρίους
Θνητοὺς, οἵτινες ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρίου,
Τὸ μέτωπον ὑψηρῆς, καὶ λάσιον τὸ στῆθος,
Καὶ σιδηροῦν τὸ ἦθος,
Καὶ ἄλλον δὲν γνωρίζουσι θεὸν παρά τὸν Ἄρη,
Κ' ἀρκοῦνται εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦ τίτλου, *Παλληκάρη!*

Φεῦ! φεῦ! ὁ μέγας, ὁ ταχὺς ἐτιθασσεύθη λέων.
Κατέπεσεν ὁ γεραρὸς μονάρχης τῶν ὀρέων.
Αἱ χεῖρες πίπτουν χαλαραὶ τῶν ἀνδρικῶν του ὤμων,
Καὶ ὁ θολὸς του ὀφθαλμὸς δὲν πνέει πλέον τρόμον.
Εὐρεῖαν θέλει ἔκτασιν ὁ ἄνεμος νὰ πνήη,
Κ' ἡ θάλασσα νὰ βέη·
Ὅταν δὲν ἔχη πλέον τι ἡ φλόξ νὰ ἐπιβόσκη,
Συστρέφεται καθ' ἑαυτῆς, καὶ ἑαυτὴν βιβρώσκει.

Γνωρίζετε τῶν παλαιῶν Περσῶν τὴν καταδίκην;
Τὸν ἄνθρωπον συνέσφιγγον εἰς κεκλεισμένην θήκην,
Καὶ ἄφινον προκύπτουσαν τὴν κεφαλὴν του μόνον,
Ὅθεν εἰσήγετο τροφή παράγουσα τὸν φόνον.
Ἐκεῖ, ὀρθός, ἀκίνητος καὶ μὲ εἰδώλου σχῆμα,
Εἰς τὸ φρικτὸν του μνημα
Ὅ τάλας ἐναπέθνησεν ἀγρίως καὶ δυσκόλως,
Εἰς σκώληκας λυόμενος καὶ δυσωδίαν ὄλος.

Ὁ Ῥήγας ἐὰν θέλτε νὰ μάθετε ὁποῖαν
Ἐννοεῖ τῆς Ἑλλάδος του τὴν Αὐτοκρατορίαν,
Ὡ Ἕλληνας, ἀνοίξατε τὸν παμμεγέθη χάρτην,
Γραφέντα ἀπὸ τὸν σεπτὸν τοῦ ἔθνους πρωτομάρτυν.
Ὁ χάρτης οὗτος ἔγινε πρὸς χρῆσιν ὄχι παιδῶν,
Ἄλλὰ τῶν στρατοπέδων,
Καὶ εἶναι ἡ συμβολικὴ ἐπιστολὴ τῆς Σπάρτης
Ἦν εἰς τὸ ἔθνος ἔδιδεν ὁ τολμηρὸς ἀντάρτης.

Καὶ ἂν δὲν τὸν παρέδιδον βορὰν εἰς τοὺς τυράννους
Χριστιανοὶ ὠμότεροι ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους,
Δι' αἵματος θὰ ἔγραφε καὶ δι' αἰχμῆς σιδήρου
Ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὄρια τὰ ἐπὶ τοῦ παπύρου,
Οὐχὶ Μωάμεθ ἀπηνῆς, ἀλλότρια ἀρπάζων,
Ἄθώους ἐκβιάζων,
Ἄλλὰ μὲ ξίφος ἱερὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν,
Τὴν προπατορικὴν ἡμῶν ζητῶν κληρονομίαν.

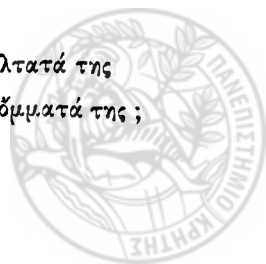
Ἡμεῖς δὲ οἱ ἀνάξιοι διάδοχοι ἐκείνου
Μετὰ καρδίας βλέπομεν καὶ ὀφθαλμοῦ λιθίνου,
Δουλοῦντας καὶ Θεσσαλοῦς καὶ Θρακῆς κ' Ἠπειρώτας,
Καὶ Μακεδόνας καὶ πολλοὺς ἐνδόξους Νησιώτας·
Καὶ δὲν ἀνάπτωμεν λαμπρὰν τὴν φλόγα τοῦ πολέμου
Ἄπ' Ὀθρου ἕως Αἴμου,
Νὰ φύγωσιν οἱ βάρβαροι, νὰ μὴν ὑπάρχη ἔτι
Ὁ ἀναχρονισμὸς αὐτὸς εἰς τὰ παρόντα ἔτη.

Τὸ πάλαι μὲ τριάκοντα Ἑλλήνων χιλιάδας
Κατέστρεψε τὰς παμπληθεῖς τοῦ Πέρσου μυριάδας
ἽΟ Μακεδῶν Ἀλέξανδρος διὰ τοῦ μόνου θάρρους,
Τῆς δόξης ὅτι πολεμεῖ ὁ Ἕλλην τοὺς βαρβάρους.
Ἦ δὲ Ἀσία ἔκπτωτος τοῦ ὄγκου τοῦ πολλοῦ της,
Ἐκ τοῦ χρυσοῦ βηλοῦ της
Κατέβη, καὶ προσάγουσα μ'εὐλάβειαν τὰ χεῖλη,
Τὰ κράσπεδα τοῦ Ἕλληνοσ Μονάρχου κατεφίλει.

Πλὴν τῶρα ὅπου στήσωμεν τὸν μαῦρον ὀφθαλμόν μας,
Καὶ ὅπου τοῦ δρίζοντος στραφῆ τὸ πρόσωπόν μας,
Ἦ αὔρα ἥτις ἔρχεται μᾶς ψιθυρίζει θρήνον,
Καὶ ἀπὸ δάκρυα ὑγρά ὑπάρχει τῶν Ἑλλήνων.
Παντοῦ δὲ ὅπου ἄνθη μας τὴν γῆν κατακοσμοῦσιν,
Ἐκεῖ περινοστοῦσιν
ἽΘωμανοὶ παρόμοιοι μὲ ἔθνος βρυκολάκων
ἽΟσοι τοὺς ζῶντας ἐνοχλοῦν ἀφήσαντες τὸν λάκκον.

ἽΩ Ἵ ποιός ποτε δέσμιος ἐλεύθερος καλεῖται
ἽἘὰν ἡ μία χεὶρ αὐτοῦ ἐλεύθερα κινῆται,
ἽἘνῶ τὸ ἄλλο σῶμά του καὶ τὰ λοιπά του μέλη
ἽἮ σαρκοφάγος ἄλυσος δεσμεύει καὶ συστέλλει ;
ἽἮ ποία εἰς τὴν τάλαιναν μητέρα εὐφροσύνη
ἽἘν λυτρωθῆ ἐκείνη,
Καὶ περιβλέπη κύκλωθεν αὐτῆς τὰ φίλτατά της
ἽΣτρεβλούμενα καὶ θνήσκοντα ὑπὸ τὰ ὄμματά της ;

ὦ Θεσσαλία ! ἡμῖς αἰὼν συνεπληρώθη
Ἄφοῦ δ' Ῥήγας σου νεκρός· οἱ δὲ θερμοὶ του πόθοι
Ἄπλήρωτοι, ἀτέλεστοι ! ἡ λύπη σου καὶ ζῶντα
Τὸν ἔθλιβεν, ἡ λύπη σου τὸν θλίβει καὶ θανόντα.
Ἢ δὲ Σκιά του τῆς Στυγὸς ἀκολουθεῖ τὸ κῦμα
Με τεθλιμμένον σχῆμα,
Καὶ κλαίει, καὶ ἀνάπαυσιν δὲν ἔχει ἡ ἀθλία,
Ἐνόσω κύπτης δουλικὸν αὐχένα, Θεσσαλία !

ὦ Ἥπειρος, ἐράτεινὴ πατρίς τῶν Ζωσιμάδων !
Εἰς τῶν βουνῶν σου τὰς πτυχάς, βουνῶν πολυδειράδων,
Ὅπου πλανᾶται ἀετὸς ἐντὸς νεφῶν ἐσχάτων,
Τὸ Σοῦλι κεῖται, φωλεὰ ἡρώων ἀθανάτων.
ὦ Σοῦλι, ὡς μετέωρον λαμπρὸν ἠκτινοβόλεις
Εἰς ἐποχὰς ἐξώλεις,
Κ' εἰς τοὺς τυράννους ἄκουσμα ὑπῆρχες ἀπευκταῖον,
Πλὴν τῶρα οὐδ' ἀκούεσαι ἐὰν ὑπάρχεις πλέον.

Δέξαι καὶ σὺ τῶν φλογερῶν δακρῶν μου τὸν φόρον,
Μήτηρ τοῦ πρώτου τῶν σοφῶν καὶ τῶν δορυκτητόρων (α)
Περικλεῆς βασίλισσα ποτὲ τῆς οἰκουμένης,
Μακεδονία, παίγιον οἰκτρὸν τῆς εἰμαρμένης !
Ἐντὶ τῶν τόσων σου νικῶν, τῶν τόσων σου θριάμβων,
Μετ' ὀφθαλμῶν ἐκθάμβων,
Σὲ βλέπω τῶρα ταπεινὴν, τὴν πάλαι σεβασμίαν,
Τῶν ταπεινῶν θεραπαινῶν τῆς τυραννίας μίαν.

(1) Ἀριστοτέλους καὶ Ἀλεξάνδρου.

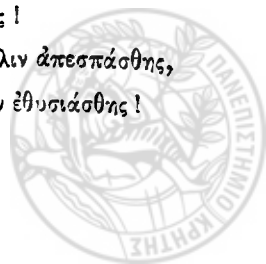

ὦ Θράκη, τὸν ἠδυεπῆ Ὀρφέα ἡ τεκοῦσα,
Τὰς χώρας σου διέρχεται ἡ θλιβερά μου Μοῦσα,
Ἐκ τῆς ὠλένης πένθιμον τὴν λύραν της κρεμῶσα,
Καὶ ὄλας τοῦ μετώπου της τὰς δάφνας ἀποσπῶσα.
Ἄς σὲ θρηνῆ διὰ παντὸς μετὰ φθογγῆς ἐμμούσου
Ἡ λύρα τοῦ υἱοῦ σου,
Ἡ λύρα ἥτις ἔθελγεν τὰ ἄγρια θηρία,
Ἄλλ' ὄχι τόσον ἄγρια καθὼς ἡ τυραννία!

ὦ πόλεις τῆς Ἑλλάσσοιο, Ἀσίας ἑλληνίδες,
Αἰώνια Ἀσιανῶν τυράννων παλλακίδες,
Εἰς τοὺς ὠραίους κόλπους σας ὁ τῆς Ἑλλάδος σπόρος
Ῥιφθείς ποτε ἀνέδραμε λαμπρὸς καὶ καρποφόρος.
Ἄλλὰ τοὺς κλώνας βάρβαρος κατέκοψε πολλακίς
Περσίας ἀκινάκης,
Καὶ τώρα ὁ Ὀθωμανὸς μὲ βέβηλον τὸν πόδα
Ὑβρίζει καὶ καταπατεῖ τ' ἀμάραντά σας ῥόδα!

ὦ Σάμος, χεῖρας σὺ ἀβράς δὲν φέρεις καὶ ἀμάχους,
Ἄλλ' Ἀρης κείται σιδηροῦς εἰς τοὺς ὑγροὺς σου βράχους,
Κ' εἰς τὴν λαμπρὰν σου ἔδειξας κατὰ τυράννων πάλην
Ὅτι εἰς μάτην γείτονα δὲν ἔχεις τὴν Μυκάλην.
Διὸ καὶ τὴν γλυκεῖάν σου ἐλευθερίαν εἶδες·
Πλὴν μάταιαι ἐλπίδες!

Ἀπὸ τοὺς φίλους κόλπους της καὶ πάλιν ἀπεσπάσθης,
Κ' εἰς τῆς Ἀνάγκης τὸν δεινὸν βωμὸν ἐθυσιάσθης!

ὦ Κρήτη . . . Ἄλλ' ἡ Μοῦσά μου δὲν προχωρεῖ, ἐπέχει.
Δακρύων χεῖμαρρος ὑγρὸς τὸ πρόσωπόν της βρέχει.
Λύπης ἐκάλυψεν ἀχλὺς τοὺς θεῖους ὀφθαλμοὺς της,
Καὶ ἡ φωνή της πνίγεται ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς της.
Τὸ πλήκτρον ἔρριψε χαμαί, δὲν τὴν εὐφραίνει πλέον
Τὸ ἄσμα τὸ ὠραῖον,
Ἄλλ' ἐπὶ τῆς κιθάρας της, ἴπου μαύρη σκέπη κρύπτει,
Πένθιμον καὶ βαρυαλγὲς τὸ μέτωπόν της κύπτει.

~~•••••~~

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Εἰς τῆς νεότητος τῆς πρώτης
Τοὺς χρόνους τοὺς τρισευτυχεῖς,
Σύντροφον εἶχα πιστὸν φίλον,
Μιᾶς πατρίδος καὶ ψυχῆς.

Μακρὰν τῆς τύβης τῶν ἀνθρώπων,
Ἐλεύθεροι ὡς τὰ πτηνὰ,
Περιετρέχομεν λειμῶνας,
Δάση, κοιλάδας καὶ βουνά.

Αἱ ἐξοχαὶ ὁμοῦ μᾶς εἶδαν
Τοῦ εὐφροσύνου Κουκλουζᾶ,
Τοῦ εἰδύλλιακοῦ Βουρνόβα
Καὶ τοῦ ῥοδοστεφοῦς Βουζᾶ. (α)

(α) Κωμοπόλεις τῆς Σμύρνης.

Κ' αἶ ῥοδοδάφναι εἰς τὰς ὄχθας
Τοῦ Μέλητος τὰς παμφαεῖς,
Ἵπου τὸν Ὅμηρον παιδίον
Ἐθήλαζεν ἡ Κριθηΐς.

Τῆς φύσεως ἡ δρασίς μας
Ἦτο καθρέπτῃς φαινὸς,
Καὶ αἰσθημάτων ἡ ψυχὴ μας
Ἀπέραντος ὠκεανός.

Τῆς αὔρας παρηκολουθοῦμεν
Τοὺς μυστικούς ψιθυρισμούς,
Καὶ τῶν νεφῶν εἰς τοὺς δρυμῶνας
Τοὺς αἰφνιδίους σκιασμούς,

Τῆς φιλερήμου εἰς τοὺς θάμνους
Τρυγόνος τὴν δειλὴν φθογγὴν,
Καὶ τῶν γεράνων εἰς τὰ νέφη
Τὴν μετοπωρινὴν κλαγγήν.

Ὁ φίλος ἔκτοτε ἐκεῖνος
Ἄλλοίαν ἔκλεξεν ὁδόν,
Καὶ τῆς τυφλῆς θεᾶς τὸν εἶδα
Ἐνθερμον λάτριν κ' ὀπαδόν.

Ἐγὼ τὰς ἔξεις τὰς ἀρχαίας
Ἀείποτε διατηρῶ,
Εἰς κλίματα μετέβην ἄλλα,
Πλὴν τὴν αὐτὴν ψυχὴν φορῶ.

Και παρακολουθῶ τῆς αὔρας
Τοὺς μυστικὺς ψιθυρισμοὺς,
Και τῶν νεφῶν εἰς τοὺς δρυμῶνας
Τοὺς αἰφνιδίους σκοτασμοὺς,

Τῆς φιλερήμου εἰς τοὺς θάμνους
Τρυγόνος τὴν δειλὴν φθογγήν,
Και τῶν γεράνων εἰς τὰ νέφη
Τὴν μετοπωρινὴν κλαγγήν!

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ.

Ἡ φυλὴ δὲν εἶναι μία τῶν πτηνῶν τῶν ἡδυφώνων,
Οὐδὲ ποιητῶν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἓν γένος μόνον.

Ἄπ' αὐτοὺς μακρὰν τῆς Τύχης πνέουνοί βαρεῖς χειμῶνες.
Ἡ ζωὴ των ὅλη ἔαρ εἶναι ἓν παντοτεινόν,
Ἐαρ ὅπου αἰωνίως φαιδραὶ ψάλλουν ἀηδόνες
Ἐπὸ εὐδίων καὶ πλήρη ἀμβροσίας οὐρανόν.

Τῆς ψυχῆς ἐκείνων πάλιν Ἄδης ἀφεγγῆς τὰ βάθη·
Ἡ καρδία των ἐτέθη ἐπὶ ἄκμονος δεινῶν,
Ὅπου Κύκλωπες ἀκμηῆτες τὴν σφυρηλατοῦν τὰ Πάθη,
Κ' εἰς βαρὺν τὴν μεταβάλλουν καὶ βροντώδη κεραυνόν!

Ἡ φυλὴ δὲν εἶναι μία τῶν πτηνῶν τῶν ἡδυφώνων,
Οὐδὲ ποιητῶν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἓν γένος μόνον.

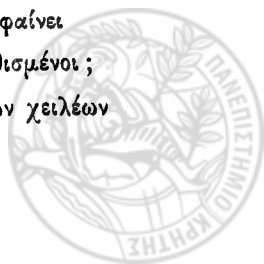
Ἀναπαύεται ὁ φίλος τῶν Ἑρώτων Ἀνακρέων
Ἵπὸ τοῦ καλοῦ Βαθύλλου τὴν ἐρωτικὴν σκιάν,
Κ' εἰς ἀτμούς γλυκείας μέθης τὰς μερίμνας διαχέων
Ψάλλει τὸ ποτὸν τῆς Κύπρου καὶ τῆς Κύπρου τὴν θεάν.

Πλὴν τὸν Βύρωνα σπαράττει ἡ ἀκοίμητος ὀδύνη·
Κόλασιν παντοῦ εὐρίσκει, κ' εἰς τοὺς κόλπους τῆς τρυφῆς.
Εἰς τὰ χεῖλη του πικρίαν πᾶσα ἡδονὴ ἀφίνει.
Κ' εἰς τὸν κόσμον ὅλον βλέπει θέατρον καταστροφῆς.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

Νύκτα κ' ἡμέραν ἐμπρὸς εἰς θεῖον
Λίθινον κάλλος ὁ Πυγμαλίων,
Ἄϋπνος, ἄσιτος, μὲ τὸ γόνυ
Εἰς γῆν, τοιαῦτα οἰκτρῶς ἐφώνει.
«Στρέψε ἰδέ με, σκληρὰ, λυπήσου!
Ὡς πότ' οἱ τύραννοι ὀφθαλμοί σου,
Ὅπου ὁ Ἑρως, Ἑρως ὑφαίνει
Πῦρ, εἰς ἐκστάσεις βεβυθισμένοι;
Τῶν μελιχρῶν σου, σοφῶν χειλέων

Τὴν σιγὴν λύσε, ὦ ! λύσε πλέον !
Ἦ ἂν δὲν θέλῃς, καὶ μάττην χύνω
Φωνάς καὶ δάκρυα, τί ἐκεῖνο
Τί τὸ μειδίαμα μ' ἐκτοξεύεις
Δι' οὗ μὲ τήκεις καὶ μὲ φονεύεις;
Θεοὶ Ὀλύμπου, θεοὶ θαλάσσης, -
Θεοὶ τῆς φύσεως συναπάσης,
Ἴδετε κάλλος ποτὲ τοιοῦτο,
Κ' εὐπρεπὲς τόσον κ' ἄτεγκτον οὕτω;
Εἰς ἄλσος θέλω, βράδων ἐν μέσῳ
Ἀπαλῶν φέρων νὰ σὲ ἐκθέσω,
Πρὸς τὴν ἡλίου ἀγνὴν ἀκτίνα,
Ἴσως ἢ αὔρα ἥτις ἐκεῖνα
Ἦτις ἐμπνέει καὶ τ' ἀναπτύσσει,
Ἴσως αὐτὴ σὲ ζωογονήσῃ !
Ὡ τέκνον, γέννημα τῆς πυρίνης
Ψυχῆς μου, σχῆμα, εἰκὼν ἐκείνης
Τῆς παιδιόθεν μ' ἐπιφοιτώσης,
Τῆς πανταχόθεν μοι προσγελώσης
Μορφῆς αὐλοῦ, ἀλήπτου, ἕως
Ἦ βακχευθεῖσα σμίλη ἐνθέως
Εἰς λίθον ἔγλυψε τ' ὄνειρόν μου ,
Καὶ σὲ παρήγαγ' ἐνώπιόν μου !
Ἴδου τῆς Ἥθης ὠραιότερα
Πολὺ, τὰ μέλη σου ὡς ἡμέρα
Ῥοδόχρους, φέγγος λευκὸν ἀκτίνων.
Ἦ ἀπαλή σου κόμη ὡς κρίνων

Δέσμη, γλυκείαν στάζουσα δρόσον·
Εἰς τὸ ὑγρὸν σου ὄμμα δὲ κνώσσων
Ἔρωσ σαλεύει βέλη λαθραῖα.
Πῶς! τόσον εἶσαι, τόσον ὠραία
Καὶ τ' ἄγνοεῖς! Πνεῦμα, πνεῦμα, τάλας!
Πῶς νὰ σὲ δώσω! εἰς τὴς ἀγκάλας
Ἐλθὲ καὶ πάλιν αὐτὰς, ψυχὴ μου,
Ἀγαπητὴ μου, ἀγαπητὴ μου!»
Κ' ἐνῶ παράφορος τὴν ἐλάλει,
Κ' ἐνῶ τ' ἀναίσθητα θλίβων κάλλι
Τὸν λίθον ἔθαλπε πρὸς τὸ στήθος,
Παλμὸν ἀντέδωκ' αἴφνης ὁ λίθος.
Δὲν εἶναι ὄναρ; δὲν εἶν' ἀπάτη;
Ἦχι! φωνὴ μαγευτικωτάτη
Ἦς ἀπὸ ὕπνου ἢ ἐκ βυθίων
Ἦδάτων ἔκραξε, *Πυγμαλίων!*
Ἦ ἀλαδᾶστρινος δὲ ἠπλώθη
Χεῖρ, κ' εἰς ἀγκάλισμα ἐκολπώθη·
Καὶ λυγισθεῖσα ἠ δέρη, φίλου
Ἦκλιν' ἐπάνω πρῶτα τραχήλου!
Δις, τρις εὐδαίμων ὁ Πυγμαλίω
Τὸ ὄνειρόν του ὅτι τὸ θεῖον
Μόνος ἀπήλαυσε πάντων ὅσοι
Ἦρωτας ὄχι θνητοὺς ἐρώσει!

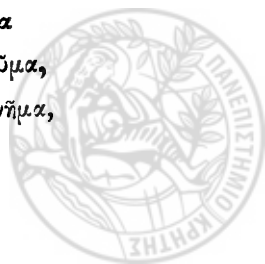
ΛΕΥΚΑΣ Ἡ ΣΑΠΦΩ.

• Ἐμφ̄ μαινόλα θυμῶ •
(Σαπφώ.)

Τῆς Ἀσιάτιδος Αἰολίδος
Εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ εἰς σὲ τὸ εἶδος
Καλὴ ἐπίσης, ὦ Ἴωνία,
Ἰερῶν ἔστη ποτὲ χορεία
Ἄοιδῶν, μέλος διὰ στομάτων
Κάλλιστον πνέουσα ἀθανάτων,
Ὡς μελαμφύλων ἐντὸς δενδρώνων
Μουσικῶν ἄμιλλαι ἀηδόνων.
Ἄλλὰ εἰς πάθος, εἰς πῦρ, εἰς γόους
Λιγεῖς, εἰς ἔρωτας πολυθρόους
Πολὺ τοὺς ἄλλους ἐνίκα μία
Πάντας, ἢ θήλεια ἢ Λεσβία.
Τοῦ θνητοῦ μέρους καὶ ἐπιγείου
Αὐτῆς τὰ κάλλη ὡς ἠφαιστείου
Ἐπ' ὄρους θάλλοντες ἦσαν κῆποι,
Ἵψ' οὐς ὁ Ἔρωσ ἐμυδροκτύπει.
Εἰς θνητὸς, ἄφρων θνητὸς, ἀγκάλας
Κ' ἔρωτ' ἀπέβαλ' ἐκείνης τάλας
Δι' ἦν τρισμακάρο ὁ αἰὼν ὅστις,
Ἄνταυγασθεῖς ἐκ τῆς λάμψεώς της,
Νὰ εἴπη δύναται φιλοτίμου

Πλήρης μανίας, Εἶν' ἰδική μου !
Ἄλλὰ ἐκείνη, φεῦ ! ἐν ἀνίαις
Κ' ἐν κατασχύνῃ καὶ ἐν μανίαις,
Οἰκτρὰ καὶ μόνῃ ἀπὸ τοῦ βράχου
Τούτου, ἐντὸς τοῦ πολυταράχου
Ἐπιπτε κύματος πελαγίου,
Πολυταράχου ἔρμαιον βίου.
Ἐκεῖ ἡ βάρβιτος συνετρίβη,
Κ' ἡ αἰοιδὸς κ' ἡ ματαία ἦθη,
Κ' ὁ δεινὸς ἔρωσ με τὴν καρδίαν,
Καὶ ἡ πνοὴ μετὴν ἀρμονίαν!
Καὶ τῶρα ὅταν φαιδρὰ γαλήνη
Τὰ γλαυκὰ κύματα ἀπαλύνη,
Εἰς τὸ βρεμβάζον ὄμμ' ἀνατέλλει
Πολλάκις ὡς τις λεπτὴ νεφέλη,
Ἄμυδροι, ἄμορφοι χαρακτῆρες,
Σκια βλεφάρων, εὐπήχεις χεῖρες,
Μέλαιναι κόμαι περὶ αὐχένα
Λευκὸν, πλὴν ὅλα συγκεχυμένα.
Ὅμιχλη, εἶδωλον ἐκ δακρῶν,
Σχῆμα ἀμφίβολον τὸ ὁποῖον
Ἐν ἐλέμμῃ δεύτερον ἀφανίζει,
Καὶ πάλιν ἄλλο ἐπανακτίζει.
Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ γελῶσα
Δακρῶν εἶναι κάλπη, ὅπως
Ἐβρέυσαν ἔκπαλαι εἰς τὸ κύμα,
Τῆς πολυτλήμονος κόρης μνήμα,

Ὅποσα ἔρρευσαν καὶ θὰ ρέουν
Ἐνόσω ναῦται τὸν πόντον πλέουν,
Καὶ ἀτενίζουσι πρὸς τὴν Λευκάδα,
Τὴν θαλασσόβρεκτον Ναϊάδα.
Καὶ τῆς ἐμῆς καρδιοδονήτου
Στεναγμὸς ἔπνευσεν εἰς βαρβίτου,
Καὶ ἀνσμίχθη μὲ τοὺς ἀέρας
Ἄσθενές Μούσης ἀδελφῆς γέρας !

~~•••••~~

ΜΥΡΤΩ.

Κάποτε, Μυρτῶ γλυκεῖα, βλέπω εἰς τὸ ὄνειρόν μου,
ἽΟνειρον σκληρόν! πῶς θνήσκεις καὶ νεκρὰ ἐνώπιόν μου
Κεῖσαι, καὶ ἐγὼ τὸ σῶμα τὸ νεκρόν σου περιβάλλω,
Καὶ δὲν στέργω κατ' οὐδένα τρόπον νὰ σὲ ἀποβάλω.
ἼΗδη ἀπτομένας βλέπω τὰς λαμπάδας τὰς πενθίμους,
Καὶ ἀκούω ἱερέων μελωδίας νεκρωσίμους,
Καὶ ἀρχίζω νὰ φωνάζω ἄγρια, νὰ πίπτω κάτω,
Καὶ νὰ πλαταγῶ τὰ στήθη, καὶ τὰς κόμας νὰ σπαρατῶ,
ἼΕως οὐ εἰς τὰς φωνάς μου, εἰς τὰ δάκρυα τὰ τόσα,
ἼΕντρομος ἢ γηραλέα μήτηρ μου ἀναπηδῶσα
Εἰς τοὺς κόλπους τῆς με βάλλει, καὶ, Παιδίον, τί φωνάζεις;
ἽΟνειρον, μὲ λέγει, εἶναι, ὄνειρον, καὶ μὴ τρομάζης !

ΝΑΪΣ.

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΣΕΝΙΕΡΟΥ).

ὦ δράμε, Χρόμι, σ' ἀγαπῶ, εἴμ' εὐμορφὴ καὶ νέα,
Εἶμαι ὡς Ἄρτεμις σεμνή, ὡς Ἄρτεμις ἀχμαῖα.
Καὶ ὅταν τὰ προσέσπερα, ἐμπρὸς εἰς τοὺς ποιμένας
Περνώ μὲ κόμην ἄπλεκτον καὶ μὲ γυμνάς ὠλένας,
Ἄν εἶναι ἡ Ναῖς θνητὴ ὡς τὰς λοιπὰς διστάζουν,
Μὲ ἀτενίζουσαν φεύγουσαν, καὶ, ὦ τί κάλλος! κράζουσαν.
Εἰς θάλασσαν νὰ μὴ ἐμβῆς ποτὲ, ὦραία κόρη,
Μὴ εἰς θεὰν μεταβληθῆς, καὶ οἱ θαλασσοπόροι
Ἐπικαλοῦνται, βλέποντες τὴν μαύρην καταγιγίδα,
Καὶ τὴν λευκὴν Γαλάτειαν καὶ τὴν λευκὴν Ναΐδα.

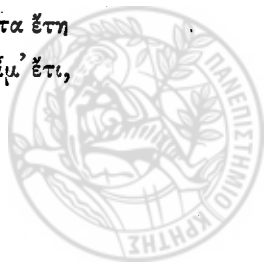

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΜΑΔΡΥΑΣ.

Χίλιοι τὴν χλοεράν μου κόμην ὕβρισαν χειμῶνες,
Ἄλλ' ὡς ἔαρ μειδιάση, πάλιν φύονται οἱ κλώνες,
Πάλιν θάλλω.

Τὰ δὲ πρῶτά μου ἀπέχουν ἀπὸ τὰ παρόντα ἔτη
Τόσον, ὥστε μὲν γνωρίζω μία κ' ἡ αὐτὴ εἴμ' ἔτι,

Ἦ ὄν ἄλλο.

Τίς ἐθρόησεν ἠδέως ; προσφιλοῦς συναδελφῆς μου
Τὴν μολπὴν ἀκούω ; ὄχι· βορβῶς ἔπνευσεν, ἡ δρῦς μου
Ψιθυρίζει.

Τάλαινα, παρὰ τὸν νόμον ὅτι ἐπιζῆς τῆς μοίρας
Λησμονεῖς ; ἡ αὔρα ἥτις ἤρθη τὸ μακρόν σου γῆρας
Ὀνειδίζει.

Ἄλλοτε καὶ τῶν ἀνθρώπων ἠκμαζε τὸ γένος· τότε
Ἄνδρες ἤρχοντο εἰς τ' ἄλση ταῦτα θηρευταί, ἀγρόται,
Μὲ τὰς ἄρκους.

Ἐκ τῆς λόχμης του δ' ὁπότε ἔβαινεν ὁ θῆρ βραδέως,
Ὡς αὐτοὺς οὐδ' ὁ Ἀπόλλων ἦτον τόσον ἡ γενναῖος
Ἡ ποδάρκης.

Πλὴν τὴν ἀσφαλῆ του ἄγρην ὁ τιτρώσκων νεανίας
Δὲν ἐγνώριζε καὶ ποίας πληγὰς ἔστελλε κρυφίας,

Ποῖα βέλη,

Εἰς τὴν νύμφην ἥτις ἄπνους πικρομένου' ἀοράτως,
Φεῦ! καὶ τὴν ὁποῖαν ὄλον τῆς θεότητος τὸ κράτος
Δὲν ὠφέλει!

Κ' ὑπὸ τὴν σκιάν μου ὅταν ἤρχετο, μὲ ποῖον ζῆλον
Αὔρας πρὸς ἀναψυχὴν του ἐκ τῶν σκισρῶν μου φύλλων
Ἵπεκίνουν!

Ὅτι φίλτερος μὲ ἦτον ἀπὸ τοὺς σκαιοὺς Τιτύρους
Οἵτινες τὰς ἀκοάς μου ἤρχοντο μ' ἀσέμνους λήρους
Νὰ μολύνουν!

~~Ἐπιγραφή~~

ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Ποτέ σου εἰς τὸν μάταιον αὐτὸν καὶ πλάνον βίον,
Εἰς πρόσωπον ἀληθινὴν ἀγάπην νὰ μὴ βάλῃς.

Θὰ εὐρεθῆς Ἰξίων

Φρούδην σκιὰν ἐνστερνιασθεὶς ἐντὸς κενῆς ἀγκάλης.

Αὐταὶ αἱ χαριτόπλαστοὶ μορφαὶ ἴπου σὲ μαγεύουν

Κ' ἐρωτικὰ σὲ νεύουν,

Φάσματα εἶναι καὶ αὐταὶ καὶ τὰ τερπνὰ των δῶρα.

Εἰς τὸ μηδὲν ἐνδέχεται νὰ σβύσουν τώρα τώρα.

Ἐν μόνον κρῶν μνημα

Θέλει σοῦ μείνει κτῆμα,

Νὰ θρηνωδῆς, νὰ τήκεσαι, χωρὶς εἰς τὸν αἰῶνα

Φωνή τις ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τόσῃν ἀλγηδόνα.

Ἐντρύφησον εἰς τὰ τερπνὰ ὅσα χαρίζ' ἡ φύσις,

Εἰς τὴν κρυφὴν παγίδα

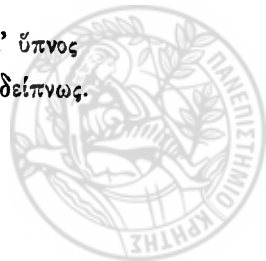
Προσέχων τὴν ἀσπαίρουσαν καρδίαν μὴ ἀφήσης.

Αὐτὰ σοὶ παραινῶ ἐξ ὧν ἐγνώρισα καὶ εἶδα.

ΟΝΕΙΡΟΝ.

Τὴν ἐνθυμούμην κ' ἔκλαια κ' ὕπνος
Μ' ἤυρεν ὡς βρέφος θρηνοῦν, ἀδείπνως.

Κ' εἰς τ' ὄνειρόν μου, (γλυκεῖα πλάνη!)
Ἦ μαγική της, θεῖα μ' ἐφάνη
Μορφή, ὅποια ὅτε τὸ πρῶτον ...
Ναί, μειδιῶσα, φαιδρά, Ἐρώτων
Ἀδελφί. "Ὅλα, ἔλα, κ' ἡ ὥρα
Κ' ἡ θέσις, ὅπως εἰς μυροφόρα
Ἵ λιγυρόπνους Ζέφυρος πνέων
Δένδρα, ἀπέσπα βροχὴν ἀνθέων,
Κ' ἐρωτικῶς τὰ κατετυράννει,
Ὡς νὰ μὴν ἔμελλε νὰ μαράνη
Ποτὲ χειμῶν τὴν νεότητά των
Κ' εἰς τὸ πυκνόφυλλον σκῆνωμά των,
Ὡς νὰ μὴν ἤθελον λήξει ν' ἄδουν
Ποτὲ, πτηνὰ ἐγλυκοκελάδουν!
Ὡς τότε εὐδαίμων τὴν ἐθεώρουν,
Κ' οὐδὲ ἠρώτων, οὐδὲ ἠπόρουν,
Πῶς χρόνον τόσον ὠρφανευμένοι
Πάλιν εὐρέθημεν ἐνωμένοι!
Ὡ ἔρχου, ἔρχου, ψυχὴ φιλτάτη,
Φάσμα, ἢ ὄνειρον. "Ὀλ' ἀπάτη
Εἶν' εἰς τὴν γῆν τῶν ματαιοτήτων
Κ' ἡ εὐτυχία μας ὄναρ ἦτον!
Ἀφότου σ' ἔχασα, ἡ ψυχὴ μου
Εἰς σκότος μένει, κ' οἱ ὀφθαλμοί μου
Ἐγειναν δύω πηγαὶ δακρύων,
Ἐ' ἀλμυρὸν ὅθεν ἀπαύστως βρῦον
Καὶ τὸν χειμῶνα νᾶμά των τρέχει,
Κ' οὐδὲ τὸ θέρος στεριευμὸν ἔχει!

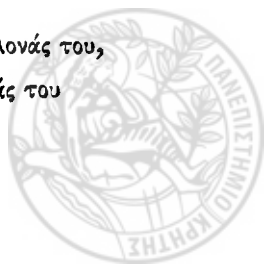
Ο ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Ποία οὐράνιος μελωδία !
Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν γαλήνην ποία
Χεῖρ θελκτικά
Τὴν νυκτιλάλον κιθάραν κρούει ;
Τὸ ἄστρον κλίνει καὶ τὴν ἀκούει
Ἐρωτικά.

Στροφαὶ γλυκεῖαι ! ἐκφράσεις πάθους
Ἀντιλαλοῦσαι μέχρι τοῦ βάθους
Τῶν καρδιῶν.
Μινυρισμοὶ ὡς τῆς ἀηδόνος,
Λαρυγγισμοὶ ὡς οἱ τῆς τρυγόνος,
Τέρψεις θεῶν !

Τὸ πᾶν κοιμᾶται, ἄνθρωποι, φύσις.
Τὸ πᾶν κατέχει σιγὴ ἐπίσης
Νυκτερινή.
Καὶ μεταξὺ τῆς κοινῆς εἰρήνης,
Τῆς ἀναπαύσεως καὶ γαλήνης,
Μία φωνή,

Φωνὴ θρηνώδης ἄγρυπνος μένει,
Καὶ εἰς λιγείας ἐκρηγνυμένη
Παραφοράς,
Κλαίει τὸν κόσμον, τὰς καλλονάς του,
Καὶ τὰς χαρὰς καὶ τὰς ἡδονάς του
Τὰς τρυφεράς.

Πῶς ὄλα φεύγουν, ὄλα περῶσι,
Ὅλα εἰς ἄγνωστον καταντῶσι
Τέρμα μαζῆ·
Καὶ ἀπὸ τόσον θόρυβον, οἴμοι !
Οὐδὲ ἡ ἔρημος μαύρη μνήμη
Δὲν ἐπιζῆ !

~~•••••~~

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ.

Ὅταν, ὦ Ναὲ παρθένε τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς,
Ὡς μετέωρον ὠραῖον
Εἰς γλαυκὸν αἰθέρα πλέων
Μὲ τοῦ Φοίβου τὰς ἀκτῖνας παίζης τὰς ἑσπερινάς·
Καὶ αἰ στίλβουσαι γλυφαὶ σου ὡς νὰ ἔλαβον ψυχὴν
Ὶρίπτουν βλέμματα, γελῶσι,
Καὶ συστρέφονται καὶ ζῶσι,
Καὶ τῆς Πύρρας ἐνθυμίζου τὴν μυθώδη ἐποχὴν·
Σ' ἀτενίζω κ' ὑποπτεύω μήπως εἶσαι τις χρυσοῦ,
Μήπως εἶσαι τις γλυκεῖα
Χρόνου ἄλλου ὀπτασία,
Κ' ἡ ψυχὴ μου τρέμει αἴφνης μὴ ἐξαλειφθῆς καὶ σύ !
Ὶπειδὴ ἐνόσω μένεις ἐκεῖ ἄνω τηλαυγῆς,
Οὐδὲ ἡ ψυχὴ ἐχάθη
Ὶτις ἔργα ἐπειράθη
Ὶξὶ ἀθανάτου ἄλλου κόσμου ἢ αὐτῆς τῆς γῆς.

Τῆς γῆς ὅπου ὅλα ρέουν, ὅλα σβύνουν ὡς σκιά,
Καὶ πᾶν ἐξοχον καὶ θεῖον
Πνεῦμα διαρκὲς μνημεῖον
Μάτην κατὰ τοῦ Ὀλέθρου ν' ἀντιστήσῃ κοιτιᾶ.

Πόλις ἄλλοτε ἐνταῦθα ὡς μεῖ ἄστρα οὐρανός,
Πλήρης ἔλαμπε θαυμάτων
Καὶ ναῶν καὶ ἀγαλμάτων,
Καὶ τῶν ἄστρον σὺ ἐκείνων ἦσουν ὁ αὐγερινός.

Ἄλλ' ὁ Χρόνος ἴχνος πρῶτον θέτων ἄψοφον ποδῶν,
Τὸν πολίτην καὶ τὴν πόλιν
Φεύγει συναρπάσας ὄλην,
Καὶ τοὺς τάφους ἀνατρέψας, καὶ σκορπίσας τὴν σποδὴν.

Καὶ ἀφίνει τῆς πικρᾶς του νίκης τρόπαιον, τινὰ
Λεῖψανα μεμονωμένα,
Στήλην μίαν, ναὸν ἕνα,
Ὅπου ἔρχονται καὶ κλαίουں τῆς ἐρήμου τὰ πτηνά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ.

Ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ προβαίνεις, καὶ ὁ νοῦς μου εἰς ἀπάτην
Τὸν ἀρχαῖον εἰς σὲ βλέπει τοῦ αἰθέρος διφρηλάτην
Νεανίαν.

Εἰς τὴν δεξιάν σου, ἀναξ, μάστιγα χρυσοῦν βαστάζεις,
Καὶ τῶν ἵππων σου τὸ ἦθος τὸ θυμοειδὲς δαμάζεις
Καὶ τὴν βίαν.

Οἱ σεμνοὶ θεοὶ παρῆλθον τῆς Ἑλλάδος καὶ μεγάλοι.
Ὅρθος μένεις, ἐνῶ ὄλοι, ὄλοι ἔκλιναν οἱ ἄλλοι,
Σὺ ἀκόμη.

Ἄσβεστον τὸ πῦρ σου μένει, καὶ ἀθάνατος ἡ δόξα,
Καὶ λαμπρὰν ἐπ' ὤμων φέρεις τὴν φαρέτραν καὶ τὰ τόξα,
Χρυσοκόμη!

Ποῦ οἱ χρόνοι ὅτε πλέον τῆς χρυσοῦς σου λαμπηδόνος
Ἔστιλθε τὸ κάλλος ἔτι νεαρὸν τοῦ Παρθενῶνος
Καὶ ἀχμαῖον,

Ὅτε ὅπως ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου,
Ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τῆς τοῦ Φειδίου,
Ἔαρ πνέων;

Ἐμπροσθέν σου συγκροτοῦνται μάχαι, πυρπολοῦνται πόλεις,
Καὶ τὸ πρόσωπον πολλακίς μεταβάλλεται τῆς ὄλης
Οἰκουμένης.

Θεωρὸς σὺ ὄλων τούτων, περὶ οὐδενὸς φροντίζεις,
Εἰς τὸν δρόμον σου προσέχεις, καὶ τοὺς ἵππους σου μαστίζεις,
Καὶ προβάνεις!

Πένθος μέγα τὴν Ἑλλάδα, πένθος καὶ σιγὴ κατεῖχε·
Πλὴν ὡς νὰ σὲ ἦσαν ξένοι αἱ πολύστονοί της τύχαι,

Τὰ δεινά της,

Ἔστεφες τὸ πρόσωπόν σου καὶ μὲ δόξαν καὶ μὲ κλέος,
Καὶ διέβαινες ὡς πάλαι τὸν αἰθέρα της ὠραῖος

Διφρηλάτης.

Ἐπρεπε μετὰ τῶν ἄλλων ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ δύσης,
Καὶ μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φωτός ὁμοῦ νὰ σβύσης

Τὴν λαμπάδα·

Εἰς τὸν ζόφον δόξα, τέχνη, ἀρεταὶ νὰ βυθισθῶσι,
Καὶ οἱ βάρβαροι ματαίως εἰς τὰ σκότῃ νὰ ζητῶσι

Τὴν Ἑλλάδα!

Πλὴν τοῦ καθαροῦ φωτός σου ἔσωζες τὴν λαμπηδόνα,
Τῆς Ἑλλάδος περιμένων τὸν ἀθάνατον Ἀγῶνα

Νὰ φωτίσης,

Καὶ διήλθες τὸν αἰῶνα τὸν μακρὸν τῆς τυραννίδος,
Σύμβολον τῆς ἐν Ἑλλάδι μηδεπώποτε ἐλπίδος

Μὴ σβεσθείσης.

~~•••••~~

Ἡ ΑΥΓΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΟΥΝΙΟΝ.

Ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ σκεπτομένου

Ἐπὶ κυμάτων ἔστην Σουνίου.

Ἐμπρὸς ἢ θέα τοῦ παλλομένου
Ἰπὸ τὰς αὔρας ὑγροῦ πεδίου·
Καὶ στρωτὸς ἄνω μὲ ὠχρὰ βόδρα
Οὐρανοῦ θόλος γλαυκὸς ἐδήλου
Πρὸς τὴν αὐγὴν τῆς βροδοακτύλου
Θεᾶς τὸν πρόσφατον ἔτι πόδα.
Καὶ εἰς τοῦ πόντου τὸ λευκὸν γάλα,
Κ' εἰς τοῦ ὀρίζοντος τὰς ἐκτάσεις,
Ὡς πτηνὰ ἔστιλβον τῆς θαλάσσης
Ἄκατοι, πλοῖα μικρὰ μεγάλα.
Καὶ εἰς τὴν ἔρημον παραλίαν,
Ὡς βρέφος ὕταν πρῶτ' ἀφυπνήση
Καὶ τῆς μητρὸς τὸν μαστὸν ζητήση,
Τὸν βράχον ἔκρουε μ' ἀρμονίαν
Τὸ κύμα. Αἴφνης ἐντὸς τῶν θάμνων
Φωνὴ ἀντήχησεν ἀηδόνας,
Ὁ δὲ ὑγρὸς τῆς, γλυκερὸς τόνος,
Ὁ μὴ στειρεύων μῆδ' ἀποκάμνων,
Τὸν βράχον ἔκαμε νὰ γελάσῃ,
Τὸ γλαυκὸν κύμα νὰ μειδιάσῃ.
Ὅταν ἐσίγησεν ἡ λιγεῖα
Ἄοιδός, τόσον ἦτο βαθεῖα
Ἡ σιγὴ πέριξ καὶ θεσπεσία,
Εἰς γῆν καὶ πόντον καὶ εἰς ἀέρα,
Ὅστε ἐνόμιζες θὰ ἀκούσῃς
Θεῶν ψιθύρους εἰς τὸν αἰθέρα,
Ἡ ἱπταμένης τὸν βροῖζον Μούσης!

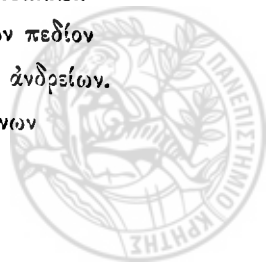
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ἡ Μοῦσα ἡ ἑλληνικὴ εἰς τὴν μακρὰν δουλείαν
Ἄπέμαθε τὴν ὑψηλὴν, θεσπιφθὸν μανίαν.
Ἀθλία μήτηρ ὄρφανὴ Αἰσχύλων καὶ Πινδάρων
Ἐβαρβαρώθη βαθμηδὸν ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων.
Ἀλλὰ εἰς τόπους ὄρεινους κατὰ καιροὺς ἀκόμα
Γλυκείας ἔμελψε μολπὰς τὸ τραχυθὲν τῆς στόμα·
Καὶ εἰς τοῦ Κλέπτου ἀοιδοῦ τὴν ἀχιλλείαν χεῖρα
Πολλάκις ἐκελάδησεν δημηρικῶς ἡ λύρα.

Θάρξει λοιπὸν, ὦ Λέανδρε· τὸ πῦρ δὲν ἀπωλέσθη
Τὸ ἱερόν· εἰς τὴν σποδὸν ἐκρύβη, δὲν ἐσβέσθη.
Θὰ λάμψη αὖθις τηλαυγές, ἐὰν τῇ ἀληθείᾳ
Μεγάλῃ τῶν τεχνῶν τροφὸς ᾖ ἡ ἐλευθερία.

Τῆς γῆς αὐτῆς τῆς ἱεράς αἱ μόναι ἀναμνήσεις
Εἶναι πηγὴ αἰώνιος ποιήσεως ἡ φύσις
Θάλλ' ἡ αὐτὴ πέριξ ἡμῶν, καὶ ἡ αὐτὴ ἀγκάλη
Ἑλλάδος τῆς μητρὸς ἡμᾶς ὡς τέκνα περιβάλλει.
Ὡ μῆτερ, δὲν σ' ἠσχύναμεν εἰς τὸ κλεινὸν πεδίον
Ὅπου αἱ μάχαι κρίνονται καὶ τύχαι τῶν ἀνδρείων.
Ἀνακαινίζει τρόπαια τῶν παλαιῶν Κιμώνων

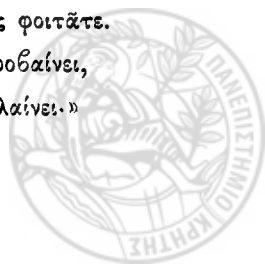

Ὁ Μιαούλης ἀμαυρὰ ἐκ τῶν μακρῶν αἰώνων.
Τὸν θάνατόν του μελετῶν τὸν ἔνδοξον ὁ ἥρωσ
Βότσαρις πίστιν χορηγεῖ εὐμάρτυρον, καὶ κύρος
Νέον εἰς τὸν Θερμοπυλῶν τὸν μέγαν Σπαρτιάτην,
Κατὰ τὴν τουρκολέτειραν πορείαν νυκτιβάτιν.
Ἦδη ἐπῆλθ' ἀναπνοὴ τῶν πόνων καὶ εἰρήνη
Βραχεῖα· πολὺ ἔγεινε, πολὺ μένει νὰ γείνη.
Ἄς δρέψωμεν εἰς τῆς ζωῆς ἐν ρόδον τὸν λειμῶνα.
Αὐριον, τίς με βεβαιοῖ; ἴσως βαρὺν χειμῶνα
Ἐγείρη Ἄρης κρατερός· μικρὸν καὶ εἰς τὰς Μούσας
Ἄς δώσωμεν. Ἴδου, ἰδοὺ τὰς βλέπω συγκροτούσας
Χορὸν περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Κασταλίας νᾶμα,
Τὸν μέγιστον πατέρ' ἀνδρῶν, θεῶν, ὑμνούσας ἅμα.

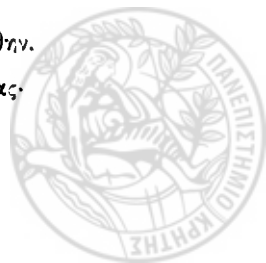
ὦ Μοῦσαι, ὦ θεαὶ σεπταὶ Ἑλλάδος τῆς εὐάνδρου,
Τὴν δέησιν προσδέχθητε τοῦ εὐφροῦς Λεάνδρου.
Πάλαι ἰχνηλατεῖ ποθῶν, δεινοπαθῶν καὶ κλαίων,
Δύσερως ὡς τις ἐραστῆς, πλησίον τῶν ἀρχαίων
Ἐδρῶν σας, καὶ τὴν δάφνινον τοῦ Ἡσιόδου βράβδον
Ζητεῖ στενάζων μεταξὺ τῶν βράχων τῶν ἀναύδων.
Ποιοὶ ἐλάλησαν αὐλοὶ καὶ ἀηδόνων γλῶσσαι;
Αἱ Μοῦσαι ἀνταπήνησαν ἡρέμα μειδιῶσαι.
« Ἐκεῖνοι ἦσαν αἰοδαὶ θεοφιλεῖς, τὸν τρόπον
Αἰδοῖοι, φίλοι τοῦ Διὸς καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.
Νήπιος ὅστις πρὸς αὐτοὺς ἐξ ἴσου ἀμιλλᾶται·
Πλειότερον τοῦ δυστυχοῦς Ἰζίονος πλανᾶται.
Τῆς φύσεως πρωτογενοῦς, τῶν καλλανῶν τῶν τόσων

Τ' ἄνθος ἀπέμαξαν τ' ἄγνον, τὴν αἰθερίαν δρόσον,
Ὡς εἰς τῆς ὕβλας τὸν θαθὺν, μυριανθῆ λειμῶνα,
Φανέντος ἕαρος, πολλὸν αἰ μέλισσαι ἀγῶνα
Ἔχουν, ἐκλέγουσ' εἰς ἀνθῶν εὐόσμων μυριάδα
Τοῦ θύμου τὸν γλυκὺν ἶον, τοῦ βόδου τὴν ἰκμάδα.
Ὡς δὲ τὸ βλέμμα τῆς Ἥους ἐπὶ τῆς Μερμονίας
Πέτρας ἐγείρει καὶ παλμὸν καὶ στόνον ἀρμονίας,
Οὕτω τὰ τέκνα τοῦ φωτὸς ἀντέπαλλον ἐκεῖνα
Πρὸς πᾶσαν τ' οὐρανοῦ, τῆς γῆς ἐμπνεύστριαν ἀκτίνα.
Ἡμεῖς ἐπλάσαμεν ὁμοῦ καὶ μετὰ τῶν Χαρίτων
Τὸν τύπον ἔπου ἔβρευσεν ἡ φλογερά ψυχὴ των,
Τὴν γλῶσσαν τὴν ἑλληνικὴν, θεσπέσιόν τι κρᾶμα
Ἄρμονικὸν δυνάμεως καὶ χάριτος συνάμα·
Εὐρυθμον, εὐστροφον, γοργήν, πολὺ τῶν ἠδυφῶνων
Λιγυρωτέραν ἀπασῶν εὐστόμων ἀηδόνων.
Τὸ θεῖον ὄργανον αὐτὸ εἰς τὰς σοφὰς τῶν χειρᾶς
Τὸν κόσμον νέον ἔτερψε, τὸν τέρπει κ' εἰς τὸ γῆρας,
Καθὼς ἡ Κύπρις τὸν κεστὸν τὸν μαγικὸν ἀρμόζει,
Καὶ κυβερνᾷ τὸν Ὀλυμπον, καὶ τῶν θεῶν δεσπόζει.
Ἡ τέχνη τῶν ἡ θαυμαστὴ τὸ καίριον ἐξεύρει
Τῆς φύσεως, καὶ τὸ τρωτὸν τῶν καρδιῶν νά εὕρη.
Τὸ πρόπον οἶδεν ἀκριβῶς· ἀκόμπως ἀνυφοῦται,
Καὶ καταδαίνει εὐγενῶς χωρὶς νά ταπεινοῦται.
Ἐκείνους ἔχετ' ὀδηγούς, ἐκείνους μελετᾶτε,
Ὅσοι τοῦ θεοῦ Παρνασσοῦ εἰς τὰς ὁδοὺς φοιτᾶτε.
Ὅστις δ' ἀμύητος αὐτῶν καὶ βέβηλος προβαίνει,
Τὸν γέλωτα ἡμῶν κινεῖ ἐνῶ αἰσχρῶς χωλαίνει.»

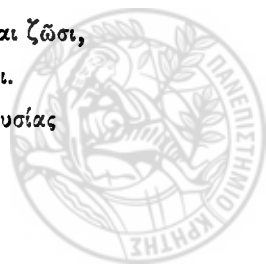

Ἦκουσας, φίλε Λεάνδρε, καὶ τῶν Μουσῶν τὸ ἄσμα.
Οἱ λόγοι εἶναι ἀληθεῖς, καὶ ἂν ψευδὲς τὸ φάσμα.
Οἱ εὐτυχεῖς μας πρόγονοι εἰς εὐφορον αἰῶνα
Τοῦ τεχνικοῦ εὖρον καλοῦ τὸν ἀσφαλῆ κανόνα.
Πολλοὺς ἐξέθρεψεν υἱοὺς ἢ μουσάτων μεγάλους,
Παῖδας Ῥωμαίων, Ἴταλοὺς καὶ Βρεττανοὺς καὶ Γάλλους.
Τινὲς ζητήσαντες ὁδοὺς καινὰς καὶ ἀπατήτους
Εἰς πλάνας περιέπεσον μακράς, δυσδιεξίτους,
Εἰς δὲ τὸ τέρμ' ἀντὶ καλῶν, εὐκόσμων ἀγαλαμάτων,
Δεινὰς ὑπήντησαν μορφὰς γοργόνων καὶ τεράτων.
Τὸ δρᾶμα τέχνης ἠθρίαμβος τῆς ἀττικῆς, ὠραῖον
Ἄρχιτεκτόνημα νοῶς Αἰσχύλων, Σοφοκλέων,
Παρήλαξεν ὑπὸ χειρῶν καὶ Μούσης ἀντιπάλου
Ἐπὶ τῆς ἀσταθοῦς σκηνῆς καὶ τῆς ἀλλοπροσάλλου,
Νῦν Ῥώμην, νῦν Περσέπολιν, νῦν Θήβας παριστώσης
Τὰς Μεμνονίας, ἔρχεται ὁ ἥρωϊς μεθ' ἠβώσης
Κόμης, κ' ἀπέρχεται κυρτὸς πρεσβύτης εἰς τὸ τέλος.
Ἐκεῖ συγγέετ' ἢ χαρὰ, ὁ στεναγμὸς, ὁ γέλως·
Κ' ἡ Μελπομένη, ἔμπλεως δακρύων, μ' ἐκπληξίν της
Πάντοτ' ἐμπρὸς τὴν εὐθυμον εὐρίσκει ἀδελφὴν της.
Γνωρίζω ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ χάους ἐξαστράπτει
Δαιμόνιος πολλακίς νοῦς· Φρενῶν βαθεῖαν σκάπτει
Αὐλακα ὁ Δραματοῦργὸς τῆς Βρεττανίας παίζων
Μὲ τὴν μεγάλην τέχνην του· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπέζων
Τὰ ἔπη του ἀθάνατα, ἐὰν εἰς τὸν Μακθέθην
Κ' ἀλλοῦ τὴν ὅλην τῶν παθῶν δὲν ἐξεπλήρου μέθην.
Αὐτὰ τὸ αἶσχος κρύπτουσι τῆς ἄλλης του τερθρείας·

Σὺ, Ἕλλην, τὰ διδάγματα τῆς παλαιᾶς σοφίας
Μὴ καταφρόνει· εἰς αὐτὰ οἱ Ἕλληνες ἐν γένει
Ἐγνώριζον πλείοτερα παρ' ὅλοι οὗτ' οἱ ξένοι·

Πλὴν πάλιν δὲν ἐπιθυμῶ τὸν ποιητὴν τὸν νέον
Ματαίαν, Λέανδρε, κενὴν τῶν λόγων τῶν ἀρχαίων
Ἡχώ. Ἐπὶ τῶν δυνατῶν προγονικῶν πτερύγῳν
Ὡς χελιδόνες ἀσθενεῖς, ἀπτῆνες, ἐπ' ὀλίγον
Δυνάμεθα τὸν ὑψηλὸν νὰ πλεύσωμεν αἰθέρα,
Ἄν αὔρα δὲν ἐπικουρῇ ἡμᾶς ἰδιαιτέρα,
Αἰσθημα, βίος ἐθνικός. Περὶ Στυγὸς τὸ κύμα
Μάταιον ἄλλως στρέφομεν σκιαὶ νερτέρων βῆμα.
Ὅλα ὁ χρόνος ὁ μακρὸς τὰ πρῶτην μεταβάλλει.
Ὅπου ἡ τρόπις ἔσχιζε φλοισβῶδες κύμα, θάλλει
Λειμῶν, καὶ ἄροτρον βαρὺ ἀνὴρ γηπόνος στρέφει·
Ἰχθύας δ' ὅπου ἴστατο βουνὸν ὁ πόντος τρέφει.
Κύκλος τοιούτων ἀλλαγῶν καὶ μᾶλλον πολυτρόπων
Τὰ ἔργα εἶναι κ' οἱ θεσμοὶ κ' αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων.
Αἰσθήματα καθεὶς αἰῶν, ἰδέας ἔχ' ἰδίᾳ·
Αὐτῶν δὲ κάτοπτρον ὁ νοῦς καὶ μέτρον ἡ καρδία,
Ἡ τέχνη δὲ παράστασις ὑπερφυῆς, μεγάλη,
Ἵφ' ἦν τοῦ ἔθνους ἡ ζωὴ κυκλοφορεῖ καὶ πάλλει.
Διερμηνεὺς δ' ὁ ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του εἶναι·
Ἐλπίδες, φόβοι, πόθοι τῆς καὶ τέρψεις καὶ δόξαι
Εἰς τὴν φοιβίαν δέλτον του κεχαραγμέναι ζῶσι,
Καὶ νεαραὶ εἰς γενεὰς μακρὰς ἐπιφοιτῶσι.
Ἡ Φαντασία ἐξ αὐτῆς τῆς ὕλης τῆς πλουσίας

Κόσμους λαμπρούς δημιουργεῖ, εἰκόνας ἐξαισίας,
Ἐὰν τὸν Νοῦν συμπάρεδρον, συμπαραστάτην ἔχη.
Ἄλλως κατὰ κρημνῶν χωρὶς ἠνίας ἄρμα τρέχει.
Πρὸς ταῦτα λάβε δὴγόν, καὶ πρόστησον λαμπάδα
Τὴν τέχνην ἧτις ἔτευξε τὴν θεῖαν Ἰλιάδα,
Ἥτις τὸν ἐπὶ Κολωνῶ Οἰδῖπουν τῶν Ἑλλήνων
Τοιοῦτος ἔστω μιμητὴς ὁ ἔκγονος ἐκείνων.

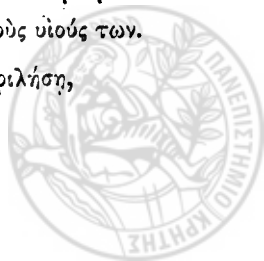
Πρὸ πάντων εἰς τὰ ἔπη σου ὁμφὴ ἄς ἐπιπνέη
Ἄρχαϊκῆ, ἠδυμελῆς ἢ λύρα εἶτε κλαίει
Ἐπὶ δακτύλους Σαπφικούς, ἢ ὡς ἢ τοῦ Ἄλκαίου
Ἐξ οἴστρου πολεμοχαροῦς δονεῖται καὶ γενναίου.
Καὶ κόσμει, ὅσον ἐφικτὸν, τὰς νεουργοὺς ἰδέας
Διὰ πτυχῶν Φειδιακῶν κατασκευῆς ἀρχαίας.
Ὁ ξένος θέλει τὸν υἱὸν τῶν Ἀχαιῶν γνωρίσει
Ἐκ τῆς φωνῆς, κ' ἐνθουσιῶν τὰς χεῖρας θὰ κροτήσῃ.
Πολλὰ ὡς χθῆς εἰς τῶν σοφῶν τὰς βίβλους τεθαμμένα
Ὀνόματα κ' εἰς τὸν λαὸν ἀπρόσιτα καὶ ξένα,
Ἦδη κοινὰ εἰς τοὺς ἀστοὺς, κοινὰ εἰς τοὺς ἀγροίκους
Ἀπέβησαν, κ' εἰς ἀγορὰς ἀντιλαλοῦν καὶ οἴκους.
Διὰ δεινῶν κρεουργηθεῖς φαρμάκων τῆς Μηδείας
Αἴσων ὁ παλαιὸς, καλὸς ἐξῆλθε νεανίας
Τοῦ λέβητος, θάμβος δ' εὐθύς κατεῖχε τοὺς δρώντας.
Τοιοῦτου μύστις θαύματος καινοῦ εἰς τοὺς παρόντας
Χρόνους ἢ γλῶσσα τὰ νεκρά, διεσπαρμένα μέλη
Συνάγει, καὶ πρὸς νεαρὰν ζωὴν ἐξανατέλλει.
Πρῶτος ὁ Κοραῆς, εἰς γῆν κλεινὸς τὴν ἑλληνίδα,
Διὰ χειρὸς ἐπιμελοῦς πολλὴν αἰσχρὰν ῥυτίδα

Ἄπέξεσε καὶ στίγματα βαρβαρικῶν αἰώνων.
 Ἄλλ' ἔργον ὁ ἀγὼν ἀνδρὸς ἑνὸς δὲν ἦτο μόνον.
 Ὅστις τὸν ἵππον τὸν πτηνὸν πωλοδαμνεῖ κ' ἵππευεῖ,
 Μακρὰν γνωρίζει τῶν ἐπῶν τὰ βέλη νὰ τοξεύῃ.
 Οἱ ἀοιδοὶ ἐκόσμησαν τὴν γλῶσσαν τὴν ἀρχαίαν
 Μ' ἄνθη ἀμάραντα, τερπνά· οἱ ἀοιδοὶ τὴν νέαν
 Ἐφάμιλλον τῆς παλαιᾶς θὰ καταστήσουσιν μόνος
 Ἀρνεῖται ὁ ὠχρὸς κ' ἐχθρὸς τῶν θεῶν δῶρων φθόνος.

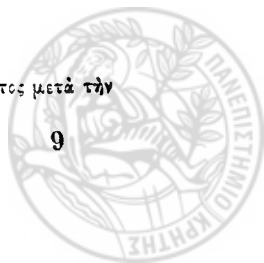
Κατάμαθε τῶν παλαιῶν κ' εἰς τοῦτο τὴν σοφίαν·
 Πᾶν μέτρον ἴδιον καιρὸν, ἰδίαν ἔχει χρεῖαν.
 Τὸν ἴαμβον ἐξαίρετον ἡ τραγωδία ἔχει,
 Ὅστις ταχύς, εὐκίνητος ὡς νᾶμα γοργὸν τρέχει,
 Τὴν φυσικὴν μιμούμενος αὐδὴν, καὶ ἄνευ κόπου
 Τὸ πάθος παρακολουθῶν τοῦ λέγοντος προσώπου.
 Τὸ ἔπος τὸν ἐξάμετρον, ὅστις σεμνὸς προβαίνει,
 Βαρὺς ὡς φάλαγξ ὀπλιτῶν εἰς μάχην τεταγμένη·
 Ἀλλὰ ὁ στίχος ἐναλλάξ τοῦ ἥρωλεγεῖου
 Ὑπὸ τῆς λύπης κόπτεται, βραχύτερος τελείου.
 Καὶ ἡ Σαμφῶ δι' ἀφελοῦς, ἀθρύπτου μελωδίας
 Τὰ πάθη διηρμήνευσε τῆς γοερᾶς καρδίας.
 Ἀπὸ τῆς στροφῆς εἰς λιγυρὸν ἡμίστιχον συνήθως,
 Ὡς ν' ἀναπαύεται ἐκεῖ τὸ πολυτλήμων στήθος.
 Ἀλλὰ τὸν ἴαμβον συχνὰ ὁ σύγχρονος ἠσθάνθη
 Τοῦ Ἀρχιλόχου δάκνοντα ὡς ὕφιν ὑπὸ τ' ἄνθη.
 Τὰ μέτρ' αὐτὰ καὶ τοὺς σοφοὺς κανόνας καὶ ρυθμούς των
 Αἱ Μοῦσαι πάλ' ἐδίδαξαν εἰς τοὺς κλεινοὺς υἱοὺς των.

Ὅταν ὁ Φοῖβος ποιητὴν μοιρηγενῆ φιλήσῃ,

Καὶ σύνεσιν καὶ αἰοιδὴν γλυκεῖαν τὸν χαρίση,
Τὸ δῶρον τὸ θεόδοτον πρὸς εὐγενῆ ἄς στρέψη
Σκοπὸν, ἂν θέρος ἄφθονον δαφνῶν ποθῆ νὰ δρέψη.
Εἰς τὴν πατρίδα χρεωστεῖ τὴν λύραν· ἡ μεγάλη
Καρδιά του ὑπὲρ αὐτῆς νυχθημερὸν ἄς πάλῃ.
Οὕτω διττῶς ἀθάνατος διττὸν ἔχει τὸ γέρας
Δόξης ὁμοῦ καὶ ἀρετῆς. Πολλάκις γλυκυτέρας
Καὶ θειοτέρας ἢ Πατρίς ἐμπνέει μελωδίας
Παρά τὴν κόμην τῆς καλῆς Κυθίας ἢ Λυδίας.
Μισῶ τὸν χαῦνον αἰοιδὸν, εἰς πόδας ὅστις ἔρπει
Τυράννων, καὶ τὰ πάθη των καὶ τὴν ἀργίαν τέρπει.
Ἡ βάρβιτος τοῦ εὐγενοῦς πατὸς ἡμῶν Φεραῖου
Ἐβράχη μὲ τὸ αἷμά του· καὶ σήμερον Τυρταίου
Ἀνάγκην ἔχει ἡ Ἑλλάς, τὸν λήθαργον νὰ λύσῃ
Τῶν τέκνων της, καὶ εὐγενοῦς θυμοῦ νὰ τὰ ἐμπλήσῃ.
Ἰδοὺ τετράκις ἑκατὸν ὁ δίφρος τοῦ ἡλίου
Κύκλους πληροῖ, κ' ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα τοῦ Μαῖου
Τετράκις ἐπανέκαμψεν, ἡ τὴν φρικτὴν τοῦ Γένους
Πτῶσιν ἰδοῦσα καὶ δεινῶν χειμῶνας ἀρχομένους. (α)
ὦ λύσσα! ὦ ἐκδίκησις γλυκεῖα! ὦ παρθένος
Νέμεσις, ἡ αἰεὶ βαρὺ ὑπὸ τὰ στήθη μένος
Φέρουσα, δυσπαραίτητε, ἐλθέ, ὦ Ῥαμνουσία!
Εἶναι καιρὸς· καὶ ἄλλοτε σ' ἐγνώρισ' ἡ Ἀσία,
Ὅποτε διὰ τῆς τριπλῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου νίκης
Τὰς ὕβρεις ὅλας τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐξεδίκαεις.

(α) Τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη κατὰ τὸ 1853 τὸ τετρακοσιοστὸν ἔτος μετὰ τὴν ἄλωσιν.

Πρῶτος τοῦ Μάρκου ὤπλισε τὴν τουρκοφόνον χεῖρα
 Μὲ κεραυνὸν ὁ βραψυδὸς κ' ἡ ἀφελὴς του λύρα,
 Τοὺς ἄθλους ψάλλουσα πολλῶν πολεμιστῶν ἡρώων
 Παλαιότερας ἐποχῆς, γιγάντων ὄρεσκῶων,
 Οἵτινες ἔζησαν ὀρθοὶ κ' ἐλεύθεροι, ἡμέρα
 Πρὶν ἀνατεῖλ' εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἐλευθέρᾳ.
 Ἀλλὰ τὴν δύναμιν αὐτὴν ὁ ἀναλγὴς ἀρνεῖται
 Σοφὸς ἢ ὅστις τὸν σοφὸν πολλάκις προσποιεῖται.
 Ὡς τις παρῆλιξ καλλονὴ ἡμελημένη, οἴμοι!
 Παρῆλθε, λέγ', ἡ ποίησις, καὶ μόν' ἡ ἐπιστήμη
 Ἀξία εἶν' εἰς τῶν θνητῶν τὰς φρένας νὰ ἀνάσση.
 Πῶς! ὅταν ἡ γλυκεῖ' αὐγὴ τὰ ἡρεμοῦντα δάση
 Περιχρυσοῖ μὲ θεῖον φῶς, ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων
 Ὁ Φοῖβος δύη ὡς χρυσὸς τηκόμενος καὶ ρέων,
 Αἰ ἀηδόνες κ' ὁ λοιπὸς χορὸς τῶν λιγυφῶνων
 Πτηνῶν εἰς ὕμνους, καὶ λυγμῶν, μινυρισμῶν καὶ στόνων
 Κῦμα θὰ λύωντ', ὑφ' ὀρμῆς ὠθούμενα κρυφίας,
 Ὁ δ' ἄνθρωπος, ὁ γεραρὸς υἱὸς τῆς ἀρμονίας,
 Σφιγξ βιοιωτὶ' ἀπατηλῆς σοφίας θέλει μῖνειν,
 Ἦ τῶν παθῶν τὸ βρύχημα τὸ λυπηρὸν θὰ χύνῃ;

ΟΙ ΣΚΗΝΙΚΟΙ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ.

“Οτε εἰς τὴν Σικελίαν ἐναυάγησεν ἡ τύχη
Τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν,
Ἔσωσαν τοῦ Εὐριπίδου ἀπὸ τὸν λιμὸν οἱ στίχοι
Πλήθος ὄρφανῶν πατρίδος καὶ τῆς νίκης ὄρφανῶν.

Ἄσατ’, ἔλεγον, ὦ ξένοι, ἄσατε ἡμῖν ἀκόμα,
Οἱ καλοὶ Σικελιώται μὲ ὑγρὸν ἐκ λύπης ὄμμα,
Καὶ σᾶς δίδομεν προθύμως ἄρτον καὶ ἐνδυμασίαν,
Καὶ αὐτὴν τὴν γλυκυτέραν τῆς ζωῆς ἐλευθερίαν.

Κ’ ἔψαλλον οἱ τεθλιμμένοι στρατιῶται ἐπὶ ξένης
Γῆς ὠδὰς περιπαθεῖς,
Τὴν δουλείαν τῆς Ἐκάβης, τὴν σφαγὴν τῆς Πολυξένης,
Κ’ εἰς αὐτὰς τὰ ἴδιά του πάθη ἔκλαιε καθεὶς.

Καὶ τῶν νικητῶν ταχέως ἐμαλάσσοντο τὰ στήθη,
Ἦ ἐκδίκησις εἰς οἶκτον κατ’ ὀλίγον μετεβλήθη,
Κ’ ἔλαβον οἱ ἠττημένοι ἄρτον καὶ ἐνδυμασίαν,
Καὶ αὐτὴν τὴν γλυκυτέραν τῆς ζωῆς ἐλευθερίαν.

Καὶ ὁ Ἴταλὸς τὸ σκῆπτρον ἤλλαξε τῆς γῆς μὲ λύραν
Κλαίουσαν μελωδικῶς.
Ἀφοῦ ἔχασε τῆς δόξης τὴν παλαίφατον πορφύραν,
Τῆς σκηνῆς ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς ἀρμονικός.

Δούλος ἀλλαχοῦ, ἀνάσσει ἐπ' αὐτῆς, ὑποδουλόνων
Κατὰ κράτος τὰς καρδίαις καὶ λαῶν καὶ ἡγεμόνων.
Καὶ ὡς φόρον του λαμβάνει τιμὰς, πλοῦτον καὶ λατρείαν,
Ἄλλ' οὐχὶ τὴν γλυκυτέραν τῆς ζωῆς ἐλευθερίαν.

Αἱ γλαυκώπιδες Σειρήνες τῆς ἰταλικῆς θαλάσσης
Ἄφησαν τὰ ἐμμελῆ
Κύματα, διαχυθεῖσαι ἐπὶ τῆς Εὐρώπης πάσης·
Καὶ ὁ κόσμος τώρα Νόρμας καὶ Λουκίας τὰς καλεῖ.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ ὦτα μὲ κηρὸν ἀντὶ νὰ κλείουν,
Εἰς αὐτὰς καὶ τὴν ψυχὴν των ὅλην ἀναπεταννύουν.
Ὅ πενθῶν τὸ πένθος χάνει, καὶ ὁ πένης τὴν ἀνίαν,
Καὶ ὁ δούλος τὴν γλυκεῖαν λησμονεῖ ἐλευθερίαν.

Εἰς τὴν Ψεῦδι Πολιτικῆν.

Ἦ δὺς μορφότερον Χιμαίρας,
Ἄπατηλὸν, ποικίλον τέρας,
Ἦμισυ δράκων καὶ παρθένος,
Σφιγξ ὀλεθρία, κακῶν Μοῦσα,
Αἰνίγματα θεσπιωδοῦσα
Πικρὰ εἰς τῶν θνητῶν τὸ γένος·

Πολιτικὴν σὲ ὀνομάζει
Ὁ κόσμος ὅστις ἐκθειάζει
Μ' εὐφημῶν στόμα τοὺς τυράννους,
Σὲ ἥτις πόλεις ἀνατρέπεις,
Κ' εἰς ἐρημίαν τάφων δρέπεις
Τοὺς λαμπροτέρους σου στεφάνους.

Ἡ τυραννὶς κακουργοτάτη,
Τὸ ὄπλον σου εἶν' ἡ ἀπάτη
Ὅπου δὲν ἐξαρκεῖ ἡ βία.
Καθὼς ἡ γραῦς τοῦ Ἀρχιλόγου
Διὰ χειρὸς κρατεῖς ἐνόχου
Ἰδῶρ καὶ πῦρ, ἐχθρὰ στοιχεῖα!

~~Εἰς Καρόλον Αλβέρτον~~

Ω Δ Η

ΕΙΣ ΚΑΡΟΛΟΝ ΑΛΒΕΡΤΟΝ.

(1849)

Ὅταν εἰς τὸ μέτωπόν σου
Ἦστραπτε τὸ χρυσοῦν στέμμα,
Καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως
Εἰς πολλοὺς τὸ γοργὸν βλέμμα
Κατήρχετο ὁ τρόμος κ' ἡ ἐλπίς,

Τόσον σεβαστὸν δὲν ἦτον
Τ' ὄνομά σου καὶ ὄραϊον,
Ὅσον μὲ τὴν σκληρὰν Τύχην
Ὅταν ἔπεσες παλαίων,
Τοὺς κεραυνοὺς τῆς μὴ ἀποτραπείς.

Συγγνωστὸς κ' ἂν ἰχνηλάτεις
Δάφνην ἥρωος καὶ φήμη·
Ἄλλ' ἂν ἐβλεπες ἐμπρὸς σου
Τὴν εἰκόνα τὴν πενθίμην
Τῆς δούλης Ἰταλίας, καὶ αὐτὴ
Μὲ τὰς κόμας λελυμένας,
Ἰκετευτικὸν τὸ σχῆμα,
Κλαίουσα σοῦ προηγείτο,
Πᾶν σου πρὸς τὴν ἦτταν βῆμα
Εἶν' ὕμνος σου, καὶ ἡ τόλμη ἀρετή!

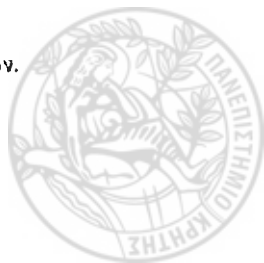
Ἄ! τοῦ στήθους σου τὸν Ἄδην
Ποία χεὶρ νὰ ζωγραφίση,
Τὸν ὄχρον ὡς εἶδες Φόβον
Τοὺς στρατοὺς σου νὰ κλονήση
Ὡς φύλλα ὥρας μετοπωρινῆς!
Θάνατον ἐζήτεις τότε·
Ὅμως καὶ τὸ τελευταῖον
Πυροβόλον τῶν ἠκούσθη
Εἰς τὰ σκοτὴ ἀποπνέον,
Σὺ δ' ἔζησ, ἀλλὰ ἔζησ νὰ θρηνησ.

Ἄγνοεῖς τοὺς δυστυχοῦντας
Πῶς κ' ὁ θάνατος προδίδει ;
Τροπαιοῦχος ἐὰν ἦσουν
Ἴσως ἤθελες τὸν ἴδει,
 "Ὅταν δὲν εἶχες χρεῖαν ἀπ' αὐτόν.
Πλὴν καὶ τότε ὡς τοῦ Θεβαίου
Ἥρωος τῆς Μαντινείας,
Ἡ νικήτρια ψυχὴ σου
Φρίσσουσα ἐκ θυμῆδίας
 Θὰ ἔφευγε τὸ ἔρκος τὸ θνητόν.

Εἰς τῆς ἐξευτελισμένης
Βασιλείας τὴν πορφύραν
Σὺ ἐνῶ τὴν ἀπορρίπτεις
Ῥίπτεις δόξαν, καὶ τὴν μοῖραν
 Τῶν θρόνων τὴν ἐχθρὰν ἐξιλεοῖς.
Ἄν τὸ εὐγενές σου βλέμμα
Πλανωμένου συναντήσῃ
Λάτρις τῆς Ἐλευθερίας,
Μεταξὺ θὰ τὸν πτοήσῃ
 Τυράννων τόσων ἄνευ θρόνου εἰς !

Ἕλληνας ὡς στρατιώτας
Ἦσουν ἄξιος νὰ ἔχῃς
Κάρολε· εἰς τοῦ θριάμβου
Τώρα ἔμελλες νὰ τρέχῃς
 Τὸ ἄρμα, τὰς καλὰς δάφνας τρυγῶν.

Πολλὰς φύουσι τὰ Τέμπη
Καὶ τῆς Θράκης αἱ κοιλάδες·
Πολλὰὶ φρίσσουσιν ἀνδρείων
Ἐκεῖ κάτω μυριάδες
Βραχίονα ποθοῦσαι ὀδηγόν.

~~•••••~~

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΕΡΑΙΟΥ.

Χειμῶνος ὥρα, βαρεῖα ὥρα·
Τὸ μακρὸν Πήλιον ἔλας τῶρα
Τὰς χαραδρώδεις φωνάς του βάλλει,
Καὶ ὡς ὀρχήστρα βοᾷ μεγάλη.
Τί γλυκὺ ἔξω ἐνῶ χαλαῖται
Τὸ πᾶν, κ' ὡς ἄστεγοι διαβάται
Οἱ σκληροὶ ἀνεμοὶ δολοῦζουν,
Κ' οἱ στεβροὶ τρέμουν πύργοι καὶ τρίζουν,
Τὶ γλυκὺ, φίλε Θεσσαλὲ, ἔνδον
Τότε νὰ μένης, τὸν ἠδὺν σπένδων
Ἄφρον τοῦ φίλου μας Διονύσου,
Καὶ νὰ κερνᾷς, καὶ οἱ σύντροφοί σου
Νὰ σὲ μιμῶνται, καὶ ὅλοι τέλος
Ἐν νὰ τονίζετε ἀβρόν μέλος,
Κ' ὑπὸ τῆς μέθης ἐνῶ κλονεῖσθε
Νὰ λησμονῆτε Δοῦλοι πῶς εἴσθε !

Καὶ τὸ πῦρ ὅταν εἰς τὴν μεγάλην
Ἐστίαν ἄρχεται εἰς αἰθάλην
Νὰ καταπίπτῃ, ἐγγὺς νὰ σβύσῃ,
Καὶ σιγὴ περίξ ἐπικρατήσῃ,
Καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν εὐρείαν
Τὸ φῶς παλαίῃ μὲ τὴν σκοτίαν,
Ἄν αἴφνης ἄνδρα νέον ἰδῆτε
Κρατοῦντα λύραν, μὴ φοβηθῆτε !
Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἄνωθεν λείπει.
Καὶ ἂν ἡ λύρα κλαίουσα εἴπῃ,
Δὲν μὲ γνωρίζετε, πατριῶται ;
Ὁ Ῥήγας εἶμαι ! εἰπέτε τότε,
Δὲν σὲ γνωρίζομεν ἄφησέ μας·
Ἡμεῖς τρυφῶμεν καλὰ ἰδέ μας !

~~XXXXXXXXXXXX~~

Ἡ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Ὡς ὁ μαγνήτης, ὅπου γῆς, ὅπου θαλάσσης τύχη,
Ἡ ἐν ὑπαίθρῳ, ἢ πυκνοὶ τὸν περικλείουν τοῖχοι,
Παντοῦ, ἐν σκότει, ἐν φωτὶ, ἐν σάλῳ ἢ γαλήνῃ,
Τὸν πόλον πάντοτε ζητεῖ, κατὰ τὸν πόλον τείνει·
Καὶ ὅταν σέλας βόρειον τοὺς οὐρανοὺς αὐγάζῃ,
Διηνεκεῖς ἔχ' εἰς τὴν γῆν παλμοὺς, δὲν ἠσυχάζει,

Διότι μυστική μ' αὐτὸ αἰτία τὸν συνδέει·
 Τοιούτους συγγενεῖς παλμοὺς, τοιούτους πόθους πνέει
 Πᾶσα ὑψιγενὴς ψυχὴ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, πόλον
 Αἰώνιον τοῦ νοεροῦ παντὸς καὶ φωτοβόλον.
 Διότι τόνομα αὐτῆς λεγόμενον ἐμφαίνει
 Πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ σεμνὸν εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
 Ποίησιν, Δόξαν, Ἀρετὴν, Ἡρωϊσμὸν, Σοφίαν,
 Καὶ τὴν κοινὴν ὅλων αὐτῶν τροφὸν Ἐλευθερίαν.
 Δύναμιν δ' ἔχει ἀρετὰς ὁμοίας νὰ πυρσεύη
 Εἰς ὅποιον τὴν ἀγαπᾷ κ' ἐνθέρμως τὴν λατρεύει.
 Ὁ Μαραθῶν τῆς σύμβολον ἀρειμανίου θάρρους,
 Καὶ ἐπωδὴ μαγευτικὴ ν:κῶσα τοὺς βαρβάρους,
 Ὡς προφερθῆ, πᾶσαν δειλὴν φωνὴν ἀπὸ τὰ στήθη
 Διώκει, κ' εἰς τὸν θάνατον καὶ εἰς τὴν νίκην πείθει.
 Αὕτη ἐχειραγώγησεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου
 Ὡς νήπια τὰς εὐγενεῖς φυλάς τὰς ὑψηλίου.
 Καὶ ὅταν εἰς τὰς χεῖράς τῆς τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης
 Ἐσβέσθη ἀπὸ λαίλαπος πνοᾶς, εἰς τῆς ἐρήμης
 Γῆς τὴν σκοτίαν ἔδειξεν εὐθὺς λαμπάδα ἄλλην,
 Τὴν τῆς θρησκείας, κ' ἔφεγξε τὴν οἰκουμένην πάλιν.
 Αὕτη ἡ νοερά τροφὸς, ἡ μήτηρ τῶν μεγάλων
 Ἀνδρῶν, Ῥωμαίων, Ἰταλῶν καὶ Βρετανῶν καὶ Γάλλων.
 Ἄπας δὲ ὅστις κατ' αὐτῆς κινεῖ τὰς ἀνοσίας
 Χεῖρας, ὑπάρχει ἢ ἐκὼν ἢ ἄκων μητραλοίας !

ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Κοράσιον ἄθῳον, εὐπρόσωπον, ἀγγίχουν,
Ὅποταν τὴν κιθάραν εἰς χεῖράς σου λαμβάνης,
Κ' ἀρχίζου αἱ χορδαὶ τῆς ἤχους γλυκεῖς νὰ χύνου
Ἵπὸ τοὺς ῥοδοχρόους δακτύλους σου, νεάνις·

Καὶ μὲ τὴν μελωδίαν τοῦ μουσικοῦ ὄργανου
Τερπνὰ τὴν λιγυράν σου φωνὴν ἀναμιγνύης,
Ὡς εἰς καπνὸν εὐώδη τὸ κόμμι τοῦ λιβάνου,
Εἰς τέρψεις τὴν ψυχὴν μου πῶς ὄλην ἀναλύεις ;

Καὶ ὅταν μὲ ἄθῳας, καρδιακὰς ἐκφράσεις,
Ἵψόνης πρὸς τὰ ἄνω τὸ εὐγενές σου βλέμμα,
Πῶς μὲν τὸν νοῦν μου φέρεις εἰς ὑψηλὰς ἐκστάσεις,
Πῶς δὲ τὸ τῶν φλεβῶν μου ἀναφλογίζεις αἷμα ;

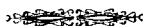
Τὸ ὄνομα τοῦ Πλάστου τὰ χεῖλη σου προφέρουν ;
Ὁ Πλάστης σὲ ἀκούει μὲ χεῖλη μειδιῶντα·
Καὶ μὲ τὰς πτέρυγας τῶν συμπαίζουσι καὶ συγχαίρουσι
Τριγύρω σου ὠραῖα τοῦ Παραδείσου ὄντα.

Ὡσὰν παλμοὶ κιθάρης γεννῶντ' εὐθὺς καὶ παύουσι
Τὰ στιγμιαῖα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου βίου·
Αἱ Μοῖραι τελευταῖον τὸ ὄργανόν μας θραύουσι,
Καὶ μὲν' εἰς καταδίκην σιγῆς τῆς αἰωνίου.

Ἡ γλῶσσά σου ἐνόσω εἶν' εὐστροφος, κελάδει·
Μιμοῦ τὴν ἀηδόνα 'ποῦ κελαδεῖ στὰ δάση·
Κ' ἐκεῖνη πότε παύει τὸ λιγυρὸν νὰ ᾄδῃ,
Παρ' ὅταν τῆς ζωῆς της ἡ ἀνοιξίς περάσῃ ;

Καὶ τότε ὅμως ὅταν ἐκεῖνη σιωπαίνει,
'Ἡ μελωδί' ἀρχίζει εὐθύς τῶν νεοσσῶν της·
Τῆς γηραιᾶς μητρός των τὰς ἀκοὰς εὐφραίνει,
Καὶ συνιστᾷ τὸν ὕμνον τὸν ἐπικῆδειόν της. (α)

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ Γ. ΡΗΓΑ.

Τοῦ παγετώδους γέροντος καὶ τοῦ χιονοφόρου
'Ἰδοὺ ὁ κρύος πρόδρομος μὲ ὅλα του τὰ δῶρα·
Ἡ ἐτησία ὥρα
'Ἰδοὺ τοῦ φθινοπώρου.

Νεφέλαι τὸν δρίζοντα ἀρχίζουν νὰ καλύπτουν.
Τί ὀμιχλώδης ὁ καιρός ! τὰ φύλλα μαραμμένα
'Αφίνουν ἕνα ἕνα
Τοὺς κλάδους των καὶ πίπτουν.

Εἰς τοὺς μικροὺς των τὰ πτηνὰ ἐκρύφθησαν κρυψῶνας.
'Ακούεις ; πνεῦμα νότιον εἰς τὸν ἀγρὸν συρίζει
Καὶ τὸν περιβρᾶντίζει
Μὲ ὕδατος σταγόνας.

(α) Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐκκαίδεκαετοῦς ἔτι ὄντος.

Ἡ φύσις ὅλη κατηφής καὶ ὅλη τεθλιμμένη,
Τῆς καλλονῆς τῆς τὸν σκληρὸν καὶ τρομερὸν φθορέα
Ὡς θῦμα τὸν φονέα
Μὲ φρίκην περιμένει.

Οὐδὲ τὸ ῥόδον τὸ τερπνὸν τὴν φύσιν τέρπει πλέον,
Οὐδ' ὁ ἠδύπνους ζέφυρος, οὐδ' ἅπαντα τὰ ἄνθη.
Τὸ πᾶν συνεμαράνθη
Μὲ τ' ἄνθος τῶν ἀνθέων.

Πλὴν ἂν ἡμέρας ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς ὀλίγας,
Ὅποῖος ἤθελε φανῆ πολλὰ ἂν ἔζη ἔτη,
Δεκαεπτέτης ἔτι
Τὸ ἔδειξεν ὁ Ῥήγας.

Τὸ μαρτυροῦν αἱ φίλαι του αἱ Παρνασσίδες Μοῦσαι,
Πενθηφοροῦσαι σήμερον, κ' ἐπὶ τὸν τάφον τοῦτον
Τοῦ νέου ἐραστοῦ των
Τὸν θάνατον θρηνοῦσαι.

Τὸν λάτριν σου τὸν ἔνθερμον, Μουσῶν χορεῖα, κλαίει·
Θυσίαν ἔφερεν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἀμολύντου
Βωμοῦ σας τὴν ζωὴν του.
Κλαίετε νέοι, νέαι.

Νά! δὲν ἀκούω, φίλοι μου, τὴν θελκτικὴν φωνὴν του;
Ὅπου παντοῦ καὶ πάντοτε τὰ βλέμματά μου τρέπω,
Νομίζω ὅτι βλέπω
Τὴν ἰλαρὰν μορφὴν του.

Ἐκεῖνος καὶ ἀνάμνησις, ἐκεῖνος κ' ὄνειρός μου·
Ναί ! κ' εἰς τὸν ὕπνον μου αὐτὸν τὸ ὄμμα μόλις κλείσω,
Ἔως νὰ ἐξυπνήσω,
Ἐκεῖνος εἶν' ἐμπρός μου.

Πότ' ἔνδακρυς μὲ φαίνεται μελαγχολίαν πνέων,
Καὶ πότε ἀγγελόμορφος, ἀνθοστεφανωμένος,
Καὶ περιβεβλημένος
Ἴμάτιον ὠραῖον.

Στὴν ἐξοχὴν καὶ ἂν ἐκβῶ, πρὸς τὸ νεκροταφεῖον,
Χωρὶς νὰ θέλω, πάντοτε μὲ ὀδηγεῖ τὸ βῆμα,
Καὶ σταματῶ στὸ μνήμα
Τοῦ φίλου μου δακρύων.

Τὰ θερινὰ ἢ χελιδῶν ἐνδαιτιήματά της
Δὲν εἶχεν, ὦ παμφίλτατε, ἀφήσει ἔτι τότε,
Τοῦ Χάρωνος ὀπότε
Τὸ σκάφος σὺ ἐπάτεις.

Τὸ ἔαρ ἀνεχώρησε· θὰ ἔλθῃ πλὴν καὶ πάλιν
Μὲ ἄνθη ποικιλόχροα τὴν γῆν νὰ στεφανώσῃ,
Καὶ ν' ἀφθονοκενώσῃ
Τοῦ μύρου τὴν φιάλην.

Μαζῆ μ' αὐτὸ κ' ἢ χελιδῶν μὲ τὰς τερπνάς φωνάς της
Θὰ ἔλθ' ὑπὸ τὰς στέγας μας τὴν στέγην της νὰ κτίσῃ,
Καὶ νὰ μᾶς κελαδήσῃ
Τοὺς νέους ἔρωτάς της.

Σὺ μόνος εἰς τὰς χώρας μας δὲν θὰ ἐπανακἀμψης·
Ἐδυσας, ἄστρον φαινὸν, ἀφήσας φῶς ὠραῖον·
Δὲν θὰ ἰδῶμεν πλέον
Τὰς χρυσαυγεῖς σου λάμψεις !

Ἦ! ἂν μαζῆ σου ἔστεργεν ἡ τύχη νὰ συζήσω,
Σὺ θὰ μὲ ἦσο ὁδηγός, σὺ τῶν εὐτυχιῶν μου
Καὶ τῶν δυστυχιῶν μου
Συμμέτοχος θὰ ἦσο.

Εἰς ταύτην τὴν ἀνθόστρωτον τοῦ κήπου μου γωνίαν,
Ἵβριους δύο ἔβλεπες πρὸ ἡμερῶνναρκίσιους,
Καὶ εἰς τὸ κάλλος ἴσους
Καὶ εἰς τὴν εὐωδίαν.

Ἄλλ' ἐπιπνεῦσαν αὐστηρῶς σφοδρὸν βορέου πνεῦμα,
Τὸν ἕνα ἐξεῤῥίξωσεν εἰς τὴν ἀνεμοζάλην·
Τὸν μείναντα δὲ πάλιν
Παρέσυρε τὸ βεῦμα.

Ἐὰν τὸ βεῦμα τὸ θολὸν μὲ σύρη τοῦ θανάτου,
Καὶ ὡς ὁ κόκκος ἄγνωστος ἀπολεσθῶ τῆς ἄμμου,
Ἄς θάψουν τὰ ὀστᾶ μου
Σιμὰ εἰς τὰ ὀστᾶ του.

Ἄς φυτευθῆ τριγύρω μας ἀνθῶν πυκνὴ φυτεία·
Κ' ἐπάνω εἰς τὸν τάφον μας ἀντὶ ἐπιτυμβίου,
Ἄς γράψωσι, ΦΙΝΤΙΟΥ
ΚΑΙ ΔΑΜΩΝΟΣ ΦΙΛΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΣΧΙΝΑ ΕΚ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

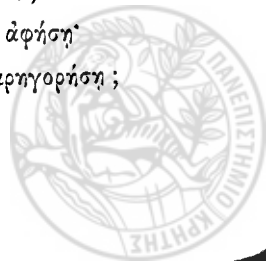
Ἦσουν εἰς τὴν ἡλικίαν ὅταν μ' ἰσορρόπους χεῖρας,
Μ' ἴσῃν δύναμιν παλαίουν ἢ νεότης καὶ τὸ γῆρας,
Ὅταν ἔρχετ' ἢ γνησίᾳ καλλονῇ εἰς φῶς ἀδόλως,
Ἐπειδὴ πολὺ ἀντέχει, καὶ δαμάζεται δυσκόλως.

Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου ἔφερres συχνὰ τὸ βῆμα·
Μὲ χαρὰν, ἀπατημένον, ἔφρισε τὸ γαῦρον κῦμα,
Ἐπειδὴ εἰς τὰ νερά του ἤτραπτ' ἢ σκιά ὡς μία
Τῶν ἀρχαίων βυζαντίδων βασιλίδων σεβασμῖα.

Εἰς πολλοὺς πρῶταν μίαν λογισμοὺς βεβυθισμένη
Ἦσουν, κ' εἰς τὴν γῆν μὲ νῆμα ἐλαφρὸν συνδεδεμένη,
Καὶ Πατρίδος ἀνεμέτρεις καὶ μακρὰ οἰκείων πάθη,
Ὅτ' ὁ Θάνατος ἐξαίφνης ὁ ὠχρὸς σὲ παρεστάθη.

Σοῦ ἐμάντευσα τοὺς πόθους, εἶπεν· ἦλθα, εἰς' ἑτοίμη ;
Εἶμαι, εἶπες κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, — « Οἴμοι !
Ὅχι, Θάνατε ! » — τῆς Μοίρας δὲν παλινδρομεῖ τὸ νεῦμα,
Καὶ ἡ γῆ τὸ σῶμα εἶχε, καὶ ὁ οὐρανὸς τὸ πνεῦμα.

Πῶς ! τοῦ τάφου ἢ ἰδέα τῆς ἐπτόχησε τὰ γήθη ;
Διὰ τί ἐδέχθη πρῶτον, ἔπειτα μετεμελήθη ;
Τοὺς χιλίους ἐνθυμήθη ὅσους ὀρφανούς θ' ἀφήση·
Τίς θὰ τὴν ἀναπληρώση ; τίς θὰ τοὺς παρηγορήση ;

Ὡς πενθήρης Μοῦσα φέρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν χεῖρα
Κ' ὀλοφύρεται ἡ πόλις Βύζαντος εἰς τὸν νεκρόν σου.
Δις ὁ ὀρφανὸς ἐθλίφθη, δις ἐχήμευσεν ἡ χήρα.
Ὁ ἀλλόπιστος κ' ὁ ξένος ἐκλαυσαν τὸν θάνατόν σου.

~~.....~~

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΡΕΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Ἡ Ἑλλάς μὲν ἡ ἀρχαία
Ἦθελε σ' ἀποθεώσει.
Πλὴν χριστιανὴ ἡ νέα
Δάκρυα μόνον νὰ δώσῃ,
Δάκρυα μόνον ἔχει καὶ εὐχάς.

Τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸν Πλάτην
Ζήτησε τὴν ἀμοιβὴν σου,
Ὅστις πρὸς αὐτὸν σ' ἐπῆρε
Διδὼν τὴν καλλονὴν σου
Ἀνάμεσα εἰς ὅλας τὰς ψυχάς.

~~.....~~

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΩ: ΠΟΙΗΤΗ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ: ΣΟΥΤΣΩ:

Ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, φίλε Σούτσε, τὴν θρησκείαν
Ἐδωκεν εἰς τὰ δεινά των γλυκερὰν παραμυθίαν.
Ἡ θερμὴ προστάτις αὕτη εἶναι τῶν ἀδικουμένων,
Καὶ ὁ πλοῦτος τῶν πενήτων, κ' ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων.
Ἡ θρησκεία κατευνάζει τῶν παθῶν τὰς τρικυμίας,
Χύνουσα τὸ νηπενθές της βάλσαμον εἰς τὰς καρδίας.

Πᾶσα ἀρετὴ ἐν μέσῳ δύο κακιῶν κειμένη
Καθὼς ναῦς μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδews προβαίνει.
Ἄπ' ἐδῶ φορᾷ ἡ μία βία καὶ τὴν ἐλκύει,
Ἄπ' ἐκεῖ ἡ ἄλλη πάλιν χαίνει νὰ τὴν καταπίη.
Ὁ δὲ θέλων εἰς τὰ δύο τέρατα νὰ μὴν δκεῖλη,
Τὸν ὀρθὸν νὰ λάβῃ λόγον κυβερνήτην του ὀφείλει.

Ἡ εὐδαίμονας ποιῶσα τοὺς ἀνθρώπους πολιτεία
Ὁ δεσποτισμὸς δὲν εἶναι οὔτε ἡ ὀχλοκρατία.
Αὕτη ἐν τῷ μεταίχμιῳ ἑκατέρου κεῖται μέρος,
Ὡς τὸ ἔαρ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους.
Καὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας τὰ ἀντίθετα σημεῖα
Ἡ ἀτέβεια ὑπάρχουν καὶ ἡ δεισιδαιμονία.

ὦ! ἡ δεισιδαιμονία! ἡ τῶν καρδιῶν δυνάστις!
Τρέμοντες οἱ λαοὶ ὅλοι δέχονται τὰς ἐντολάς της.
Παρὰ πόδας της ὀδεύει ἰοβόλον σῶμα σύρων,
Ὁ φανατισμὸς ὁ δράκων ὁ μὲ αἶμα τὴν γῆν φύρων,
Καὶ ὁ φόβος ὁ κρυεῖς, κ' αἱ παντοδαπαὶ προλήψεις,
Καὶ ὁ ἄδης μὲ συμπάσας τὰς βασάνους του καὶ θλίψεις.

Ἡ ἀσέβεια δὲ πάλιν, σκότους γέννημα καὶ θρέμμα,
Πρὸς τὸν οὐρανὸν τοξεύει σαρκασμοῦ καὶ τύφου βλέμμα.
Ἡ φωνὴ της βλασφημία, οἱ σεμνοὶ δὲ προπομποὶ της
Ἄνοια, ἀκολασία, ὕβρις, τύφος καὶ θρασύτης.
Καὶ κατόπι τούτων ὅλων διανύει τὴν ὁδὸν της
Ἡ ἀπελπισία βρόχον φέρουσα εἰς τὸν λαιμὸν της.

Ἄλλὰ τίς ἐν μέσῳ τούτων τῶν οὐτιδανῶν γυναίων
Τίς προβάλλει μὲ τὸ βῆμα καὶ σεμνὸν καὶ θαρβράλεον;
Εἰς τὸ μέτωπόν της λάμπει ἡ αἰδῶς, ἡ κοσμιότης.
Εἶναι ἡ θρησκεία χαῖρε, χαῖρε, ὦ σεμνὴ θεότης!
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ ταύτην τὴν γλυκεῖαν καλλονὴν σου,
Κ' ἀπὸ τὴν γαλήνην ἥτις βασιλεύ' εἰς τὴν μορφὴν σου.

Ὅπου σὺ πατεῖς τὸν πόδα, ἄνθη φύονται ναρκίσσου,
Καὶ σκεδάζετ' ἀμβροσία θεσπεσία παραδείσου.
Ἡ ἐλπίς σὲ συνοδεύει ἢ αἰείποτε γελῶσα,
Κ' ἡ ἀγάπη ἡ γλυκὴ τι καὶ ἕαρινὸν ὄρωσα,
Ἡ ἐγκράτεια κατόπιν, εἶτα ἡ δικαιοσύνη,
Καὶ ἡ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ μεγαλοφροσύνη.

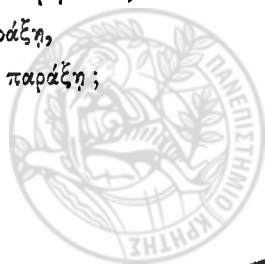

Με τὸν ἄνθρωπον συγχρόνως, ὦ θρησκεία, ἐγεννήθης,
Κ' εἰς αὐτὸν μὲ τῆς ψυχῆς του τὴν πνοὴν ἐνεφευσθήης.
Καὶ καθὼς ὁ ἄρτος τρέφει καὶ ζωογονεῖ τὸ σῶμα,
Τῆς ψυχῆς ὁμοίως εἶται σὺ τὸ ζωογόνον βρῶμα.
Ἡ ψυχὴ ἡ στερουμένη σοῦ εἰς ἀτροφίαν μνήσκει,
Καὶ χαινοῦται κατ' ὀλίγον καὶ ἀγωνιᾷ καὶ θνήσκει.

Εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ βίου ὅταν πρόσω καὶ ὀπίσω
Περιβλέπων τὸ κυκλοῦν με μέγα χάος θεωρήσω,
Κ' ἐξετάζω πῶθεν ἦλθον, καὶ ποῦ θέλω κανανθήσει,
Καὶ κλονίζεται ὁ νοῦς μου καὶ ἰλιγγιᾷ καὶ φρίσση,
Τότε μεταξὺ τῶν τόσον καταπληκτικῶν βαράθρων
Σὺ παρίστασαι τὸ μόνον πέδον ἀσφαλὲς καὶ βᾶθρον.

Κάλλιστον τοῦ Ἀθανάτου δῶρημα εἰς τοὺς ἀνθρώπους!
Ἵπὸ φάσεις ἐμφανίζεις σεαυτὴν μυριοτρόπους·
Ἦλὴν εἰς τὰς πολλὰς μορφάς σου πάντοτε ὑπάρχεις μία
Τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Ἠλλάστην ἐθελοῦσιος λατρεία,
Καὶ ὅποιον καὶ ἂν φέρῃς τίτλον ἢ ὀνομασίαν,
Θεοῦ ὑπαρξὲν διδάσκεις, καὶ ψυχῆς ἀθανασίαν.

Τυφλὸς ἦτο καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὸν νοῦν ὅποιος πρῶτος
Γέννημα τὸν κόσμον εἶπε τοῦ τυφλοῦ συμβεβηκότος.
Τόσον μέγεθος καὶ κάλλος καὶ πληθὺν καὶ ἁρμονίαν,
Καὶ τῶν μέσων πρὸς τὰ τέλη ἁρμογὴν καὶ συμφωνίαν,
Δύναται, σοφὲ, εἰπέ με, ὅ,τι δῆποτε κἂν πράξῃ,
Μὲ τὰς κολοβάς της χεῖρας τυφλὴ τύχη νὰ παραίξῃ;

Ὁ Θεέ, ἀφοῦ τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενὸς ποιήσας,
Καὶ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ διατάξας καὶ κοσμήσας,
Εἰς τὰ ἄποπτα ἐκεῖνα βάθη τοῦ αἰθέρος ἤρθης,
Κ' εἰς τὸν κάλλιστον τῶν κόσμων τῶν ἀύλων ἀπεσύρθης,
Ἐκτοτε ὡς ἡ βραγδαία βροχὴ βέουσι τὰ ἔτη,
Ἡ δὲ φύσις τὴν μορφήν της νεκρὰν φυλάττει ἔτι.

Ὡς ἐκεῖναι αἱ μυθώδεις τῶν Ἀράβων κατοικίαι,
Ὅπου ὅλαι αἱ συνήθεις πράττονται διακονίαι
Ἐπὶ ἀφανῶν πνευμάτων ἐνεργούντων ἀοράτως,
Καὶ συμπόσια μυρία συγκροτοῦνται αὐτομάτως,
Καὶ πᾶν σχεῦος τρέχει μόνον κ' εἰς τὴν θέσιν του ἐμβαίνει,
Κ' οὐδαμοῦ οἰκοδεσπότης, οὐδὲ χεὶρ ἐργαζομένη·

Οὕτως ὅλα τὰ τοῦ κόσμου δρῶνται ἐντελῶς, πανσόφως,
Καὶ οὐδὲ τῆς ἐργασίας κἂν ἀκούεται ὁ ψόφος.
Καὶ αἱ σφαῖραι ἀναβαίνουν, καταβαίνουν ἀενάως,
Καὶ πλανῶνται ἀσυγχύτως εἰς τὸ μέγα τοῦτο χάος,
Καὶ ἀνύουσι προθύμως τὴν ὁδὸν τοῦ ὀρισμοῦ των,
Ἐνθυμούμεναι τὸν μόνον λόγον τοῦ Δημιουργοῦ των.

Κόσμοι ἄπειροι ἀστέρων καὶ συστήματα μυρία
Πάσσουσιν ὡς χρυσῆ ἄμμος τὰ αἰθέρια πεδία,
Κ' ἡ πληθὺς ἡ τῶν ἡλίων, κ' οἱ ἀκάματοι πλανῆται,
Καὶ οἱ τρέχοντες μὲ κόμπην λυτὴν εὐζωνοὶ κομῆται·
Κ' ὁ σοφὸς ζητεῖ ματαίως ἀτενίζων εἰς τὰ ὕψη,
Τὴν ἐν τούτοις ἐνεργοῦσαν δύναμιν ν' ἀνακαλύψῃ!

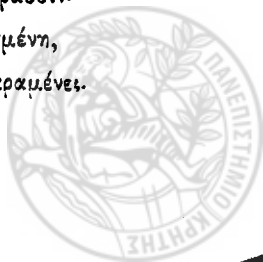

ὦ ! διψᾶς διψᾶς νὰ μάθῃς, νὰ ἰδῇς καὶ νὰ γνωρίσῃς,
Καὶ τοῦ σύμπαντος ἐντός σου τὴν ἰδέαν νὰ ἐγκλείσῃς,
Μεγαλόβουλε ἀλλ' ὄχι καὶ μεγαλουργέ ψυχὴ μας·
Ναί, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην εὐτυχίαν προετίμας
Ἄν ἠδύνασο τοῦ κόσμου ὡς τεχνίτης τὴν μεγάλην
Μηχανὴν νὰ διαλύσῃς καὶ νὰ τὴν συνθέσῃς πάλιν.

Τὸν ἀτίθασσον ἐκείνον ὁμοιάζεις στρατιώτην,
Ὅστις ἐκ τῆς φυλακῆς του, ὅπου τὸν κρατοῦν δεσμώτην,
Ὀνειρεύεται μεγάλας ἐποχὰς ἀρχαίας δόξης.
Ἄλλ' εἰς τὰς γλυκείας ταύτας τοῦ νοός του ὄνειρῶξεις
Βυθισμένος, ἐνῶ σπεύδει πρὸς ἀγῶνας καλλινίκους,
Τοὺς βαρεῖς συγκρούει μόνον τῶν ἀλύσεών του κρίκους.

Ἡ ἀδάμαστός σου αὐτὴ φύσις, ὦ ψυχὴ μου, πόθεν ;
Πνέονται τοιοῦτοι πόθοι ἄλλοθεν ἢ οὐρανόθεν ;
Ναί ! τὸ μεγαλόφρον τοῦτο δῆλον εἶναι ἀναγγέλλον
Μέγα μὲν τὸ παρελθόν σου, μέγα δέ σου καὶ τὸ μέλλον,
Ἐπειδὴ ποτὲ τοιαύτας δὲν συνέλαβεν ἐννοίας
Σκώληξ γεννηθεὶς ἐκ μέσου τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς σαπρίας.

Οὐδὲ εἶσαι σὺ τῆς λύρας ἡ καλλίφθογγος ἐκείνη
Ἄρμονία ἣτις τόσον, ὦ ψυχὴ, σὲ καθηδύνει,
Ἐνυπάρχουσα εἰς μόνην κροῦσιν τῶν χορδῶν καὶ ψαῦσιν,
Καὶ ἐκπνέουσα μ' ἐκείνων τὴν διάλυσιν ἢ θραῦσιν.
Τοῦ τεχνίτου ἡ χεὶρ μάλλον εἶσαι ἢ δεδιδραγμένη,
Ἢτις καὶ μετὰ τὴν θραῦσιν τοῦ ὄργάνου παραμένει.

Οὐδὲ εἶσαι τὸ τοῦ λύχνου φῶς τὸ λάμπων πρὸς ὀλίγον,
Ἄμαυρούμενον δὲ τέλος καὶ εἰς σκότος ἀπολῆγον.
Ἢ τοῦ Φοίβου μάλλον εἶσαι λαμπηδῶν ἥτις μαρμαίρει,
Καὶ εἰς μακρυνούς πλανήτας νὰ περιγηῆται χαίρει,
Ἄμα κλίναντος δ' ἐκείνου πρὸς τῆς δύσεως τὰ νέφη,
Εἰς τοὺς αἰωνίους πάλιν κόλπους του ἐπαναστρέφει!

ΟΡΘΟΣ.

Φῶς ἱλαρὸν τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ πληροῖ,
Τῶν ἄστρον ἀραιοῦνται οἱ φωταυγεῖς σωροί.

Σκιαύγεια ὠραία! μαγευτικὴ στιγμή!
Γλυκείας δρόσου φαίνουσι τὴν φύσιν σταλαγμαῖ.
Τὸ φῶς μετὰ τοῦ σκότους συγγέοντ' ἀναμίξ'.
Δὲν εἶν' ἡμέρ' ἀκόμα, δὲν εἶναι πλέον νύξ'.

Ἐκ τοῦ γλυκέος ζόφου προκύπτουν βαθμηδὸν
Βουνά, κοιλάδες, δάση καὶ λόφοι σωρηδόν,
Κ' ἡ λίμνη ἥτις στίλβει ὡς κάτοπτρον μακρὰν,
Κ' ἡ κώμη ποῦ εἰς ἄκραν ὑψοῦται φαλακράν.

Ἄπο τοὺς κόλπους ἤδη ἀφθόνως τῆς αὐγῆς
Τὸ φῶς ὡς ἐκ μεγάλης προχέεται πηγῆς
Ἄπλοῦται, κυματοῦται, τὰ πάντα πλημμυρεῖ,
Κ' εἰς τὴν ἡμέραν πλέον ἢ νύξ' ὑποχωρεῖ.

Τὸν ὕμνον τὸν γλυκύν των καὶ τὸν ἑωθινὸν
Προανακρούουν ἤδη τὰ ἔθνη τῶν πτηνῶν·
Τί στεναγμοὶ ἀθῶοι ! στροφαὶ περιπαθεῖς !
Τί ἔρωτος καὶ πόθου ἐκφράσεις ἀληθεῖς !

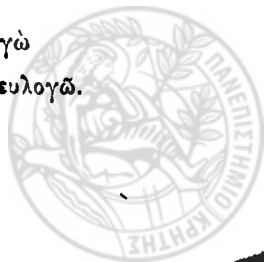
Πλὴν ποῖος τοὺς ἀέρας ἤχος γλυκὺς δονεῖ ;
Ἄ ! εἶναι τοῦ σημάντρου ἡ πρωϊνὴ φωνή,
Ἦτις ἐνῶ τὰ πλήθη καλεῖ εἰς τὸν ναὸν,
Ἐγείρεται ὡς ὕμνος ἀγνὸς πρὸς τὸν Θεόν.

Ἦδη φωνὰς ἀκούω καὶ πάταγον ποδῶν.
Τὰ πλήθη πλημμυροῦσι τὴν τοῦ ναοῦ ὄδον,
Κ' ἡ χήρα ἡ πενθοῦσα, κ' ὁ γέρον ἔπου κρατεῖ
Τὸ δάκτρον του, καὶ κύπτων καὶ τρέμων προπατεῖ.

Οἱ φθόγγοι τῶν ψαλλόντων προβρέουν ἡσυχῇ
Ἦς κύματα θαλάσσης λεπτὰ καὶ συνεχῆ.
Ἄλλ' ὡς ἐκ ζεφυρίων ἐνίοτε πνοῶν
Γενᾶται μέγας νότος μαινόμενος, βοῶν·

Ἦ προσευχὴ ὁμοίως ἡ τέως ταπεινὴ
Ἦψοῦται καὶ τὸν θόλον τοῦ ἱεροῦ κλονεῖ,
Καὶ ἤδη ὡς βαρεῖα βροντὴ ὑπερνεφῶς
Ἐγείρεται τὸ « Δόξα τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς ! »

Χαῖρε, γλυκεῖα Μοῦσα, σ' ἀφίνω καὶ πετῶ
Ἦπου τὸ θεῖον ἄσμα ἀκούεται αὐτό.
Μετὰ τοῦ ἄλλου πλήθους ὑπάγω καὶ ἐγὼ
Τὸν Πλάστην νὰ συμφάλλω καὶ νὰ συνευλογῶ.

ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ.

Εὐφραίνου, ὦ ψυχὴ μου, τῆς κτίσεως τὰ κάλλη.
Ἦ γῆ θαυμάτων πλήρης ἐνώπιόν σου θάλλει·
Κ' ἂν τῆς Νυκτὸς ὁ πέπλος ἐπὶ μικρὸν τὰ κρύψη,
Πληθὺς θαυμάτων νέων γεννᾶται εἰς τὰ ὕψη.

Γλυκεῖα νηνεμία ! νυκτερινὴ γαλήνη !
Στιλπνὴ, ἀκτινοβόλος, μνησοειδῆς σελήνη
Λάμπει ἐπὶ αἰθέρος εἰς δρόσον λελουσμένου,
Ὡς κόσμημ' ἀδαμάντων εἰς μέτωπον παρθένου.

Ἦ πόλις ὅλη κεῖται ὡς ἄνθρωπος ὑπνώττων.
Κάνένα δὲν ἀκούεις εἰς τὸν ἀέρα κρότον.
Ὡς πλάξ χρυσοῦ ἀπέφθου τὸ πέλαγος μαρμαίρον
Ἄντανακλᾷ τὴν λάμψιν ἐκάστου τῶν ἀστέρων.

Γλαυκὸν, γλυκὺ, γελόεν τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα.
Νέφος οὐδὲν σκιάζει τὸ καθαρὸν τοῦ δῶμα·
Καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἐνάστρου ὄροφῆς του
Ἦ δόξα διαλάμπει καὶ χάρις τοῦ Ὑψίστου !

Ὁ μέγας γαλαξίας ὡσάν πλατεῖα ζώνη
Ἐκ πέρατος εἰς πέρας τοὺς οὐρανοὺς κυκλόνει,
Σπόρος πυκνὸς καὶ ἄστρων φυταλιὰ μεγάλη
Ἐξ ἧς ὁ Πλάστης κόσμους διηνεκῶς ἐκβάλλει.

Μακρὰν τῶν ἄλλων ἄστρον, δειλαὶ ὡς πελειάδες,
Ὅδεύουν κατὰ μόνας αἱ ἄσπιλοι Πλειάδες,
Ἄχώριστοι παρθένοι μὲ συστολὴν μεγάλην
Ὅμοῦ συνανατέλλουν, καὶ δύνουν ὁμοῦ πάλιν.

Ὁ εὐζωνος Ὁρίων νυκτιπολεῖ κατόπιν,
Ἀργυροήλου ξίφους χρυσοῦν βαστάζων κώπην,
Ἄγρυπνος στρατιώτης καὶ φύλαξ πιστός, μένων
Ἐνθα ὁ Ἀρχηγός του τὸν ἔχει τεταγμένον.

Ἐδῶ σμαράγδου δίκην ἐν ἄστρον πρασινίζει,
Ἐκεῖ ἐρυθρὸν ἄλλο ὡς ἄνθραξ σελαγίζει,
Καὶ ὄλα ὁμοῦ λάμπουν ἀτάκτως ἐσπαρμένα,
Ποῦ μὲν πυκνὰ ὡς ἄμμος, ποῦ δὲ ἀραιωμένα.

ὦ οὐρανὲ, ὦ κάλλος αἰώνιον, ἀρχαῖον,
Ἄείποτε νεάζον, αἰείποτε ἀκμαῖον,
Ὁ τύπος τῶν δακτύλων τοῦ πλάστου εἰς σὲ μόνον
Ἀνέπαφος τηρεῖται δι' ὄλων τῶν αἰώνων.

Ποτὲ τὸ κρύσταλλον σου τὸ διαυγὲς ἐκεῖνο
Μ' ἀναπνοὴν ὁ σκώληξ ἐγὼ δὲν θὰ μολύνω·
Οὐδὲ κάνεις μονάρχης, ὅστις τὴν γῆν ἐκπλήσσει,
Δὲν θέλει ἐν σου ἄστρον μικρὸν μετατοπίσει.

Καὶ τώρα ἐν ἐκστάσει ἐγὼ σὲ κατοπτεύω,
Καὶ τὸ αἰώνιον σου θαυμάζω καὶ ζηλεύω,
Ἐγὼ ὁ ζῶν ὀλίγα, ἠριθμημένα ἔτη,
Ὁ σήμερον ὑπάρχων, καὶ αὔριον οὐκέτι!

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τὰ πάντα μεταβάλλει,
Πλὴν μόνᾳ ἐσεβάσθη τ' ἀθάνατά σου κάλλη.
Κ' ἐνῶ ἡ ὄψις πᾶσα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
Μετέβαλε ἰοσαύτας ἄλλεπαλλήλους φάσεις,

Ἵστε εἴαν ὁ πρῶτος τὴν γῆν αὐτὴν οἰκήσας
Ἐπανακάμψῃ πάλιν, τὸν θάνατον νικήσας,
Θέλει διστάσει βλέπων τὴν παλαιάν του κοίτην,
Εἶς τὸν αὐτὸν ἂν εἶναι ἢ ἕτερον πλανήτην

Ἄλλ' ἂν τὰ δυματά του ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαίρων
Τὴν λάμψιν ἀτενίσῃ τῶν κυανῶν αἰθέρων,
Ἐνα πρὸς ἓνα θέλει γνωρίσει τοὺς ἀστέρας
Ἵσους τὰς πρώτας εἶδε τῆς πλάσεως ἡμέρας.

Ἐμβλημα ὅτι Ἄνω ἡ ἀληθῆς ὀντότης,
Καὶ ἡ ζωὴ ὑπάρχει καὶ ἡ αἰωνιότης·
Ἵλα δὲ ὅσ' ἀέρα γήϊνον ἀναπνέουν,
Ἐπαύστως ἀλλοιοῦνται καὶ φθείρονται καὶ ῥέουν!

~~ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΗΝ~~

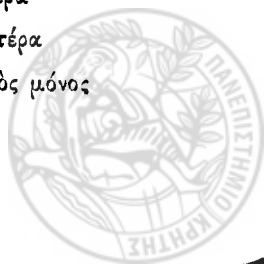
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΣΘΗΡ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΟΥ ΡΑΚΙΝΑ.

ΕΣΘΗΡ, ΕΛΙΣΑΒΕΤ, ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

ΕΣΘΗΡ.

Τὴν ἀτυχίαν ἔμαθεν Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
Τῆς ἀλαζόφρονος Ἀστίν, τῆς πρώην βασιλίσσης,
Ὅτε ἀπ' ἄσβεστον θυμὸν ἀνάψας κατ' ἐκείνης,
Καὶ θρόνου τὴν ἀπέβλαεν ὁ βασιλεὺς καὶ κλίνας.
Ἄλλὰ δὲν τὴν ἀπέσπασε καὶ τοῦ νοδὸς ταχέως·
Ἐδέσποσεν ἐπὶ πολὺ αὐτῇ τοῦ βασιλέως.
Καὶ τὴν ἐπιβροίαν αὐτῆς διὰ νὰ καταβάλλῃ,
Τὴν προσοχὴν του ἔπρεπε νὰ προσηλώσῃ ἄλλῃ.
Ἄνδρες πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐξῆλθον ἔρευνῶντες,
Κ' ὑπέστρεψαν εἰς τὴν αὐλὴν ἀπάσας διελθόντες
Τὰς ἀναμέσον τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ἑλλησπόντου χώρας.
Εἰς Σοῦσα τότε εἶδομεν τὰς Αἰγυπτίας κόρας,
Παρθένους ἕως καὶ Σκυθῶν καὶ Πάρθων συνελθούσας,
Τὸ σκῆπτρον, τὸ στεφάνωμα τοῦ κάλλους, ἀπαιτούσας.
Διῆγον τότε ἄγνωστος, εἰς κεκλεισμένον δῶμα,
Ἵπὸ τὸ ἀγρυπνον ἐγὼ τοῦ Μαρδοχαίου ὄμμα.
Ὁ θάνατος μ' ἐστέρησε πατέρα καὶ μητέρα·
Ἄλλὰ θανόντος ἀδελφοῦ οἰκτεῖρων θυγατέρα
Ὁ Μαρδοχαῖος μ' ἔλαβε, καὶ τόπον αὐτὸς μόνος

Μοὶ ἀνεπλήρωσε πατὴρς, μητὴρς καὶ κηδεμόνος.
Ἐν τούτοις ὁμῶς ἐθλίβεν αὐτὸν καὶ ἀνησυχεῖ
Νυχθημερὸν ἢ λυπηρὰ τῶν Ἰουδαίων τύχη.
Καὶ εἰς τὰς ἀδυνάτους μου ἐπιστηρίζων χεῖρας
τὴν λύτρωσιν τοῦ Ἰσραὴλ, βασιλικῆς πορφύρας
Ἐλπίδας μοὶ ἐνέβαλλεν· ἐγὼ δὲ τὰς κρυφίας
Βουλὰς τοῦ πλήρης ἤκουον καὶ φόβου κ' εὐπειθείας.
Ἦλθον ἐδῶ, πλὴν κρύπτουσα τὸ γένος, τὴν πατρίδα.
Τίς γλώσσα νὰ διηγηθῆ τὰ ὅσα τότε εἶδα ;
Τὰς σκευωρίας γυναικῶν τοσούτων ἀντιπάλων,
Ὅποσαι κρίνουσ' ἑαυτὰς καλλίονας τῶν ἄλλων,
Καὶ ἀξιῶσαι τὸ λαμπρὸν τῆς μοναρχίας στέμμα,
Τ' ὀριστικὸν ἀνέμενον τοῦ βασιλέως βλέμμα ;
Ἐκάστης ἦσαν ἴδιαι καὶ ψῆφοι καὶ φατρία.
Λαμπρότητα καταγωγῆς προέβαλλεν ἡ μία·
Ἐξήντλει τῆς κομμωτικῆς τὴν δύναμιν ἢ ἄλλη,
Μὲ λάμψιν κάλλους ἑαυτὴν διὰ νὰ περιβάλῃ.
Ἐγὼ δ' ὡς μόνην μου στολὴν καὶ μόνην προστασίαν
Δακρύων εἰς τὸν οὐρανὸν προσέφερον θυσίαν.

Ὅποτε δὲ τὸ πρόσταγμα τὸ ὑψηλὸν ἐδέχθην,
Ἐνώπιον τοῦ κραταιοῦ μονάρχου προσηνέχθην.
Καρδίαν τὴν τῶν δυναστῶν εἰς χεῖράς του βαστάζει,
Καὶ τὸν ἀθῶον τὴν ψυχὴν ὁ Κύριος δοξάζει,
τὴν ἐπηρμένην ταπεινῶν ὄφρυν τοῦ ἀλαζόνας.
τὴν προσοχὴν ἐφείλκυσα ἐγὼ τοῦ ἡγεμόνος.
Μ' ἐκύτταξεν ἐπὶ πολὺ ἐν σιωπῇ βαθεῖα,

Καὶ χεὶρ εἰς τὴν καρδίαν του ἐνήργει τότε θεία,
 Ἡ χεὶρ δι' ἧς ὑπὲρ ἐμοῦ ἡ πλάστιγγ εἶχε κλίνει.
 Μὲ βλέμμα ὅθεν ἔρρεε γλυκύτης καὶ γαλήνη
 Μοὶ λέγει τέλος, ἄνασσα γενοῦ· κ' ἡ δεξιὰ του
 Τὸ μέτωπόν μου ἔστεψε μὲ τὸ διάδημά του.

Βουλόμενος ὁ βασιλεὺς νὰ δείξῃ ἔτι μᾶλλον
 Τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ τὸ ὑπερβάλλον,
 Τοὺς μεγιστᾶνας δαφιλῶν ἐπλήρου δωρημάτων·
 Καὶ εἰς τὸν γάμον τοὺς λαοὺς ἀπὸ χωρῶν ἐσχάτων
 Τοῦ βασιλέως εἵλκυεν ἡ μεγαλοδωρία.
 Ἄλλ' ὅτε παντοῦ ἔθαλλον συμπόσια μυρία,
 Ὅτε πύθῦμ' ἠγάλλετο κ' εὐφραίνεται' ὁ λαὸς μου,
 Ὅποια ἦτον ἐν κρυπτῶ ἡ θλίψις, τόνειδός μου!
 Ἐσθῆρ, σὺ κάθησ', ἔλεγον, εἰς θρόνον ἐκ πορφύρας,
 Τῆς ἡμισείας γῆς κρατεῖς τὸ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας,
 Καὶ τῆς Ἀγίας πόλεως τὰ τεῖχη κρύπτει χλόη,
 Ὅφεις οἰκοῦσι τὴν Σιών καὶ δράκοντες πυρπνόοι,
 Καὶ βλέπει αὕτη τοῦ ναοῦ τὰς πέτρας ἐσπαρμένας,
 Καὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ τὰς ἐορτὰς παυμένας!

Ἐντούτοις, φίλη, ἡ ποθὴ τοῦ ἀτυχοῦς μου γένους
 Τὸν οἶκόν μου ἐνέπλησεν ἀπὸ Σιών παρθένοους.
 Ἄθῶα ἄνθ' εἰς τὰς πνοὰς τῆς τύχης ἀφειμένα,
 Εἰς χώραν ξένην ὡς ἐγὼ μεταπεφυτευμένα.
 Εἰς μέρος ὅπου ὀφθαλμὸς δὲν εἰσχωρεῖ βεβήλου,
 Εἰς μόρφωσίν των δαπανῶ τὰς ὥρας μετὰ ζήλου.

Τὸν ὄγκον φεύγουσα συχνὰ τοῦ ἀξιώματός μου,
Καὶ τὰς ματαίας κ' ἐπαχθεῖς τιμὰς τοσοῦτου κόσμου,
Ἔρχομ' ἐδῶ, ἐνώπιον τοῦ Πλάστου ταπεινοῦμαι,
Καὶ ἄγνωστος καὶ ἀφανὴς νὰ ἦμ' εὐχαριστοῦμαι.
Τὸ γένος των ἀπόκρυφον εἰς πάντα Πέρσην μένει.
Θὰ τὰς φωνάξω. Ἐλθετε ἀγνόταται παρθένοι,
Τῆς δουλικῆς μου ἄλλοτε δαιτὸς συνδαιτυμόνες,
Τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰακῶβ βλαστήματα καὶ κλώνες!

ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Βαβαί! τί σμήνος καλλονῶν κοσμίων καὶ ἀθῶων
Ἄπανταχόθεν κύκλω μου προκύπτουσιν ἀθρόον!
Ποῖον ἐρύθημα αἰδοῦς ἐπὶ τὰ πρόσωπά των!
Εὐτύχει ἔρεισμ' ἀγλαὸν ἐλπίδων γλυκυτάτων.
Ἦ! εἶθε ἡ ἀθῶα σου νὰ φθάσῃ θρηνηδία
Εἰς οὐρανὸν ὡς καθαροῦ λιθάνου εὐωδία,
Ἐλισσομένη ἄνωθεν τοῦ θυμιατηρίου!
Εἶθε κατέλθῃ ἐπὶ σὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου!

ΕΣΘΗΡ

Ἐκ τῶν ἀσμάτων ἄσατε ἐκείνων, ὦ παρθένοι,
Ἐν οἷς μετὰ τῶν θρήνων μου πολλάκις ἐνουμένη
Ἦ λιγυρὰ ὑμῶν φωνὴ τῆς ἀτυχοῦς ἀρχίζει
Σιῶν τὴν δόξαν νὰ θρηνηῖ καὶ νὰ πανηγυρίζῃ

ΜΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ποῦ ἡ προτέρα δόξα σου, Σιών, καὶ ποῦ ἡ φήμη;
Ἐξέλιπεν ἀστραπηδόν.
Εἰς χοῦν ἐρβύνης, εἰς σποδόν.

Καὶ μένει μόνη, οἴμοι!

Τοῦ τόσο μεγαλείου σου ἢ τεθλιμμένη μνήμη!

Ἐφθανες ἄλλοτε, Σιών, εἰς ὕψος τοὺς ἀστέρας.

Ἄλλ' εἰς τοῦ Ἄδου τὸν βαθὺν βυθὸν ἐταπεινώθης νῦν.

Νὰ ἀπολέσω τὴν φωνήν,

Ἄνίσως ἕως οὗ τὸ φῶς ὄρω τὸ τῆς ἡμέρας,

Εἰς τῆς πικρᾶς σου πτώσεως τοὺς θρήνους δώσω πέρας!

ΛΗΑΣ Ο ΧΟΡΟΣ.

Ἰορδάνου ρεύματα καὶ πεδιάδες,

Βουνὰ ἱερά, δεινὰ φυτὰ κοιλιάδες

Ἄπὸ τόσα θαύματα ἡγιασμένοι,

Ἄπὸ τῶν πατέρων μας τὴν γῆν, φυγάδες,

Ὡς πότε θὰ ἤμεθα ἐξωρισμένοι;

ΜΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ.

Πότε, Σιών, τὰ τείχη σου θὰ ἴδω ν' ἀνεγείρονται;

Καὶ πυργουμένους, ὦ ναὶ, τοὺς ἱερούς σου θόλους;

Καὶ τοὺς λαοὺς μὲ ἄσματα καὶ μὲ χοροὺς ἀδόλους

Εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ νὰ συναγείρονται;

ΛΗΑΣ Ο ΧΟΡΟΣ

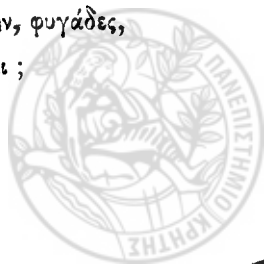
Ἰορδάνου ρεύματα καὶ πεδιάδες,

Βουνὰ ἱερά, δεινὰ φυτὰ κοιλιάδες

Ἄπὸ τόσα θαύματα ἡγιασμένοι,

Ἄπὸ τῶν πατέρων μας τὴν γῆν, φυγάδες,

Ὡς πότε θὰ ἤμεθα ἐξωρισμένοι;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Δητικώτερός μου ἴσως ἦτον ὁ Ἀριστοφάνης.

ΚΟΡΑΗΣ.

Παύσατε, μὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀνάστασιν, ὦ φίλοι!
Λόγοι μίσους δὲν ἀρμόζουν εἰς ἀνδρῶν τοιούτων χεῖλη.
Πλὴν τίς ἔρχεται; νομίζω ὁ Ἑρμῆς τὸν διακρίνω
Ἐκ τὸ δεκάπηχό του τὸ κηρύκειον ἐκεῖνο.

ΕΡΜΗΣ.

Τὴν στιγμὴν, ὦ ἄνδρες, ταύτην ἐπιστρέφω ἐκ τῶν ζώντων
Τὰς ψυχὰς τινῶν κομίζων νεωστὲ ἀποθανόντων.

ΚΟΡΑΗΣ.

Σὺ τὸν κόσμον ὅστις ὅλον καθ' ἐκάστην περιτρέχεις,
Ἐκ τῆς φίλης μου Ἑλλάδος, ὦ Ἑρμῆ, τί νέα ἔχεις;

ΕΡΜΗΣ.

Ἡ Ἑλλάς σου, ἂν ὡς τῶρα ἤθελες, ὦ γέρον, ζήσει,
Οὐδὲ Ἑλληνα πολίτην δὲν σὲ ἤθελε γνωρίσει.

ΚΟΡΑΗΣ.

Δὲν σὲ ἐννοῶ τί λέγεις, εἰς τὸν νοῦν μου μολαταῦτα
Τοῦ Σιωκράτους μου φυλάττω τὰ χρυσᾶ λόγια ταῦτα.
«Αἰσχρὸν εἶναι τὸ βιάζειν τὴν μητέρα καὶ πατρίδα».

ΕΡΜΗΣ.

Πλὴν πολλοὺς νὰ τὴν βιάζουν, Κοραῆ, ἐσχάτως εἶδα.

ΚΟΡΑΗΣ.

Τίνες οὔτοι; ποίαν βίαν; σὲ παρακαλῶ εἰπέ με,
Καὶ ἀπὸ τὰς δεινοτάτας ἀπορίας ἐκβαλέ με.
Μήπως τῶν εὐγενεστάτων Φαναριωτῶν αἱ χεῖρες;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

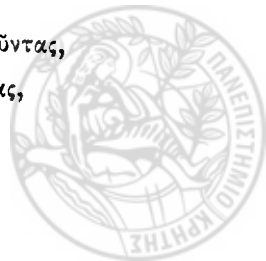
Οἱ κατάρτοι ἢ μήπως σοφισταί, οἱ ὀλετήρες;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Νὰ σὲ εἶπω ἓνα λόγον, ὦ Ἑρμῆ, μὲ παρῆρησιαν;
Συνετάραξας, ὡς ἦλθες, τῶν ἀνδρῶν τὴν ἡσυχίαν.
Πόσον εἶσαι σπερμολόγος! κάλλιον μὴν εἶχες ἔλθει!

ΕΡΜΗΣ.

Ὁ ἀγὼν, δὲν ἀμφιβάλλω, σοφοὶ ἄνδρες, σᾶς ἠγγέλθη,
Τὸν ὁποῖον ἠγωνίσθη ἡ πατρίς ὑμῶν προσφάτως,
Καταλύσασα τῶν γαύρων Παυαρῶν τὸ ξένο κράτος.
Συνελθούσα εἰς Ἀθήνας ἤδη τῶν Ἀντιπροσώπων
Ἡ Βουλὴ χαράττ' ὑπ' ὄψιν τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων,
Τοὺς θεσμοὺς τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθέρας πολιτείας,
Πολιτείας ἰσονόμου καὶ πρὸς ἅπαντας ὁμοίας.
Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὅμως πρὸ ὀλίγου διαβαίνων,
Καὶ βοὴν πολλὴν ἀκούσας ὡς ἀνθρώπων μαχομένων,
Διευθύνθην πρὸς τὸ μέρος, κ' ἔνδον τοῦ βουλευτηρίου
Ἄνδρας εἶδον μετὰ ζήλου κ' ἐνθουσιασμοῦ ἀγρίου,
Ἐμμανῶς βοῶντας, πόδας, χεῖρας, χεῖλη παταγοῦντας,
Καὶ τὴν μίαν τῶν Ἑλλήνων φυλὴν δίχα διαιροῦντας,

Εἰς τοὺς μὲν τιμᾶς καὶ δόξαν ἀπονέμονται καὶ πλοῦτον,
Εἰς τοὺς δὲ τὴν ἀτιμίαν δίδοντας ἀνθ' ὄλων τούτων.

ΚΟΡΑΗΣ.

Ἐμελλες λοιπὸν, πατρίς μου, καὶ αὐτὰ νὰ ὑποφέρῃς ;
Σὲ κατέστρεψε τὸ πάλαι ἡ διχόνοια καὶ ἔρις.
Ἡ διχόνοια καὶ ἔρις κ' εἰς τοὺς χρόνους τοὺς ἐσχάτους
Εἰς τοὺς κόλπους σου τυράννους ἔφερεν ἀγριωτάτους.
Τῆς ἀπολυτρώσεώς σου μόλις ἔφθασεν ἡ ὥρα,
Νὰ τὴν ματαιώσῃ πάσχει ἡ διχόνοια καὶ τώρα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ἐλευθέρα πολιτεία δὲν λογιζέται ἐκείνη
Ὅπου πολλαπλᾶς ὁ νόμος λαοῦ τάξεις διακρίνει.

ΚΟΡΑΗΣ.

Δὲν ὠφέλησεν ὡς βλέπω οὔτε οἱ διάλογοί μου,
Οὔτε κατὰ τῶν Φιλάρχων ἴσχυσαν οἱ Φύξαρχοί μου (α)
Φεῦ ! ματαιουμένας βλέπω τὰς γλυκειάς μου ἐλπίδας.
Ἡ Ἑλλάς ναυαγεῖ πάλιν δι' ὀλίγους σπουδαρχίδας.
(μετὰ μικρὰν παύσιν)

Ὅταν, ὦ Ἑρμῆ, παρέστης εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βουλὴν των,
Καὶ κατείδες τὴν τοσοῦτον ἀγενῆ διαγωγὴν των,
Δὲν τοὺς ἔλεγες, ὦ ἄνδρες ! ἑαυτοὺς κἂν σεβασθῆτε
Τὸν σκοπὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ἤλθετε συναισθανθῆτε !

(α) Ἴδε τὸν εἰς τὰ Πολιτικά τοῦ Πλουτάρχου ἐν εἶδει προλεγομένου Διαλόγου τοῦ Κοραῆ.

Ἐκ τῆς ἑλλάδος ἐξαρτᾶται
Τὸ ταλαίπωρόν της σκάφος εἰς ὠκεανὸν πλανᾶται.
Μὲ τὴν ματαιότητά σας καὶ τὰ ἄγριά σας μίσθ
Θέλετε σεῖς ἐκουσίως κατὰ βράχων τὸ ὠθήσει,
Ἡ λαμβάνοντες ὡς ἄστρον πόλου τὴν δικαιοσύνην,
Θέλετε τὸ προσορμίσει εἰς εὐλίμενον γαλήνην ;
Ὅτι ἐὰν ἀντὶ σωτήρων γίνετε αἰσχροὶ προδοταί,
Ἡ ἀρὰ τοῦ ἔθνους ὄλου εἰς τὰς κεφαλὰς σας τότε
Κεραυνὸς βαρὺς θὰ πέσῃ, καὶ ἀδέκαστος, ταχεῖα,
Θέλει τὰ δνόματά σας στιγματίσ᾽ ἡ ἱστορία!
Εἶναι κρίσιμος ἡ ὥρα ἡ παροῦσα τῆς Πατρίδος.
Μεταξὺ γαλήνης ἤδη ἴσταται καὶ καταιγίδος,
Καὶ σμικρὰ ῥοπή τὰ πάντα δύναται νὰ καταστρέψῃ,
Ἄν ἡ φρόνησις τὰ πάντα δὲν σταθμίσῃ καὶ προβλέψῃ.
Καὶ ὑπομονὴ ἂν ἦτο περὶ τοῦ παρόντος μόνον,
Ἄλλ᾽ ἐνταῦθα περὶ τύχης πρόκειται πολλῶν αἰώνων,
Καὶ ὑμεῖς τὴν ἐντολήν σας τὴν μεγάλην λησμονοῦντες,
Κάθησθε περὶ ἰδίων συμφερόντων φωνασκοῦντες ;

ΕΡΜΗΣ.

Συμβουλὰς ἐγὼ τοιούτας δὲν ἠθέλησα νὰ δώσω,
Ἐπειδὴ πρὸς φωνασκοῦντας τ' ἤλπίζα νὰ κατορθώσω ;
Πλὴν εὐτύχησα κομψόν τι ἄλλο νὰ ἐπινοήσω,
Καὶ σπουδαρχιδῶν μὲ τοῦτο στόματα πολλῶν νὰ κλείσω.
Παρὰ τοῦ Μορφέως πρώην εἶχα κλέψει τοῦ φιλάτου
Μήκωνα, τῶν προκαλούντων ὕπνον ὅμοιον θανάτου.
Ἄφου εἶδα λοιπὸν ὅτι μερικοὶ τῶν αὐτοχθόνων

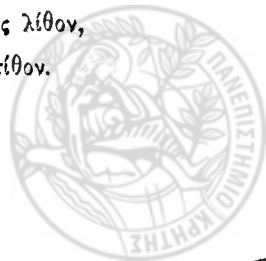
Διεβρήγνυντο βοῶντες κατὰ τῶν ἑτεροχθόνων,
 Ἄφανής τοὺς πλησιάζω, κ' ἐκ τοῦ κόλπου μου ἐκβάλλων
 Μήκωνας πολλοὺς τοὺς ρίπτω, καὶ ἰδοὺ εὐθύς ἀλάλων
 Στόματα πολλῶν ῥητόρων καθεξῆς νεναρκωμένα,
 Ὅμματα ὑπὸ τοῦ ὕπνου τοῦ πολλοῦ βεβαρημένα.
 Καὶ μικρὸν μὲν πρὸς τοὺς λόγους ἤνοιγον τῶν ἀντιπάλων,
 Ἄλλ' ἐκλείοντο ἀμέσως νυσταγμένα ἔτι μᾶλλον.
 Ἢ φωνή των ὄλη ἦτον νυσταζόντων χασμωδία,
 Κ' ἐπιπτεν ἡ κεφαλὴ των εἰς τὰ στήθη των βαρεῖα.
 Ἐν τοσοῦτῳ δὲ οἱ ἄλλοι ἠγωνίζοντο μὲ ζέσειν,
 Καὶ εἰς ταύτην τοὺς ἀφῆκα τὴν κωμικωτάτην θέσιν.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ.

Δι' αὐτοὺς κ' ἐγὼ τοὺς λόγους εἰς τὴν γῆν ἐνόσω ἔζων,
 Τὰς ματαίας τῶν ἀνθρώπων διαιρέσεις περιπαίζων,
 Τί, ὦ ἄθλιοι, ἐβῶν, διαφέρεσθε ματαίως ;
 Τί ἐστὶ Θηβαῖος, Λάκων, Μεγαρεὺς καὶ Ἀθηναῖος ;
 Ἄφετε τὰς διακρίσεις ταύτας, καὶ ὀνομασθῆτε
 Ὡς ἐγὼ μὲν ἐν καὶ μόνον ὄνομα κοσμοπολίται.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Σὺ ἐπλάτυνας τὸν κύκλον, κ' ἔγινες κοσμοπολίτης,
 Ἄλλ' ἐγὼ αὐτὸν στενεύσας ἔγινα πιθοπολίτης.
 Ὡς κοχλίας ἡσυχάζων εἰς τὸν πίθον μου μονάχος,
 Ἐβλεπα τὸν κόσμον περίξ θορυβοῦντα ἀταράχως.
 Ὅτε δὲ τὴν πόλιν στίφη ἐπαπεῖλουν πολεμίων,
 Καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ πλήθη ἔτρεχον τῶν Κορινθίων,
 Φέροντες καθεὶς μὲ βίαν ἄλλος ξύλον, ἄλλος λίθον,
 Ἐτρεχα κ' ἐγὼ κυλίων τὸν κεράμινόν μου πίθον.

ΕΡΜΗΣ.

Σεῖς ἤρχισατε, ὡς βλέπω, νὰ ἀδολεσχῆτε, ὅμως
Τὸν Ἑρμῆν προσμένει νέος εἰς τὴν γῆν ἐπάνω δρόμος.

ΚΟΡΑΗΣ.

Ἄν ὑπάγῃς εἰς Ἀθήνας, ὦ Ἑρμῆ, μὴ λησιμονήσῃς,
Νὰ ἰδῆς ὅποι' ἀπέβη τοῦ ζητήματος ἡ λύσις.
Τόση εἶναι τῆς ψυχῆς μου σήμερον ἡ ἀθυμία,
Ὅστε τρέμω μὴ κάμμία μὲ συμβῆ παραλυσία. (α)

ΕΡΜΗΣ.

Μὴ τρομάζῃς, σοφὲ γέρονι οἱ νεκροὶ παραλυσίας
Δὲν φοβοῦνται, οὔτε φθίσεις, οὔτε περιπνευμονίας.

~~•••••~~

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ.

Τὴν νύκτ' αὐτήν, Γαλάτεια, καθ' ὕπνον μου σὲ εἶδα,

Καὶ εἶχες παρ' ἐλπίδα

Ἄντι τῆς κόμης σου αὐτῆς τῆς μαύρης καὶ ὠραίας,

Τρίχας λευκάς καὶ ἀραιὰς ἐξήντα χρόνων γραιάς.

Κ' ἐγὼ γερώντιον μικρὸν, κυρτὸν, σαθρὸν, γελοῖον,

Τὴν σιαγόνα σείω

Καὶ παραξενευόμενος εἰς τὴν κατάστασίν μας,

Ἐκύτταζα μὲ θαυμασμὸν τὴν μεταμόρφωσίν μας.

(α) Ὁ Κοραῆς εἰς τὰς πρὸς φίλους του ἐπιστολάς ἐκφράζει συχνὰ τὸν διὰ τὴν παραλυσίαν φόβον του.

Και σὺ τὸ στόμα ἀνοιξεις, ἐστέναξεις, καὶ εἶδα,
Καὶ εἶδα παρ' ἐλπίδα
Ἄραιωμένους τῶν λευκῶν μαργαριτῶν τοὺς στοίχους,
Καθὼς ἐπάλλξεις παλαιοῦ, ἐρημωμένου τείχους.

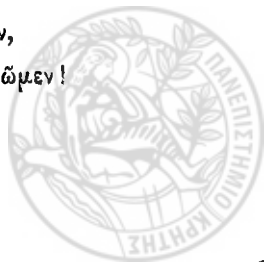
Καὶ τότε ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἀπὸ τὸ γῆρας τρέμων,
Τίς, εἶπα, κακὸς δαίμων
Τοιούτους μᾶς κατέστησεν, ἀθλία ἐρωμένη;
Καὶ σὺ δακρῦουσα σχεδὸν καὶ στενοχωρουμένη,

Ἐτίναξες τὸ ἐλαφρὸν στηθόπανον, καὶ εἶδα,
Καὶ εἶδα παρ' ἐλπίδα
Ξηρὸν τὸν κῆπον τῆς τρυφῆς, τὰ μῆλα μαραμμένα,
Τὰ κάλλη σου μὲ τ' ἄροτρον τοῦ χρόνου ὠργωμένα.

Καιρὸς λοιπὸν, ἐφώνηξα, τὰ στήθη νὰ πατάξω,
Τὰς κόμας νὰ σπαράξω.
Νὰ τὰς σπαράξω ἤθελα, ἠγέρθη δ βραχίων,
Ἄλλὰ . . . γυμνὸν ἀπήντησε καὶ φαλακρὸν κρανίον!

Καὶ εἰς τὴν ταραχὴν αὐτὴν ἐξύπνησα καὶ εἶδα
Καὶ πάλιν παρ' ἐλπίδα,
Πῶς ὄλα ἦσαν ὄνειρον, κ' ἐφάνης πάλιν, φῶς μου,
Ἡ πλέον νέα καὶ καλὴ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου.

Γαλάτεια, τὸ ὄνειρον αὐτὸ θεὸς τις στέλλει,
Δι' οὗ μᾶς παραγγέλλει
Τὸν ἔρωτα εἰς τῆς ζωῆς τὸ ἔαρ νὰ χαρῶμεν,
Πρὶν ἀληθῶς γηράσωμεν καὶ μάταια θρηνῶμεν!

Ο ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝ.

Όλοι θαυμάζουν,
Όλοι φωνάζουν
 ΎΑ ! τί ώραϊτος, λαμπρός καιρός!
Τὰ φυτὰ θάλλουν,
Τὰ πτηνὰ ψάλλουν,
 Κ' εἶναι δεκέμβριος ὁ σκληρός.

Αἱ κομφαὶ νέαι
Καὶ αἱ ώραϊται
 Ὑπάγουν ὅλοι νὰ τρελλαθοῦν.
Οἱ λευκοὶ ὄμοι
Γυμνοὶ ἀκόμη
 Δύναντ' ἐξαίρετα νὰ σταθοῦν.

Μία μ' εὕρισκει
Ποῦ ἀποθνήσκει
 Δι' ἐξοχὰς, καὶ μὲ θαυμασμὸν
Ὡς πρώτιστόν της
Χαιρετισμὸν της
 Δέτε, μὲ λέγει, δέτε χειμῶν !

— Ἐγὼ πιστεύω,
Κἂν ὑποπτέω,
 Τῆς κάμν', ὁ φίλος σας ὅτι Ζεὺς

Κάμμιαν ἄλλην

Στὸ μάτι πάλιν

Ἔχει τοῦ κόσμου ὁ βασιλεύς.

Γιὰ μιὰν ὠραίαν

Ποτὲ Θηβαίαν

Τὶ κάμνει ξεύρετε ; ὦ ! φρικτὸν !

—Τί ; τί ; — Εἰς μίαν

Νύκτα γλυκεῖαν

Δίδει τὸ μῆκος τριῶν νυκτῶν.

—Φρικτὸν τῶντι !

—Λοιπὸν τὸ δόντι

Καὶ τώρα πάλιν ἄν τὸν πονᾷ

Δι' ἄλλην νέαν

Ποῦ τὴν ὠραίαν

Φύσιν γυρεύει καὶ τὰ βουνά,

ᾠ φαντασθῆτε,

Φίλη, νὰ ζῆτε !

Ἄν τῶχῃ δύσκολον παντελῶς

Πίσω νὰ φέρῃ

Τὸ καλοκαίρι

Γι' αὐτὴν ποῦ χάσκει κ' εἶναι τρελλός !

Ο ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΣ ΥΜΝΑΙΟΣ.

Παρά τὰς θύρας τοῦ γαμβροῦ
Νέοι, χορεύσατε, ἀβροῦ
Ποδὸς ἀμείβοντες παλμὸν,
Κ' ἀναβοᾶτε πρὸς ῥυθμὸν,
Ἕμῃν, ὦ Ἕμέναιε !
Ἕμῃν, ὦ Ἕμέναιε !

Ὁ γέρον κύκνος κ' ἡ τρυγὼν
Εἰς πάλιν ἔρχονται ἀγῶν
Ἄνισος, ἄνισος ! φανοῦ,
ὦ Ἐρωσ, βοηθὸς γενοῦ !
Ἕμῃν, ὦ Ἕμέναιε !

Κ' ὁ κισσὸς χαίρει λιγυρὸν
Ἀνάστημα καὶ δροσερὸν
Εἰς γηραιᾶς δρυὸς κορμὸν
Χιλιετῆ ἀνακρεμῶν.
Ἕμῃν ὦ Ἕμέναιε !

Κλίνη, παστὰς ἐπαγωγὸς,
Παλαίστρα ὅπου ὁ γοργὸς
Καὶ νέος ἀθλητῆς νικᾷ
Ὀλύμπια ἐρωτικά,
Ἕμῃν, ὦ Ἕμέναιε !

Τίς τόσον σ' ἔστησ' ὑψηλά ;
Δὲν ἐφοβήθ', ἄφρων πολλὰ !
Μὴ ὅταν μέλλῃ ν' ἀναβῆ
Πέσ' ὁ γαμβρὸς καὶ συντριβῆ ;
Ἕμῃν ὦ Ἕμέναιε !

Τοιοῦτοι γάμοι ἠθικῶς
Τελοῦνται καὶ σωφρονικῶς.
Δὲν εἶναι φόβος μὴ τριῶν
Μηνῶν μᾶς δῶσ' ἡ νύμφ' υἱόν.
Ἕμῃν ὦ Ἕμέναιε !

Κ' ἂν λείψῃ ἐκ τῶν νυμφικῶν
Στεμμάτων ἔριον λευκόν,
Ἕ τοῦ νυμφίου κεφαλῆ
Παρέχει πρόχειρον πολύ.
Ἕμῃν ὦ Ἕμέναιε !

Παρά τὰς θύρας τοῦ γαμβροῦ
Νέοι, χορεύσατε, ἀβροῦ
Ποδὸς ἀμείβοντες παλμόν,
Κ' ἀναβοᾶτε πρὸς ῥυθμόν,
Ἕμῃν ὦ Ἕμέναιε !
Ἕμῃν ὦ Ἕμέναιε !

ΤΟ ΔΙΣΑΚΚΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΣΩΠΟΥ.

(ΜΥΘΟΣ ΚΑΤΑ ΜΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝΟΥ)

Εἶπεν ὁ Ζεὺς· ἄς ἔλθωσι πρὸς με τὰ ἔμψυχα τῆς γῆς·

Κ' εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσταγῆς

Εὐθύς ὁμοῦ συνήχθησαν ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς θνητά,

Ἄερια καὶ ἔνυδρα, τετράποδα καὶ ἔρπετά.

Μεγάλη ἦτον ἡ βοή,

Ὁ θόρυβος, ἡ συβρόη,

Ὅποτε τὸ θεσπέσιον ἀνοίγει στόμα τοῦ Διὸς,

Καὶ ἔπεα πτερόεντα προφέρει ὁ κλεινὸς Θεός.

Ἦ κάτοικοι εἶπε τῆς γῆς, σᾶς συνεκάλεσα ἐδῶ

Διότι θέλω νὰ ἰδῶ

Ἄν ἔχει τις παράπονον νὰ ἐπιφέρῃ ἢ μομφὴν

Εἰς τὴν ἰδίαν του μορφὴν.

Μὴ γλωσσοδέσῃ δέ τινα ὁ φόβος ἢ ἡ ἔντροπή,

Ἄλλὰ μὲ θάρβρος ἄς εἰπῇ

Τί ἄτοπον ἢ περιττὸν

Ἐνόησεν εἰς ἑαυτόν.

Διόρθωσιν εἰς τὸ κακὸν θέλω νὰ φέρω πικρευθὺς.

Ἐλθὲ σὺ πρῶτος, πίθηκε, λάλει χωρὶς νὰ συσταλθῆς.

Εὐρίσκεις εἰς τὸ εἶδός σου μῶμον ἢ ἔλλειψιν τινά;

—Ἐγὼ! νὰ εἶπω τίποτε εἶναι καὶ κρίμ' ἀληθινά!

Τί ἔχω; ὅλα κάλλιστα, ὅλα μου εἶναι θαυμαστά,

Καὶ ἄμεμπτα καὶ ἀρεστά.

Ἦ ἄρκτος ὅμως ἢ πτωχὴ τὶ ὄν ! τὶ ζῶν ἀηδὲς,

Καὶ κρύον καὶ χονδροειδές !

Αὐτὴν, ὦ Ζεῦ, παρακαλῶ νὰ μεταπλάσης, ἐπειδὴ

Ἄδύνατον κάνεις χωρὶς ναυτίασιν νὰ τὴν ἰδῆ.

Ἦλθε κ' ἢ ἄρκτος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ βεβαιώσῃ τὰ αὐτά,

Ἐπαίνεσε τὰ κάλλη της ἐξ ἐναντίας ἀρκετά.

Ἐμένα λέγουν ἄσχημην ; τὸ λέγει ὅστις μὲ φθονεῖ,

Ἦ τοῦ καλοῦ τὴν αἴσθησιν ἔχει διόλου ἀσθενῆ.

Ἐγὼ χονδροειδὴς ! ἐγὼ ! ἐγὼ ἢ ἀπαράμιλλος !

Τὸ ἦμισυ τοῦ κάλλους μου ἄς εἶχε καὶ ἢ κάμηλος !

Πλὴν ὅλα της εἶναι οἰκτρά. Τὶ ἔκτρωμα ! τὶ συχαμὸς !

Τὶ σῶμα ἀσχημόπλαστον ! τὶ δωδεκάπηχυς λαιμὸς !

Ἦλθε κ' ἢ κάμηλος, κ' ἀφοῦ ἐξηρομάσσησε πολὺ,

Ἐκρινε τὸν ἐλέφαντα ἄκομψον καὶ ἡμιτελῆ·

Τὰ ὠτάτου πολλὰ μακρά,

Τὰ ὄμματα πολλὰ μικρά·

Καὶ ὁ ἐλέφας δὲ αὐτὸς, ἂν καὶ μὴ στερημένος νοῦ,

Ἐμέμφθη ὡς πολύσαρκον τὸ κῆτος τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁ κόραξ ὡς τραχύφωνον ἐγέλασε τὸν γερανὸν,

Καὶ εἶπε χονδροκέφαλον ὁ γάδαρος τὸν πετεινόν.

Δὲν ἔμεινε σχεδὸν κάνεις χωρὶς τὸν ἄλλον νὰ μεμφθῆ,

Καὶ ὅμοια ν' ἀνταμειφθῆ.

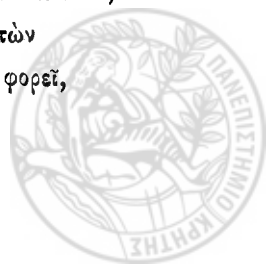
Ἄλλ' ὅμως τῶν ὁμοίων του ὁ πρῶτιστος κατήγορος,

Καὶ ἑαυτοῦ συνήγορος

Ἦτον ὁ ἄνθρωπος· καὶ τί ἐκ τούτου ἔπεται λαιπὸν ;

Ἦ ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ Αἴσωπος ποτὲ εἰπὼν

Περὶ ἡμῶν, ὅτι καθεὶς δισάκκιον διπλοῦν φορεῖ,

Καὶ ὅ,τι μὲν ἐλάττωμα εἰς τοὺς λοιποὺς παρατηρεῖ,
Ἐμπρὸς τὸ βάλλει, πάντοτε ἐκεῖνο βλέπει ἀτενῶς,
Καὶ ρίπτει εἰς τὰ ὀπισθεν τὰ ἰδιά του ἀφανῶς.

Οἱ πάντες εἴμεθα κοινῶς

Πρὸς τὰ τῶν ἄλλων σφάλματα λυγγὸς τηλεσκοπώτεροι,

Πρὸς δὲ τὰ ἴδια ἡμῶν ἀσπάλακος τυφλότεροι.

Ἄλλὰ τοιοῦτος πάντοτε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος

Ἦτο καὶ εἶναι κ' ὁ αὐτὸς θά ἦναι αἰωνίως.

ΕΤΕΡΟΣ ΜΥΘΟΣ.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝΟΥ).

Ἰσώπκος ὁ μυθογράφος, ἀγνοῶ τίς ἡ αἰτία,
Εἰς τὴν ἀλεπού νὰ δίδῃ συνειθίζει τὰ πρωτεῖα

Ὡς πρὸς τὴν κατρυγαρίαν

Καὶ τοῦ νοῦ τὴν πονηρίαν.

Μήπως τάχα καὶ ὁ λύκος ἐν ἀνάγκῃ δὲν ἐξεύρει,

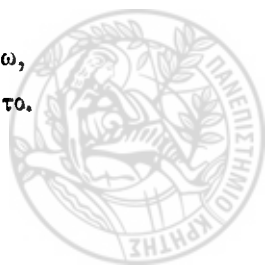
Ὅταν ἡ τοῦ ἄλλου θέλῃ τὴν ζωὴν νὰ χανδακώσῃ,

Ἢ τὴν ἑαυτοῦ νὰ σώσῃ,

Μηχανὰς πολλὰς νὰ εὔρῃ ;

Ἐχὼ λόγους νὰ πιστεύω πῶς τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω,

Κ' ἴσως ὁ διδάσκαλός μου ν' ἀπατάται ὡς πρὸς τοῦτο.

Ἡ ἐξῆς πλήν ἱστορία μαρτυρεῖ τὸ ἐναντίον,
Καὶ εἰς τὴν κερδῶ ἀφίνει τὴν τιμὴν καὶ τὸ βραβεῖον.

Εἰς βαθὺ αὐτὴ πηγάδι

Ἄντανακλωμένην εἶδε τὴν σελήνην ἓνα βράδῳ,
Καὶ ἐνόμισε τυρίον ὅτι βλέπει. Πεινασμένη
Ἔτυχ' ἐνταυτῷ νὰ ἦναι. Δύω κάρδοι κρεμασμένοι

Ἐκ τροχίσκον μὲ σχοινίον,

Τὸ ὑγρὸν ἀναβιβάζουσαν διαδοχικῶς στοιχειῶν.

Καὶ λοιπὸν καιρὸν δὲν χάνει·

Πιάνεται ἀπὸ τὸν ἓνα κάρδον εὐμορφα καὶ φθάνει

Εἰς τοῦ πηγαδιοῦ τὸ βάθος.

Τότε εἶδε μὲ πολλὴν τῆς λύπην τὸ φρικτὸν τῆς λάθος.

Ἐπειδὴ πῶς νὰ ἐξέλθῃ, δυστυχῆς, ἐκ τοῦ πυθμένος,

Ἄν ἐπίσης πεινασμένος

Ἄλλος τις αὐτῆς δὲν ἔλθῃ νὰ διαδεχθῇ τὸν τόπον,

Γελασθεῖς μ' ὅμοιον τρόπον;

Μία, δυὼ περνοῦν ἡμέραι καὶ ψυχίτσα δὲν ἐφάνη

Στὸ πηγάδι. Ἐκεῖ μέσα τῆς ἐγράφη ν' ἀποθάνῃ!

Ὁ καιρὸς ὅπου διαβαίνει καὶ δὲν μένει εἶχ' ἐντούτοις

Ἀλλοιώσει τὴν σελήνην, καὶ τοῦ κύκλου τοῦ λαμπροῦ τῆς

Ἐλειψεν ἓνα κομμάτι.

Λύπη καὶ ἀπελπισία τὴν κυρ' ἀλεποῦ ταραττεῖ.

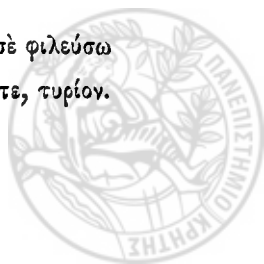
Ἐδῶ, ἔλεγε, τὸ νῆμα τῆς ζωῆς θὰ ξετελεύσω.

Ἄλλ' ἰδοὺ μὲ διψασμένον λάρυγγα ἐκεῖ περᾶ

Ἐνας λύκος· ἡ κυρὰ

Τοῦ φωνάζει ἀπὸ κάτω. Σύντεκνε, νὰ σὲ φιλεύσω

Ἐλα· βλέπεις τοῦτο; εἶναι, λύκε φίλτατε, τυρίον.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΑΥΤΟΥ.

(ἀ' Ιανουαρίου 1846.)

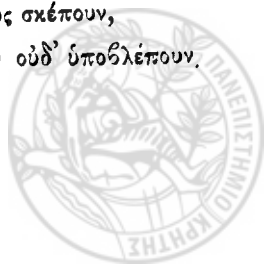
Σήμερον ὁ κόσμος ὅλος χαίρει, μειδιῶν τὰ πάντα,
Τοῦ προτέρου λησμονοῦνται χρόνου τὰ πικρὰ συμβάντα
Καὶ ἀφ' ὄλων τῶν στομάτων πίπτουν ὡς πυκναὶ νιφάδες.
Αἰ εὐχαι, αἰ εὐλογίαι, χιλιάδες μυριάδες.

Διὰ τί δὲ ὅλα ταῦτα; Ἐπειδὴ τῆς γῆς ἡ σφαῖρα
Νέαν τροχίαν ἀρχίζει εἰς τὸν ἀχανῆ αἰθέρα,
Κ' ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀνθρωπότης, ὡς τοῦ μύθου ὁ Ἰξίων,
Παριστᾷ τὴν καταδίκην τὴν ὁποῖαν λέγουν βίον.

Καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες ἔθος σεβαστὸν, ἀρχαῖον,
Τὰς εὐχὰς μας εἰς τὸ ἔτος δαψιλεύομεν τὸ νέον.
Σήμερον τὰ χεῖλη ἔχουν εὐφημα κ' ἐκεῖνοι ὅσοι
Τὸν λοιπὸν δὲν παύουν χρόνον ὅλους νὰ μᾶς δυσφημῶσι.

Καὶ εὐχόμεθα μὲν πρῶτον εἰς τὴν φίλην νεολαίαν
Πόθον ἀρετῆς καὶ ζῆλον πρὸς τὴν δόξαν τὴν ἀρχαίαν,
Καὶ νὰ πράττωσιν ἐν ἔργοις ὅσα χρήσιμα μανθάνουν,
Ἐπειδὴ τὰ ἔθνη οὕτως εὐοδοῦνται καὶ αὐξάνουν.

Εἰς τοὺς γέροντας δὲ λέγω, εἴθε ὅμοιοι νὰ γείνουν
Μὲ τὰς δρῦς τὰς γηραλέας ὅσαι εἰς τὰ δάση φθίνουν.
Αὗται τὰ νεόφυτά των ἀπὸ τοὺς ἀνέμους σκέπουν,
Πλὴν ποτὲ τὴν αὐξήσιν των δὲν φθοноῦν οὐδ' ὑποβλέπουν.

Εἰς τοὺς ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν ζωὴν ὑπὲρ τὰ ἄλλα
Εὐχομαι τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀρχαίου Μαθουσάλα.
Εἰς τοὺς φίλους τοῦ χρυσοῦ, Πακτωλὸς χρυσοῦ νὰ βρέυση,
Κ' ἐπ' αὐτοῦ ἡ σιδηρᾶ των κιβωτὸς νὰ ἐπιπλεύση.

Εἰς τῆς Θέμιδος τὰ τέκνα, καθαρὰς πρὸ πάντων χεῖρας,
Καὶ εἰς τοὺς λογίους τύχην καὶ ὀλιγωτέρους φθειράς.
Εἰς τοὺς δημοσιογράφους φρόνησιν περισσοτέραν,
Καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς των τὴν κοιλίαν εὐρυτέραν.

Εἰς τοὺς βουλευτὰς τοῦ ἔθνους, ὅμοιοι μὲ Ἰσραεῖα
Εὐχομαι μὴ ἀπομείνουν γλῶσσα μόνον καὶ κοιλία.
Καὶ εἰς τοὺς ὑποψηφίους ἄμεμπτον ἐπιτυχίαν,
Εἶδεμὴ τοῦ Παιδαρέτου τὴν σοφὴν μακροθυμίαν.

Τοὺς δὲ ὑπουργοὺς τοῦ κράτους τελευταίους παραλείπω,
Ἐπειδὴ πρὸς τούτους μέλλω σύντομον εὐχὴν νὰ εἶπω.
Ἐἴθε ὅμοια φρονοῦντες μὲ τὸν Περικλῆν ἐκείνον,
Εἰς τὸν νοῦν νὰ ἔχουν πάντα ὅτι Ἄρχουσι τ' Ἑλλήνωνι.

ΜΟΝΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΣΣΑ.

(1854).

“Ο,τι δὲν ἔκαμαν Σουλτάνοι
Σελίμαι καὶ Σουλεϊμάνοι,
Δόξαν ἅς ἔχη ὁ Προφήτης !
Τὸ ἔκαμ’ ὁ Ἀβδοῦλ Μεζίτης.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! εἰς πολλὰ ἔτη
Δόξα τιμὴ τῷ Μωαμέτη !
Ἐπὸ τὴν Λόνδρα ὡς τὸν Γάγγη
“Ολοι ἐτούρκευσαν οἱ Φράγχοι.

Τουῦρκοι καὶ Φράγχοι ἐκστρατεύουν,
Καὶ μ’ εὐλογίας συνοδεύουν
Τὰς ἐνωμένας τῶν δυνάμεις
Ὁ Πάπας κ’ ὁ Σεχοῦ Ἰσλάμης.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! κ.τ.λ.

Ἐγὼ δὲν πολεμῶ ἀνάγκη
Δὲν εἶναι πολεμοῦν οἱ Φράγχοι.
Καὶ τῶν βασιλέων τὰς ἀλύσεις
Χαλκεύει δι’ ἡμᾶς ἡ Δύσις.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! κτλ.

Κινοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι φίλοι
Ἵπὲρ ἡμῶν καὶ τὸ κονδύλι.
Κ' αὐτὸ πολλάκις κατορθώνει
Ὅ,τι τὸ ξίφος κ' ἡ ἀγχόνη.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ! κ. τ. λ.

Μᾶς εἶναι οἱ γραμματισμένοι
Καὶ οἱ σοφοὶ τῶν πωλημένοι.
Ὅλους ἢ Πόρτα τοὺς βραβεύει,
Καὶ τὴν παιδεῖαν προστατεύει!

Ἄλλᾳ ἰλλάχ! κ.τ.λ.

Διὰ τὸ ἄφθονον λιβάνι
Ὁ Λαμαρτίνος γῆν λαμβάνει
Ὅς ποιητῆς, ἐκεῖ τριγύρου
Εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ὁμήρου.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ! κ.τ.λ.

Ἄν νικηθοῦν οἱ Ῥῶσσοι οἱ σκύλλοι,
Θὰ μᾶς δοθῆ τὸ Ἰσμαῆλι.
Κ' ὡς ἤκουσ' ἀπὸ Ἀγγλοῦ στόμα,
Ἴσως καὶ ἡ Ἑλλάς ἀκόμα.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ! κ.τ.λ.

Πλὴν μὴ ὁ Φράγγκος τὸ παιγνίδι
Τοῦ Καδῆ παίζει μὲ τὸ στρεῖδι ;
Μὴ τὴν Ἀνατολὴν ἀρπάσῃ,
Κ' Ἕλληνας, Τούρκους συμβιάσῃ ;

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! κ.τ.λ.

Ἐξω τοιαῦται σκέψεις ἔξω !
Ἦ τὰς κατακτήσεις μου ἄς τρέξω.
Κόρη τῆς Βάρνας, εὐσπλαγχνίσου,
Ἐλα, Οὐρὶ τοῦ Παραδείσου !

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! κ.τ.λ.

Πλὴν σὺ, σκληρὰ, δὲν δυσωπείσαι·
Ἡ Σεβαστούπολις μου εἶσαι.
Μὲ τὸ καλὸν ἢ μὲ τὴν βίαν
Σὲ θέλει ὁ Πασσᾶς συμβίαν.

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! κ.τ.λ.

Ἀνεκαλύφθην ! τί νὰ γίνω !
Ἔρχονται, φθάνουν· ἄ ! ἐκεῖνο !
Ποῦ εἶσαι, φίλε μου Σαφέρη ;
Ἐνα σχοινὶ κ' ἓνα μαχαίρι ! . . .

Ἄλλᾳ ἰλλάχ ! εἰς πολλὰ ἔτη
Δόξα τιμὴ τῷ Μωαμέτη !
Ἀπὸ τὴν Λόνδρα ὡς τὸν Γάγγη
Ἄλλοι ἐτούρκευσαν οἱ Φράγγοι !

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κατὰ τὸν ἦχον *Vieni meco sol di rosi* τοῦ μελοδράματος *Hernani*.

Μὲ τὰ δόλια σου χεῖλη
"Όταν μ' ὤμνυες φιλίαν,
Κ' ἡ καρδία σου ὠμίλει
 Εἰς παλμούς της παμπληθεῖς,
 Πρῶτον ἤλπιζα ἡ τάξις
Τοῦ παντός ν' ἀλλάξῃ νόμον
Παρά σὺ, σκληρὲ, ν' ἀλλάξῃς,
 Καί, σκληρὲ, νὰ μ' ἀρνηθῆς.

"Όμως τοὺς φρικτοὺς σου ὄρκους
Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν λέγω·
Φλέγοντα τοὺς ἐπιόρκους
 Κερχυνὸν δὲν προσκαλῶ.
 Εἰς τὰς λύπας συνειθίζω,
Τὴν καρδίαν μου βιάζω,
Πάσχω, σιωπῶ κ' ἐλπίζω,
 Κ' εἰς τὴν τύχην προσγελῶ.

Τώρα πλέον θὰ πασχίσω
Τὸ παρὸν νὰ λησμονήσω,
Καὶ μὲ σᾶς, μὲ σᾶς νὰ ζήσω,
 'Αναμνήσεις ποθηταί.

Δύνασαι νὰ μὲ μισήσης,
Τύραννε, νὰ μὲ φονεύσης·
Πλὴν τὴν μνήμην δὲν θὰ σβύσης,
Τῆς ἀγάπης μας ποτέ.

Στῆς σελήνης αὐτὴ μένει
Τὴν ἐρωτικὴν γαλήνην,
Μέν' εἰς τ' ἄστρα γεγραμμένη
Τῆς σιωπηλῆς νυκτός,
Κ' εἰς τὸν φλοῖσβον τῶν λειμώνων,
Κ' εἰς τὰς αὖρας κ' εἰς τὰ δάση·
Καὶ παντοῦ, παντοῦ, καὶ μόνον
Τῆς καρδίας σου ἐκτός.

Ὅμως τοὺς φρικτούς σου ὄρκους
Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν λέγω·
Φλέγοντα τοὺς ἐπιόρκους
Κεραυνὸν δὲν προσκαλῶ.
Εἰς τὰς λύπας συνειθίζω,
Τὴν καρδίαν μου βιάζω,
Πάσχω, σιωπῶ κ' ἐλπίζω,
Κ' εἰς τὴν τύχην προσγελῶ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ.

(Αποσπασμάτιον)

Εἰς τὴν ὄρασίμ μου ἤδη παριστάνεσθε ἀθρόαι,
Ἐπολαύσεις τῆς ἀθώας ἡλικίας μου ἀθῶαι.
Βλέπω καὶ τὰς θορυβώδεις παιδιάς τῶν συνηλικίων,
Καὶ τὰ κωμικοσπουδαῖα σχέδιά μου τὰ κατ' οἶκον,
Ἐτε ὥρας καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐδαπάνων
Μεταξὺ σωροῦ πριόνων καὶ κανόνων καὶ τρυπάνων,
Ἐσχολούμενος μὲ πόνον ἀπαράμιλλον καὶ ζῆλον
Εἰς κατασκευὴν δικτύου δέκα τὸ πολὺ δακτύλων.
Καὶ ὁπότε μετὰ ταῦτα ἐντελῶς κατηρτισμένη,
Εὐζωνος καὶ εἰς τὰς αὔρας τοῦ ζεφύρου ἀφειμένη,
Ἐσχιζεν ἡ εὐμεγέθης ναὺς τὴν κυματοῦσαν λίμνην,
Μὲ κηρίνους ἐπιβάτας εἰς τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρῦμνην,
Πόση τότε τῆς ψυχῆς μου ἡ χαρὰ, ἡ εὐφροσύνη!
Πλὴν παρῆλθον, ναὶ, παρῆλθον οἱ χρυσοὶ καιροὶ ἐκεῖνοι.
Ἐὐδαιμονία ἦτο στιλπνὴ σάπωνος πομφόλυξ
Ἐν διέλυσεν ἐγγίσας τοῦ συλλογισμοῦ ὁ σκώληξ.

»~~ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ~~«

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ.

(Ποίημα εἰς γλῶσσαν δημώδη).

Τὸ βουρκαωμένο σύννεφο τὸν οὐρανὸ μαυρίζει.

Ψιλὴ ψιλὴ ἀρχίνησε βροχὴ νὰ ψηχάλιζῃ·

Εἶναι ἡ φύσις ποῦ θρηνεῖ,

Τὰ δάκρυά της εἶν' αὐτὰ ὁποῦ πυκνοσταλάζουν,
Τὰ σύννεφα ὁποῦ βογγοῦν καὶ βαρειαναιστενάζουν
Εἶν' ἡ θλιμμένη της φωνή.

Εἶναι πουρνό· τί καταχινιά λευκή σὰν Ναϊάδα !
Δὲν βλέπεις μῆτε τὸ βουνό, μῆτε τὴν πεδιάδα.

Τοῦ χρόνου τὰ γεράματα !

Γιὰ δὲς τὸν ἥλιο· ἔκρυψε τὰ χρύσινα μαλλιά του,
Χλωμὸ φεγγάρι ἔγεινε, κ' εἶν' ὄλο ἡ θωριά του
Παράπονο καὶ κλάματα !

Νὰ ! βράχηκε καὶ τὸ ξερὸ τῆς ἐρημιᾶς ποτάμι.
Ἄκους τί κρότο τὸ νερὸ μέσ' στά χαλίκια κάμει ;
Βλέπεις τὸν ἄσπρο τὸν ἀφρό ;

Σταῖς λυγαριαῖς ἀνάμεσα ἦταν πουλιά κρυμμένα·
Τὸν κρότο καθὼς ἄκουσαν, ἐφύγαν τρομαγμένα
Μ' ἓνα τους πέταγμ' ἀλαφρό.

Ψυχὴ δὲν βλέπεις· ἐρημος ὁ τόπος κ' ἀφειμένος·
Ὁ γέρος μόνος χωρικὸς πηγαίνει φορτωμένος
Μὲ τὰ κομμένα ξύλα του.

Κ' ἐγὼ μονάχος κάθομαι στὴν ρίζα τοῦ πλατάνου,
Κ' ἀκούγω τὴν πυκνὴ βροχὴ ὁποῦ χτυπᾷ ἐπάνου
Στὰ μαραμμένα φύλλα του.

Δεκαοχτὼ φθινόπωρα ὡς τώρα μόλις εἶδα·
Ἄλλ' ἂν καὶ τόσο ἐνωρὶς γυρίσω παρ' ἐλπίδα
Στὴν γῆν ὁποῦ μ' ἐγέννησε,

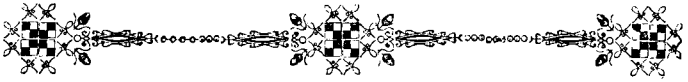

Ἄς θάψουν χέρια φιλικὰ τὸ ἄψυχο κορμί μου
Κοντὰ στὴ ρίζα τῆς ἰτιάς ποῦ τόσαις στὴνζωή μου
Φοραῖς μ' ἐφιλοξένησε.

Τοὺς κλώνους τῆς τοὺς λιγυροὺς ὁ ζέφυρος νὰ κλίνη,
Καὶ ἴσκιό μελαγχολικὸ στὸν τάφον μου νὰ χύνη
Τὴν ὥραν τοῦ καλοκαιριοῦ.

Καὶ πάλιν ὅταν ὁ καιρὸς ἀρχίζη νὰ κρυόνη,
Νὰ πίπτῃ εἰς τὸ μάρμαρο ἢ χάλαζα, τὸ χιόνι
Καὶ ἡ βροχὴ τοῦ Γενναριοῦ.

POÉSIES FRANÇAISES

ELEGIE

SUR LA MORT.

DE

CHATEAUBRIAND.

«Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδή.»
(Ὀμηρος.)

«Ἄνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος.»
(Περικλῆς.)

*O vous, morts immortels qui fûtes nos aïeux,
De l'ombreux Elysée habitants bienheureux,
Vous Socrate et Platon, et toi surtout Homère,
Voilà ce que vous dit la Grèce votre mère :
Le barde harmonieux qui chez les morts descend,
Que la terre nommait François Chateaubriand,
Est aussi mon enfant qu' à bon droit je réclame :
Il portait mon cachet et respirait mon âme ;
Qu'il vive parmi vous dans l'éternel séjour,
De contemplations, de parfums et d'amour !*

*Quoi donc ! elle n'est plus cette vivante image
De l'antique sagesse, idole de notre âge ?*

*On ne peut plus l'entendre, on ne peut plus la voir
Qu'à travers le passé: lointain et faux miroir;
On ne peut plus passer les monts, traverser l'onde,
Et des extrémités de l'un et l'autre monde
Accourir pour t'attendre au moins sur ton chemin,
Et contempler ton front, terrestre séraphin ?*

*O Mort, spectre sanglant, lorsque dans tes orgies
Sur les trois continents tu moissonnes les vies,
Que sous le Choléra, ton souffle, les enfants
Tombent morts sur le sein des parents expirants,
Je ne vois enfin là que les tristes victimes
D'une année ou d'un mois qu'en un jour tu décimes.
Mais lorsqu', ô Mort, je vois, s'éteindre sous ta main
Un seul de ces flambeaux, guides du genre humain,
Mon coeur s'attriste autant que si ta loi sévère
Pour la première fois venait frapper la terre !*

*Un peu d'air et de ciel ! qu'exigeaient-ils de plus ?
Non ! ils doivent tomber dans l'ombre confondus.
Il faut quitter palette ou lyre, il faut qu'on cède ;
Le brutal soldat veut la tête d'Archimède !*

*Otez-nous, ôtez-nous ce funèbre appareil ;
Que veulent ces flambeaux, ces pompes, ce cercueil,
Ces pas lents et ce deuil, ces larmes superflües,
Triomphe de la Mort promené par les rues !*

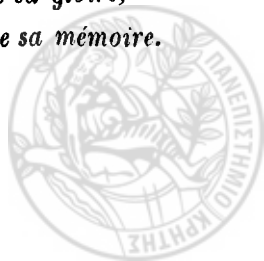
*Au vulgaire ce sort doit être réservé ;
Mais lorsqu', ô mortels, vient de nous être enlevé
Le génie enchanteur qui consolait la terre,
Que sa mort soit un vol, et sa fin un mystère !
Qu'il disparaisse un jour ainsi que Romulus
O peuple entre et regarde; il était, il n'est plus !*

*Mais laissons ces regrets, et célébrons sa gloire ;
Siècles, chantez son nom, Temps, garde sa mémoire.*

*Une femme a nourri du pur lait de son sein
Son vieux père en trompant les tyrans, le destin.
Semblable à ce vieillard quand le Christianisme
Succombait sous les coups du Crime et du Sophisme,
Châteaubriand, ta Muse, ange au front radieux,
L'a nourri du nectar de ses écrits pieux.*

*Maintenant, ah ! si chers nous te sommes encore,
Prends à l'Archange, prends sa trompette sonore.
Dis à la terre en doute un seul mot de ces cieux,
Qui s'étendent déserts, vastes, silencieux.
Dis-tu la vérité dans tes écrits célèbres ?
O suprême ignorance ! ô mystère ! ô ténèbres !
L'éloquent défenseur de la divinité
Est-il dans le néant ou dans l'éternité ?*

*Mais laissons ces regrets, et célébrons sa gloire;
Siècles, chantez son nom; Temps, garde sa mémoire.*

*Eurotas s'est voilé d'un humide brouillard,
Car il s'est souvenu de ce triste regard,
De ce front incliné sur son onde fuyante,
Quand vers ses bords déserts une voix éloquente
Évoquait en pleurant Sparte de ses tombeaux,
Mais le vent seul sifflait, hurlait dans les roseaux !*

*Mais laissons ces regrets, et célébrons sa gloire ;
Siècles, chantez son nom ; Temps, garde sa mémoire.*

*Lorsque depuis, vainqueurs, ne cédant qu'au Trépas,
Il s'agissait pour nous d'être ou de n'être pas,
Le poète jeta son luth dans la balance.*

*Des rois irrésolus ne dort plus la vengeance.
Ils nous tendent les bras; le feu de Navarin
Rougit soudain pareil à la flamme de pin
Que, pour exterminer l'hydre, au grand Hercule
Prêtait Iolaüs son jeune et brave émule.*

Sparte est libre, et son ciel redouble de beauté.

Mais aujourd'hui le deuil a terni sa gaieté.

Châteaubriand est mort, plein de jours et de gloire.

Siècles, chantez son nom; Temps, garde sa mémoire !

LE DISTRIBUTEUR
D'UN JOURNAL FRANÇAIS D'ATHÈNES

A SES ABONNÉS.

(Ce distributeur avait la taille très courte).

*Messieurs les Abonnés, voilà parmi les autres
Votre humble serviteur, qui toujours aspira
A votre amitié chère; à vous, à tous les vôtres
Il souhaite santé, bonheur et caetera.*

*Vos enfants les bonbons et le rire à la bouche
Montrent ma courte taille; ô mes joyeux enfants,
Il est des gens petits, plus petits qu'une mouche,
Mais que leur place fait paraître des géants.*

*Comme dans un manteau je puis, enfants, sans peine
Dans mon petit journal m'envelopper, ma foi,
Tout aussi largement qu'une demi-douzaine
De ministres groupés sous le manteau d'un roi.*

*Mais je vois à ce trait la gaité sur vous luire
Messieurs: très bon augure en ce jour; maintenant
Que celui qui vous fait si fort à propos rire,
S'en aille de chez vous et joyeux et content !*

LA TURQUIE ET SES DÉFENSEURS.

*Si je pouvais jamais dans un élan soudain
Résumer dans ma voix: interprète divin,
Tout le fiel concentré dans le sein des Hellènes,
Tout le courroux sacré circulant dans leurs veines,
Tous les gémissements, les malédictions
Des trois cent soixante ans, tristes Indictions,
Cette foudre accablant le Tourcoman impie
Le pulvériserait, avant qu'il l'eût sentie,
Et l'enverrait trouver les bras de ces Houris
Aux cheveux de serpents, aux effroyables ris,
Et son menteur prophète, et le pilaw barbare
Apprêté cette fois au feu du noir Tartare !*

*Cette voix tonnerait aussi contre vous tous,
Vous, oiseaux de la nuit, exécrables hiboux,
Qui leurrés par l'appât de quelque mince pièce
Croassez tristement contre la noble Grèce;
Mercénaires auteurs, cœurs vendus à l'encan,
Sans un fer battement, sans un sublime élan,
Enfants abâtardis de l'Europe chrétienne,
Plus Turcs que le Turc même: écume caucasienne.
Vous léchez sans scrupule et sans aversion
De vos langues ce corps plein de corruption:
Peuple-monstre engendré dans une nuit obscure
Par la force brutale unie à l'imposture;*

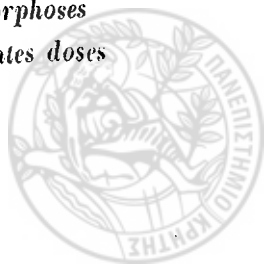

*Haï du genre humain qu'il a tant maltraité
Dans ses plus nobles dons: l'esprit, la liberté;
Haï de la nature: il l'a changée entière
Sous ses pas empestés en vaste cimetièrè;
Haï même de Dieu, qui de sa forte main
Nous créa pour marcher, non pour croupir en vain !*

*Arlequin des états ! depuis que cette Grèce
En arrachant ton masque a montré ta faiblesse,
Incapable du mal, qui fut ta mission,
Tu devins le jouet de toute nation ;
Condamné même, hélas ! pour comble de supplice,
A flatter tes bourreaux, de ta ruine complice.
On dirait que le sort dans ces moments pressés
Veut te faire expier tes longs crimes passés.*

*Les expier ! ils sont hideux, noirs, innombrables !
Ah ! s'ils n'étaient pas d'hier ils paraîtraient des fables.
Tu dégouttes de sang, Cyclope, et l'on a beau
Te le laver: ces mains ont l'odeur du tombeau !
Lavez donc Ypsara ! lavez le vaste Égée
Rouge encore du sang de Chios égorgée !*

*Mais le Cyclope un jour dit: je veux être humain;
Je serai la colombe à l'oeil tendre et serein.
Des charlatans experts en ces métamorphoses
Lui versaient chaque soir en croissantes doses*

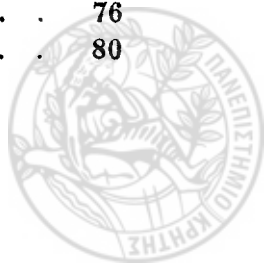
*L'opium narcotique avec l'humanité !
Mais ô destin cruel ! triste calamité !
Au lieu d'avoir du ciel la nymphe si chérie,
On eut un porc affreux à la face ébahie !*

*Non ! je ne puis pas rire, et mon cœur attristé
Pleure à l'aspect des maux que ce monstre empesté
A portés dans le sein de ma noble patrie.
O beaux cieux, doux climat, ô bords de l'Ionie !
Je ne vous verrai plus, car sur le sol des Dieux
Je ne puis voir sévir le Turcoman odieux.
Ou si jamais je viens pour y passer une heure,
Je serai comme un homme, hélas ! qui passe et pleure.
Très jeune, j'ai cherché les cieux, les bords parents
De la mère-patrie, où ses tendres enfants
Réchauffent de leurs coeurs la Grèce évanouie
Sous les coups des tyrans et de la barbarie.
Déjà la peau se teint d'un léger incarnat,
Déjà vient la chaleur, l'oeil s'ouvre, le sein bat.
Tel un lis abattu par la folle tempête
Se ranime au soleil et relève la tête !*

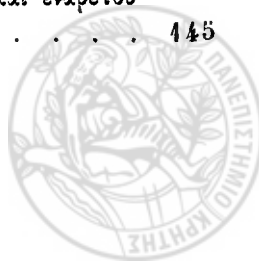

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πρόλογος	γ'.
Τὸ Ἐξωκκλήσιον τῆς Ἀττικῆς.	1
Γέρων αὐιδὸς ψάλλων τὸ ἔαρ	6
Ἡ παντεχνία τοῦ ἀνθρώπου	8
Εἰς τὴν Ἰωνίαν	11
Ἐλεγειον εἰς Ἀλεξάνδραν Ἀθβαζίδου	13
Εἰς ποιητὴν φιλότουρκον	20
Εἰς τὸν θάνατον τοῦ φιλέλληνος ποιητοῦ Βερανζέρου	24
Ἕμνος εἰς τὴν Ἑλλάδα.	25
ᾠδὴ εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ναὸν τῆς Ἀγ. Σοφίας.	28
Ἀπόκρισις πρὸς τὸν ποιητὴν Λαμαρτίνον συγγραφέα τουρκικῆς Ἱστορίας	34
Ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἔαρος	46
Ἕμνος τῆς ἐσπέρας.	47
Οἱ τελευταῖοί της λόγοι.	48
Ἕμνος εἰς Ἀφροδίτην	51
ᾠδὴ ἐπιθανάτιος	52
Στροφαι εἰς Βύρωνα	55
Ὁ θάνατος τοῦ Ἰβραήμη	59
Στροφαι εἰς τὴν Ἐλευθερίαν.	63
Εἰς ἓν ἄστρον.	69
Παράκλησις πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ φίλου μου Ἡλία Ταν- ταλίδου στερηθέντος τὴν ὄρασιν.	72
Ψυχὴ δραπέτις	76
Εἰς τὴν Ἐνετίαν τοῦ 1848	80

Οί ἐπαναστάται	83
Ἡ Ἰταλία τοῦ 1848	86
Ὁ ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος δαίμων	88
Ῥοδὴ εἰς Ἰωάννην Καποδίστριαν	93
Ἄσμα εἰς τὴν δούλην Ἑλλάδα	97
Ἄναμνήσεις	103
Οἱ ποιηταί	105
Πυγμαλίων	106
Λευκὰς ἢ Σαμφώ	109
Μυρτώ	111
Ναῖς	112
Ἡ τελευταία Ἀμαδρυάς	112
Συμβουλή	114
Ὀνειρον	114
Ὁ κιθαρωδός	116
Τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνος	117
Εἰς τὸν Ἥλιον τῆς Ἀττικῆς	119
Ἡ αὐγὴ εἰς τὸ Σούνιον	120
Ἐπιστολὴ πρὸς Λεάνδρον περὶ Ἑλληνικῆς ποιήσεως καὶ γλώσσης	122
Οἱ σκηνικοὶ τῆς Ἰταλίας	131
Εἰς τὴν ψευδῆ πολιτικὴν	132
Ῥοδὴ εἰς Κάρολον Ἀλβέρτον	133
Ἡ σκιὰ τοῦ Φεραίου	136
Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν λαῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα	137
Εἰς τὸ κιθαρωδοῦν κοράσιον	139
Ἐλεγεῖον εἰς τὸν θάνατον τοῦ φίλου μου Γ. Ῥήγα	140
Ἐλεγεῖον εἰς Σεβαστὴν Σχινᾶ ἐκ Βυζαντίου	144
Ἐπίγραμμα εἰς τὸν θάνατον περικαλλοῦς καὶ ἐνκρέτου γυναικός	145

Ἡ Ὀρησκεία	446
ἽΟρθρος	454
Τὸ Στερέωμα	453
ἸΑπόσπασμα ἐκ τῆς ἸΕσθῆρ τραγωδίας τοῦ ἸΡακίνα.	456
Διάλογος νεκρικοῦ περὶ αὐτοχθόνων καὶ ἑτεροχθόνων.	464
ἸΗ μεταμόρφωσις	467
ἸΟ καλοκαιρινὸς χειμῶν	469
ἸΟ πρεσβυτικὸς ὑμέναιος	471
Τὸ δισάκκιον τοῦ Αἰσώπου	473
ἸΕτερος Μῦθος	475
ἸΟ διανομεὺς τοῦ Χρόνου πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ	478
Μονωδία ἐνὸς Πασσᾶ.	480
ἸΑΣμᾶτιον	483
ἸΗ παιδικὴ ἡλικία	485
Τὸ φθινόπωρον	485

POÉSIES FRANÇAISES.

<i>Élégie sur la mort de Chateaubriand</i>	488
<i>Le distributeur d'un journal français d'Athènes.</i>	492
<i>La Turquie et ses défenseurs</i>	493

